

PERCY JACKSON VE OLİMPUSLULAR 2. KİTAP İKİ

ÇANAVARLAR DENİZİ

RICK RIORDAN

NymphE

4. Baskı

Bir gün birisi çıkıp size Antik Yunan tanrılarının hâlâ hayatta olduklarını söylese ne yapardınız?

Ya ailenizden birinin bu tanrılardan biri olduğunu öğrenseniz?

Olağanüstü güçlere sahip olduğunuzun farkına varsanız?

Bir de peşinize mitolojik efsanelerdeki canavarlar düşse?

Ne yapardınız?

Percy'nin yaptığını...

New York Times listelerinde birinci sıraya oturup satış rekorları kıran ve ödüle doymayan Percy Jackson ve Olimposlular dizisi Türk okurlarıyla buluşuyor!

Percy'nin tubaf macerası devam ediyor! Bu sene geçen seneye oranla epey sakın geçmişti, meydana bir tane bile canavar çıkmamıştı? Fakat bir yakantop oyunu ber şeyi alt üst etmeye yetti. Serinin bu ikinci kitabında Melez Kampı'nın si-birli sınırının zayıflaması herkesi dehşete düşürüyor, birisi çok zalim bir planı uygulamaya koydu bile. Percy ve melez arkadaşları bu işe el atmazlarsa yarı-tanrıların bu güzel sığınağı yok olma tehlikesiyle karşı karşıya!

Canavarlar Denizi'ne uzun bir yolculuk ve büyük aile sırları Percy'nin hayatını cebenneme çevirecek. Bir Yunan tanrısının oğlu olmak bir şeref mi yoksa bela mı, işte bu kitapta belli olacak.

CANAVARLAR DENİZİ'NE TAM 8 ÖDÜL

- BookSense National Children's Series Bestseller
- BookSense Top Ten Summer Pick for 2006
- YALSA Best Book for Young Adults 2007
- Best Book of 2006, Child Magazine
- Best Fantasy Sequel of 2006, Kirkus Reviews

- Barnes & Noble Best Children's Book of 2006
- VOYA Top Shelf Fiction Pick for Middle School Readers, 2006
- CCBC choice award 2007, Cooperative Children's Book Center

15.00
TL

Doğan Egmont

NymphE

Percy Jackson ve Olimposlular - Canavarlar Denizi
Özgün Adı: *Percy Jackson & The Olympians - The Sea of Monsters*
Copyright @ 2005, Rick Riordan

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Mah. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00

4. Baskı: İstanbul, 2010

www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Kadir Yiğit Us

Yayına Hazırlayanlar: Esen Gür, Belce Oztuna, Gülay Ekal

Basım Yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

34524 Avcılar-İstanbul

Tel: (0212)515 49 47

ISBN: 978-605-111-046-2

Sertifika No: 11940

NymphE

CANAVARLAR DENİZİ

Rick Riordan

Çeviri: Kadir Yiğit Us

Doğan Egmont

NymphE

*Ailenin en iyi öykü anlatıcısı,
Patrick John Riordan için*

NymphE

İÇİNDEKİLER

1. En İyi Dostum Gelinlik Alışverişinde
2. Yamyamlarla Yakantop Oynuyorum
3. Sonsuz Azap Taksisini Çağırıyoruz
4. Tyson Ateşle Oynuyor
5. Yeni Bir Kulübe Arkadaşım Oluyor
6. İblis Güvercinler Saldırıyor
7. Bir Yabancıdan Hediyeler Alıyorum
8. Prenses Andromeda'ya Adım Atıyoruz
9. Tarihin En Kötü Aile Buluşması
10. Ölü Konfederasyon Askerleriyle Yolculuk Ediyoruz
11. Clarisse Her Şeyi Mahvediyor
12. K.K. Kaplıcaları ve Tatil Köyü'nde Kalıyoruz
13. Annabeth Eve Kadar Yüzmeye Çalışıyor
14. Kıyamet Koyunuyla Tanışıyoruz
15. Altın Post'u Kimse Alamaz
16. Gemiyle Birlikte Batıyorum
17. Miami Plajında Bir Sürprizle Karşılaşıyoruz
18. Parti Midillilerinin İstilasını
19. Araba Yarışı Bir Patlamayla Sona Eriyor
20. Altın Post Büyüsünü Fazlasıyla Gösteriyor

BÖLÜM BİR

EN İYİ DOSTUM GELİNLİK ALİŞVERİŞİNDE

Kabusum şöyle başladı:

Küçük bir sahil kasabasında, ıssız bir sokağın ortasındaydım. Gece yarısıydı. Bir fırtına çıkmıştı. Rüzgar ve yağmur kaldırımdaki palmye ağaçlarını köklerinden söküyordu. Sokak boyunca pencerelerine tahta çakılmış pembe ve sarı sıvalı binalar sıra sıra dizilmişti. Bir sokak ötede, suyun kenarına dizilmiş amberçiçeği çalılarının ardındaki okyanus köpürmedeydi.

"Florida burası," diye geçti aklımdan. Gerçi bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum. Hiç Florida'ya gitmemiştim.

Sonra kaldırımda tıkırdayan toynak seslerini işittim. Döndüm ve dostum Kıvırcık'ın canını kurtarmak için kaçtığını gördüm.

Evet, "toynak" dedim.

Kıvırcık bir satır. Belden yukarısına bakınca bildik gençleri andırıyor: sırk gibi boylu, şeftali tüyü keçi sakalı olan, yüzü ergenlik sivilceleriyle dolu bildiğimiz ergen işte. Tuhaf şekilde aksayarak yürür Kıvırcık ama onu pantolonsuz yakalamadığınız sürece (ki hiç tavsiye etmem) insandan bir farkı yok. Tabii ki bol pantolonu ve sahte ayakları, Kıvırcık'ın tüylü bir kıçı ve toynakları olduğu gerçeğini saklıyor.

Kıvırcık altıncı sınıftan beri en yakın dostum. Benimle ve

Annabeth adındaki bir kızla beraber bu dünyayı kurtarma macerasına çıkmıştı ama onu geçen Temmuzdan, yani tek başına tehlikeli bir göreve çıktığından beri görmedim ki bu göreve giden hiçbir satir geri dönmemiş.

Her neyse, rüyamda Kıvırcık, hızlı gitmesi gerektiğinde yaptığı gibi insan ayakkabılarını eline almış, keçi kuyruğunu sallayarak gidiyordu. Küçük turistik eşya dükkanlarının ve sörf kiralanan dükkanların önünden takır tukur ilerliyordu. Rüzgar öyle bir esiyordu ki palmiye ağaçlarının tepeleri neredeyse yere değiyordu.

Kıvırcık arkasındaki bir şeyden dehşetle kaçıyordu. Belli ki sahilden yeni gelmişti. Tüyelerinin arasına ıslak kumlar yapışmıştı. Bir yerlerden kaçmıştı. Bir şeylerden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Kemikleri titreten bir kükreme, fırtınanın gürültüsünü yardı geçti. Kıvırcık'ın arkasında, sokağın uzak köşesinde belli belirsiz karaltı gibi bir şekil görüldü. Bir sokak lambasına vurup ezince lamba kıvırcıklar saçarak patladı.

Kıvırcık bir an tökezledi, korkudan ağılıyordu. "Kaçmam lazım. Onları uyarmalıyım!" diye kendi kendine mırıldanıyordu.

Peşine neyin düştüğünü göremiyordum ama o şey neyse, fısıldadığını ve küfürler ettiğini duyabiliyordum. O yaklaştıkça yer sallanıyordu. Kıvırcık bir köşeyi döndü ve yalpaladı. Dükkanlarla çevrili bir meydana geldi, buradan çıkış yoktu. Geri dönecek vakti de yoktu. En yakındaki kapı fırtınayla parçalanıp açılmıştı. Karanlıkta zor seçilen camekanın üstünde şöyle yazıyordu: AZİZ AUGUSTİNE GELİNLİK BUTİĞİ.

Kıvırcık içeri girdi. Gelinlik dolu bir rafın arkasına daldı.

Canavarın gölgesi dükkanın önünden geçti. O şeyin kokusunu alabiliyordum: berbat bir ıslak koyun postu ve çürük

et kokusu karışımı ve yalnız canavarlarda bulunan, sanki yalnız Meksika yemeğiyle beslenen bir kokarca kokusuna benzeyen, o tuhaf kekremesi beden kokusu.

Kıvırcık gelinliklerin arkasında tir tir titriyordu. Canavarın gölgesi ilerlemeye devam etti.

Yağmur dışında bir ses yoktu. Kıvırcık derin bir nefes aldı. Belki de o şey geçip gitmişti.

Sonra şimşek çaktı. Dükkanın önü tamamen patladı ve canavarımsı bir ses kükredi: "BEEEEENİİM!"

Anında yataktan doğruldum, titriyordum.

Fırtına falan yoktu. Canavarlar yoktu.

Sabah güneşinin ilk ışığı yatak odamın penceresinden içeri sızıyordu.

Camın önünden bir gölge geçti gibi geldi, insan gibiydi şekli. Ama sonra yatak odamın kapısı vuruldu, annem "Percy, geç kalacaksın," diye seslendi ve pencerenin önündeki gölge kayboldu.

Hayal görmüş olmalıyım. Ellinci kattayız, pencerenin önünde ha düştü ha düşecek eski bir yangın merdiveni var... dışarıda kimse olamaz.

"Haydi, canım," diye annem yine seslendi. "Okulun son günü. Heyecanlısındır şimdi! Neredeyse bitirdin!"

"Geliyorum," dedim güç bela.

Elimle yastığın altını yokladım. Parmaklarım yatarken her zaman yanımda tuttuğum dolma kalemi sardı, içim rahatladı. Yastığın altından kalemi çıkarttım, üzerine kazınmış Antik Yunanca yazıyı inceledim: Anaklusmos. Dalgakıran.

Kapağını çıkartmak geçti aklımdan ama bir şey beni tuttu. Dalgakıran'ı uzun süredir kullanmıyordum...

Üstüne üstlük annem dairede ölümcül silahlar kullanma-

yayım diye söz verdirmişti. Tabii bu bir ciridi yanlış yöne fırlatıp annemin porselen dolu rafını indirdikten sonra olmuştu. Anaklusmos'u yatağın başındaki çekmeceye koydum ve kendimi zorla yataktan çıkarttım.

"Kaçmam lazım. Onları uyarmalıyım!"

Kıvırcık ne demek istemişti?

Kalbimin üzerinde üç parmaklı bir pençe yapıp dışarı doğru uzattım; bu Kıvırcık'ın vaktiyle öğrettiği, kötülüğü defetmek için yapılan çok eski bir hareketti.

Bu kabus gerçek olamazdı.

Okulun son günü. Annem haklıydı, heyecanlanmam gerekiirdi. Hayatımda ilk kez okuldan atılmadan bütün bir seneyi tamamlamak üzereydim. Tuhaf kazalar da olmadı. Sınıfta kavgada çıkmadı. Öğretmenlerim canavara dönüşüp yemekhanede beni zehirlemeye veya patlayan ev ödevleri ile öldürmeye de çalışmadı. Yarın dünyanın en sevdiğim köşesinde olacaktım: Melez Kampı.

Yalnızca bir gün kalmıştı. Onu da artık ben bile berbat edemezdim herhalde.

Her zamanki gibi, ne kadar yanıldığıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Annem kahvaltı için mavi gözlemelerle mavi yumurta pişirmişti. Annem de bir hoştur yani, özel günleri mavi yemeklerle kutlar. Bence kendince her şey mümkün demeye çalışıyor. Percy yedinci sınıfı bitirebilir. Gözlemeler mavi olabilir. İşte böyle ufak mucizeler...

Annem tabakları yıkarken mutfak masasına oturdum. İş kıyafetlerini geçirmişti üzerine: Amerika Şekerleri'nde şeker satarken giydiği yıldızlı mavi bir etek ve kırmızı-beyaz çizgili bluz. Uzun kahverengi saçlarını bağlayıp atkuyruğu yapmıştı.

Gözlemlerin tadı harikaydı ama sanırım her zamanki gibi içlerine gömülmemiştim. Annem başını çevirip baktı ve kaşlarını çattı. "Percy, sen iyi misin?"

"Evet... İyiyim."

Ama annem ne zaman bir şey kafamı meşgul etse anlar. Ellerini kuruladı ve karşıma oturdu. "Okul mu, yoksa..."

Lafını bitirmesine gerek yoktu. Ne sorduğunu biliyordum.

"Sanırım Kıvırcık'ın başı dertte," dedim ve ona gördüğüm kabustan bahsettim.

Dudaklarını büzdü. Hayatımın "diğer" kısmı hakkında pek konuşmazdık. Olabildiğince normal yaşamaya çalışırdık, ama annem Kıvırcık hakkında her şeyi bilirdi.

"Bence endişelenecek bir şey yok canım," dedi. "Kıvırcık artık kocaman bir satir oldu. Bir sorun olsaydı haber alırdık... Şeyden... kauptan..." "Kamp" der demez annemin omuzları gerildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey," dedi. "Bak sana ne diyeceğim. Bu öğleden sonra okulun bitişini kutlayacağız. Seni ve Tyson'ı alıp Rockefeller Merkezi'ne götüreceğim, şu çok sevdiğin kaykay dükkanına."

Ah be abicim, işte bu çok cazipti. Sürekli parasızlıkla boğuşuyorduk. Annemin gece dersleri, benim özel okul derslerim derken hiç kaykay almak gibi özel şeyler yapacak zamanımız olmuyordu. Ama sesindeki bir şey canımı sıktı.

"Dur bir dakika," dedim. "Bu gece kampa götürecekle-
rimi hazırlamayacak mıydık?"

Mutfak önlüğünü çekiştirdi. "Ah, canım, o konuya gelince... Dün gece Kheiron'dan bir mesaj geldi."

Yüreğime bir şey oturdu. Kheiron, Melez Kampı'nın etkinlikleri yöneten müdürüydü. Ciddi bir şey olmasa

bizimle irtibata geçmezdi. "Ne dedi?"

"Dediğine göre... şimdilik kamp senin için yeterince güvenli olmayabilirmiş. Ertelememiz gerekebilirmiş."

"Ertelemek mi? Anne, orası nasıl güvenli olmaz? Ben bir melezim! Orası benim için dünyadaki en güvenli yer!"

"Genelde öyle canım. Ama şu anki sorunlar yüzünden..."

"Ne sorunu yahu?"

"Percy... gerçekten üzgünüm. Öğleden sonra seninle bu konuyu konuşacaktım aslında. Şimdi her şeyi anlatamam. Kheiron dahi anlatabilir mi, emin değilim. Her şey bir anda oldu."

Başım dönüyordu. Nasıl olur da kampa gidemezdim? Soracak milyonlarca sorum vardı ki mutfaktaki saat buçuğu vurdu.

Annem iyi ki dercesine baktı. "Yedi buçuk canım. Gitmen gerek. Tyson bekliyordur."

"Ama..."

"Percy, bunu öğleden sonra konuşuruz. Okula git."

En son istediğim şey buydu ama annemin gözlerinde kırılğan bir bakış vardı. Sanki onu zorlarsam ağlayacak gibiydi, beni uyarıyordu. Üstelik arkadaşım Tyson konusunda haklıydı. Onunla tam zamanında metro istasyonunda buluşmak zorundaydım, yoksa üzüldü. Tek başına yeraltından gitmeye korkuyordu.

Eşyalarımı topladım ama tam çıkacakken eşikte durdum. "Anne, şu kaptaki sorun... Acaba... bunun Kıvrıcık'la ilgili kabusumla alakası var mıdır?"

Gözlerime bakamıyordu annem. "Bunu öğleden sonra konuşuruz canım. Anlatırım... Elimden geldiğince."

İstemeye istemeye anneme veda ettim. İki numaralı treni

yakalamak için koşarak merdivenden indim.

O an bilmiyordum ama annemle öğleden sonraki konuşmayı asla yapamayacaktık.

İşin aslı evimi uzun, hem de çok uzun bir zaman göremeyecektim.

Dışarı adım atınca sokağın karşısındaki kahverengi taşlı binaya şöyle bir baktım. Bir an için sabah güneşinin ışığına gizlenmiş, karanlık bir şekil görür gibi oldum. Bu tuğla duvara dayanmış bir insan silüetiydi... kimseye ait olmayan bir gölge.

Sonra dalgalandı ve yok oldu.

BÖLÜM İKİ

YAMYAMLARLA YAKANTOP OYNUYORUM

Günüm normal başladı. Ya da Meriwether Koleji İlköğretim Okulu'nda işler ne kadar normalse o kadar normaldi.

Bakın, okulumuz Manhattan'ın güneyindeki "ilerici" bir okul. Yani sıralar yerine armut koltuklarda oturuyoruz, not almıyoruz, öğretmenlerimiz de okula kot pantolon ve gittikleri rock konserlerinden aldıkları tişörtlerle geliyor.

Benim için fark etmezdi. Nasılsa bende Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) ve ayrıca disleksi, yani okuma bozukluğu vardı; çoğu melezde olduğu gibi. Bu nedenle beni okuldan atmalarından önce de normal okullarda pek başarılı olmayı becerememiştim. Meriwether'in tek sorunu öğretmenlerin işin hep olumlu yanından bakması, öğrencilerinse... eh, pek olumlu bakılacak yanlarının olmamasıydı.

Mesela bugünkü ilk dersim: İngilizce. Tüm ortaokul öğrencileri şu bir sürü çocuğun bir adada mahsur kalıp birer psikopata dönüştüğü *Sineklerin Tanrısı* denen kitabı okumuştum. Bu yüzden final sınavımızda öğretmenler bizi teneffüste çıktığımız bahçeye bıraktı; başımızda bir yetişkin olmazsa neler olacağını görelim istiyorlarmış. Sonuç: yedinci sınıf ve sekizinci sınıf öğrencileri arasındaki devasa bir don çekme yarışması, iki çakıl taşı kavgası ve tam donanımlı bir

basketbol maçı. Bu etkinliklerin çoğunu okulun kabadayısı Matt Sloan yönetti.

Sloan ne iriydi ne de güçlü ama öyleymiş gibi yapıyordu. Gözleri pitbull gözü gibiydi, kabarık siyah saçları vardı ve her zaman pahalı ama şapşal kıyafetler giyerdi; sanki ailesinin parasını zerre kadar umursamadığını herkes görsün ister gibiydi. Babasının Porsche marka arabası ile turlayayım derken LÜTFEN ÇOCUKLAR İÇİN YAVAŞLAYIN levhasına çarptığında ön dişlerinden biri kırılmıştı.

Her neyse, Sloan herkesin donunu çekiştirirken, aynısını arkadaşım Tyson'a yapma hatasına düştü.

Tyson, Meriwether Koleji İlköğretim Okulu'ndaki tek evsiz çocuktü. Annemle beraber durumunu düşününce şu sonuca vardık: çok ufakken anne babası Tyson'ı sokağa atmış, muhtemelen çok... tuhaf olduğu için. Tyson'ın boyu neredeyse 1.90, Kar Canavarı Yeti'ye benzer bir yapısı var ama sürekli ağlar, bir şeylerden korkar, buna kendi yansıması da dahil. Yüzü biraz yamuk gibi, üstelik sert bir ifadesi var. Gözleri ne renk diye sorsanız söylemem mümkün değil, başımı kaldırıncı çocuğun yamru yumru dişlerinden yukarısını göremiyorum ki! Boğuk bir sesi var ama o kadar tuhaf konuşuyor ki sanırsınız ufıcık çocuk. Meriwether'dan önce hiç okula gitmediği için sanırım. Yırtık kot, yağlı spor ayakkabıları giyiyor, üstelik ayakkabılar herhalde elli numara. Üstündeki kareli fanilada da delikler var. New York şehrinin sokakları gibi kokar Tyson, bu da herhalde 72. Sokak'taki karton bir buzdolabı kutusunda yaşadığı içindir.

Meriwether İlköğretim Okulu, Tyson'ı bir toplum hizmeti projesinin parçası olarak kabul etmişti, böylece tüm öğrenciler kendilerini iyi hissedebilirdi. Ne yazık ki çoğu Tyson'a tahammül edemiyordu. Onun korkunç gücüne ve bakışla-

rına karşın kocaman bir yufka yürek olduğunu keşfeder keşfetmez, onunla uğraşarak kendilerini iyi hissetmeye başladılar. Neredeyse tek arkadaşı bendim, bu da o benim tek arkadaşım demekti.

Annem okula milyon kez şikayette bulunmuş, Tyson'a yeterince yardım etmediklerini söylemişti. Sosyal hizmetleri aradı ama hiçbir şey olmadı. Sosyal hizmet çalışanları Tyson diye birinin var olmadığını iddia etti. Tarif ettiğimiz sokakta her yeri arayıp taradıklarını ama onu bulamadıklarını söylediler; buzdolabı kutusunda yaşayan dev bir çocuğu nasıl olup da iskladıklarını aklım almıyor.

Her neyse, Matt Sloan onun arkasına geçip donunu çekmeye çalıştı ve Tyson paniğe kapıldı. Sloan'u birazcık fazla itmiş. Sloan neredeyse beş metre uçtu ve ufak çocukların üstünde sallandığı araba tekerinin içine sıkıştı.

"Seni ucube!" diye bağırdı Sloan. "Karton kutuna geri dön!"

Tyson hüngür hüngür ağlamaya başladı. Oyun parkındaki tahterevalliye öyle bir oturdu ki altında eğildi. Sonra da başını ellerine gömdü.

"Sözünü geri al Sloan!" diye bağırdım.

Sloan yalnızca alayla gülümsedi. "Neden uğraşıyorsun ki Jackson? Sürekli o ucubeyi savunmasan senin de arkadaşlarım olurdu."

Yumruğumu sıktım. Yüzüm de elim kadar kızarmadı diye umuyordum. "O ucube değil. O sadece..."

Ne söylemem gerek diye düşündüm ama Sloan beni dinlemiyordu ki. O ve çirkin, iri arkadaşları kahkahalar atmakla meşguldü. Bana mı öyle geldi bilmiyorum ama sanki Sloan'un yanında her zamankinden fazla sayıda ahmak vardı. Genelde yanında iki, üç arkadaşı olurdu ama bugün neredeyse yarım

düzine kişi daha vardı. Dahası bu kişileri daha önce görmediğime emindim.

"Beden dersine kadar bekle Jackson," diye seslendi Sloan. "Bittin sen."

İlk tenefüs bitince İngilizce öğretmenimiz Bay de Milo dışarı çıkıp katliama bakmaya geldi. *Sineklerin Tanrısı'm* çok iyi anladığımızı söyledi. Hepimiz dersinden geçmiştik ve büyüyünce asla ama asla şiddet uygulayan insanlar olmamalıydık. Matt Sloan samimiyetle başını salladı ve bana gülümseyerek kırık dişlerini gösterdi.

Tyson'ın ağlamasını kesmek için ona öğle yemeğinde fazladan fıstık ezmeli sandviç almaya söz vermek zorunda kaldım.

"Ben... ben ucube miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Esas ucube Matt Sloan."

Tyson burnunu çekti. "Seni iyi bir arkadaşsın. Seni özle-yeceğim, eğer seni... seni..."

Sesi titriyordu. Gelecek sene toplum hizmeti projesi için tekrar buraya çağrılıp çağrılmayacağım bilmediğini anladım. Müdür bu konuyu onunla konuşma zahmetine girmemiş bile olabilirdi.

"Derl etme, koca adam," demeyi becerdim. "Her şey yoluna girecek."

Tyson bana öyle bir minnetle baktı ki kendimi büyük bir yalancı gibi hissettim. Onun gibi bir çocuğa neyin yoluna gireceğine dair söz verebilirdim ki?

Sonraki sınavımız fen dersindendi. Bayan Tesla, bir şeyleri patlatana kadar kimyasal maddelerle deney yapmamız gerektiğini söyledi. Tyson laboratuarda eşimdi. Elleri kullan-

mamız gereken ufacık test tüplerine göre fazla büyüktü. Tezgahın üstündeki kimyasal madde dolu tepsiye kazara çarpınca, maddelerin düştüğü çöp kutusunda turuncu renkli bir mantar bulutu oluştu.

Bayan Tesla laboratuvarı boşalttıktan sonra tehlikeli atık yok etme ekibini çağırdı ve doğuştan kimyagerler olduğumuz için Tyson'ı ve beni övdü. Sınavlarında otuz saniyede en yüksek başarıyı gösteren ilk öğrenciler bizdik.

Sabah çabuk geçtiği için seviniyordum, böylece kendi sorunlarımı düşünecek vaktim olmamıştı. Kampta bir şeylerin ters gidebileceği fikrine tahammül edemiyordum. Daha da kötüsü aklımdan o kötü kabusu çıkaramıyordum. Kıvrıcık'ın başının dertte olduğuna dair berbat bir his vardı içimde.

Sosyal bilgiler dersinde, enlem/boylam haritaları çizerken not defterimi açtım ve içindeki fotoğrafa baktım: Arkadaşım Annabeth, Washington D.C.'de tatildayken. Turuncu renkli Melez Kampı tişörtünün üzerine kot ceketle kot pantolon giymişti. Sarı saçlarını bir bandanayla geriye atmıştı. Halinden memnun bir ifade ile Lincoln Anıtı'nın önünde kollarını kavuşturmuştu; sanki orayı kendisi tasarlamıştı. Bakın, Annabeth büyüyünce bir mimar olmayı istiyor, o yüzden meşhur anıtları falan geziyor. Onda da böyle bir tuhafılık var. Bana bahar tatilinde e-posta ile yollamıştı fotoğrafını. Arada bir o resme bakar, onun ve Melez Kampı'nın gerçekten var olduğundan, benim hayal gücümün eseri olmadığından emin olurum.

Keşke Annabeth de burada olsaydı. Bu kabusun neye yorulacağını o bilirdi. Bunu ona asla itiraf etmem ama Annabeth benden akıllı; gerçi arada bir can sıkıcı olabiliyor.

Tam not defterimi kapayacaktım ki Matt Sloan elini uzattı ve fotoğrafı geçirdiğim spiralden yırtıp aldı.

"Hey!" diye itiraz ettim.

Sloan fotoğrafa bakar bakmaz gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olamaz, Jackson. O kim? Yoksa bu kız senin..."

"Geri ver!" Kulaklarıma kadar kızarmıştım.

Sloan fotoğrafı çirkin kankalarına verdi, onlar da kıs kıs gülere gülere fotoğrafları yırttılar ve tüftüfe takmak üzere çiğnemeye başladılar. Bunlar ziyarete gelmiş yeni çocuklar olmalıydılar çünkü hepsi idare bölümünden aldıkları "MERHABA! BENİM ADIM..." yazan isim kartlarından takmışlardı. Biraz da tuhaf bir mizah anlayışları olacak, ad kısmını acayip şeylerle doldürmüşlardı: İLİK EMEN, KAFATASI YİYEN ve JOE BOB. Hiçbir insanın böyle adı olmaz.

"Bu gençler gelecek sene burada okuyacak," dedi Sloan şişirek, sanki bundan korkacaktım gibi. "Emin ol, senin gerzek arkadaşının aksine, onlar okul masraflarını ödeyebilir."

"O gerzek değil." Sloan'un suratına yumruğu indirmemek için gerçekten, hem de gerçekten çaba göstermem gerekmişti.

"Ne eziksin be Jackson! Neyse ki sonraki teneffüste şu sefil haline bir son vereceğim."

O çam yarması arkadaşları çiğnedikleri fotoğrafımı tükürdüler. Hepsini kıyma haline getirmek istiyordum ama Kheiron kesin emir vermişti, sıradan fanilerden hıncımı çıkartmayacakım, hem de canımı ne kadar sıkarlarsa sıksınlar. Kavgayı dövüşü canavarlara saklamak zorundaydım.

Yine de içimden geçmiyor da değildi, şu Sloan bir bilse aslında kim olduğumu...

Zil çaldı.

Tyson'la beraber sınıftan çıkarken bir kız sesinin fısıltısını duydu: "Percy!"

Kilitli dolapların olduğu koridora bakım ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Zaten Merivvether'daki bütün kızlar

adımı ağızlarına alacaklarına ölmeyi yeğlerler.

Ama hayal görüp görmediğimi düşünmeye fırsat olmadan, kalabalık bir çocuk güruhu spor salonuna doğru koşmaya başladı ve Tyson'la beni de aralarında sürüklediler. Sıra beden dersindeydi. Koçumuz ders saatinde herkesin katılabileceği yakantop oynatmaya, Matt Sloan da beni öldürmeye söz vermişti.

Meriwether'daki spor kıyafeti gök mavisi şort ve batik tişörtlerden oluşuyor. Ne şans ki atletizm işlerinin çoğunu içeride yapıyorduk, böylece Manhattan'ın Tribeca bölgesinde bir grup çaylak hippie asker gibi dolanmak zorunda kalmıyorduk.

Sloan'la uğraşmak istemediğim için elimden geldiğince hızla soyunma odasında üstümü değiştirdim. Tam çıkacaktım ki Tyson seslendi: "Percy?"

Daha üstünü değiştirmemişti. Ağırlık çalışma odasının kapısında durmuş, beden dersi kıyafetlerini tutuyordu. "Acaba sen... hı...?"

"Hah. Evet." Bu isteğine kızdığımı düşünmesin diye ses tonumu ayarladım. "Evet, elbette abicim."

Tyson ağırlıkların olduğu odaya daldı. O üstünü değiştirken ben de kapının önünde bekledim. Bunu yaparken kendimi tuhaf hissetsem de genelde çoğu zaman bunu ben isterdim. Sanırım her yanı kıllı olduğu için ve sırtı nasıl olduğunu bir türlü sormaya cesaret edemediğim yara izleriyle dolu olduğundan bunu istiyordu.

Her neyse, zaten kötü bir tecrübeyle de olsa öğrendim; eğer birileri Tyson üstünü başını değiştirirken onunla uğraşırsa, üzüyor ve çelik dolapların kapılarını yerinden sökmeye başlıyor.

Spor salonuna girdiğimizde Koç Nunley ufak masasında oturmuş Sports Illustrated dergisini okuyordu. Nunley neredeyse bir milyon yaşındaydı; gözünde çift camlı gözlükleri vardı; ağzında diş kalmamıştı; başı da dalga dalga yağlı, kır saçlarla doluydu. Bana Melez Kampı'ndaki Kâhin'i hatırlatıyor ki o kurumuş bir mumya; yalnız Koç Nunley daha da az hareket ediyor ve asla yeşil dumanlar üflemiyor. En azından ben bakarken hiç yapmadı.

Matt Sloan, "Koç, beni kaptan yapar mısın?" dedi.

"Hı?" Koç Nunley, dergiden başını kaldırdı. "Evet," dedi mırıl mırıl bir sesle. "Hımmm-hı-hı."

Sloan pis pis sırttı ve takım seçme işine başladı. Beni diğer takımın kaptanı yaptı ama kendi takımıma kimi seçtiğimin bir anlamı yoktu çünkü tüm sporcu çocuklarla popüler çocuklar Sloan'un tarafına geçmişti. O iri ziyaretçi çocuklar da.

Benim yanımda Tyson, bilgisayar delisi Corey Bailer, matematik sihirbazı Raj Mandali ve sürekli olarak Sloan çetesi tarafından taciz edilen yarım düzine daha çocuk vardı. Normalde sadece Tyson olsa yanımda bana yeterdi, tek başına bir takımın yarısına denkti. Ama Sloan'un takımındaki ziyaretçiler, neredeyse Tyson kadar uzun ve güçlü görünüyordular; üstüne üstlük altı kişiydiler.

Matt Sloan spor salonunun ortasına içi top dolu bir kafesi boşalttı.

"Korkuyorum," diye mırıldandı Tyson. "Koku garip."

Ona baktım. "Garip kokan ne?" Kendisinden bahsettiğini zannetmiyordum.

"Onlar." Tyson, Sloan'un yeni arkadaşlarına işaret etti. "Garip kokuyorlar."

Ziyaretçiler bize bakıp sizi çok fena yeneceğiz dercesine parmaklarını kütürdetiyorlardı. Bu çocukların nereden gel-

diğini merak etmeden duramıyordum. Acaba çocuklara çiğ et yedirilip sopayla dayak atılan bir yerden mi?

Sloan koçtan aldığı düdüğü öttürdü ve oyun başladı. Sloan'un takımı ortadaki çizgiye geçti. Yanımdaki Raj Mandali, Urdu dilinde bir şeyler bağırıp çıkışa koştu; tahminen "kakam geldi" gibi bir şeyler söylemiştir. Corey Bailer ise sürünerek duvardaki koruyucu yastıkların arkasına geçip gizlenmeye çalıştı. Takımımın kalanı ise ellerinden gelenin en iyisini yaparak korkuyla sindiler ve hedef teşkil etmemeye çabaladılar.

"Tyson," dedim. "Haydi gid..."

Tam o an karnıma bir top yapıştırdılar. Spor salonun ortasına lank diye çöktüm. Diğer takım kahkahalara boğuldu.

Bulanık görmeye başladım. Sanki bir goril arkama geçip ciğerimi sökercesine sıkılmıştı. Bu kadar sert top atılabileceğini bilmiyordum.

Tyson bağırır: "Percy, eğil!"

Eğilir eğilmez ses hızında atılmış bir top daha kulağımın yanından vızıldayarak geçti.

Boooooom!

Duvardaki koruyucu yastıklara çarptı ve Corey Bailer vıyaklamaya başladı.

"Hey!" diye seslendim Sloan'un takımına. "Öldürecek misiniz bizi?!"

Adı Joe Bob olan ziyaretçi bana kötü kötü sırıttı. Nasıl olduysa şimdi daha da iri gözüküyordu... Hatta Tyson'dan bile iriydi. Pazıları tişörtünün altında şişmişti. "Umarım Perseus Jackson! Umarım!"

Adımı söyleyişinde bir şeyler ensemden soğuk terler dökülmesine neden oldu. Gerçek kimliğimi bilenler dışında kimse gerçek adımı kullanmaz, bana Perseus demezdi. Yani

dostlarım... ve düşmanlarım.

Tyson ne demişti? "Garip kokuyorlar."

Canavarlar.

Matta Sloan'un etrafındaki ziyaretçiler büyümeye başlamıştı. Artık çocuk değillerdi. Vahşi bakışlı; sivri dişli; kollarında yılan, Hawaii dansı yapan kadınlar ve kalp dövme-leri olan; neredeyse 2,5 metre boyunda devlere dönüşmüşlerdi.

Matt Sloan elindeki topu yere bıraktı. "Oha! Siz Detroitli değilsiniz! Siz kim..."

Takımındaki diğer çocuklar çığlık atmaya, çıkışlara koşmaya başladılarsa da adı İlik Emen olan dev, ölümcül bir isabetle bir top fırlattı; top Raj Mandali tam kapıyı açıp çıkacakken yanından kıvılcımlar saçarak geçti ve kapıya çarptıktan sonra sanki büyü yapılmış gibi kapıyı sımsıkı kapattı. Raj ve diğer çocuklar var güçleriyle kapıya vurdu-larsa da kapı yerinden milim oynamadı.

"Onları bırak!" diye bağırdım devlere.

Joe Bob adındaki kükreyerek karşılık verdi. Pazısında şöyle bir dövme vardı: *JB Bebek'ini seviyo*. "Bırakalım da lezzetli lokmalarımızı mı kaybedelim? Hayır, Deniz Tanrısı'nın oğlu. Biz Laistrygonyalılar sadece sizi öldürmek için oynamıyoruz. Öğle yemeğimizi istiyoruz!"

Elini salladı ve bir anda merkezdeki çizgide yeni yakan-toplar belirdi. Ama bunlar kırmızı lastikten yapılmamıştı. Bronzdan yapılmışlardı, gülle büyüklüğündeydiler ve üstle-rindeki deliklerden ateşler köpürüyordu. El yakacak kadar sıcaklardı herhalde ama devler onları çıplak elle tutuyordu.

"Koç!" diye bağırdım.

Nunley mahmur gözlerle baktı ama yakantop oyununda anormal bir şey gördüyse de belli etmiyordu. Ölümülerin

sorunu bu işte. Sis adı verilen sihirli bir güç, canavarların ve tanrıların gerçek görüntülerini onlardan gizliyor, bu yüzden de yalnızca anlayabileceklerini görüyorlar. Belki de koç, her zamanki gibi, kendilerinden küçük çocukları döven birkaç sekizinci sınıf öğrencisi görüyordu. Belki de diğer çocuklar Matt Sloan'un haydutlarının etrafa Molotof kokteyli atmaya hazırlandıklarını görüyordu (bu daha önce de olmuştu). Her halükarda kimse bizim gerçekten insan yiyen, kana susamış canavarlarla mücadele etmeye çalıştığımızı fark etmiyordu.

"Evet. Mımm-hımmm," diye mırıldandı Koç. "Doğru dürüst oynayın."

Sonra tekrar okuduğu dergiye daldı.

Kafatası Yiyen adındaki canavar elindeki topu fırlattı. Yana atladım ve ateşler saçan bronz kuyruklu yıldız omzumun üzerinden geçti.

"Corey!" diye haykırdım.

Tyson, tam top patlamadan önce onu gizlendiği egzersiz şiltesinin arkasından çıkardı. Gülle şilteyi yakıp paramparça etti.

"Kaçın!" dedim takım arkadaşlarıma. "Diğer çıkıştan!"

Soyunma odasına kaçalım dediler ama Joe Bob'un elini yeniden savurmasıyla o kapı da sımsıkı kapandı.

"Kimse oyundan çıkana kadar dışarı çıkamaz!" diye kükredi Joe Bob. "Hepinizi yiyene kadar da oyundan çıkamazsınız!"

Elindeki ateş topunu fırlattı. Takım arkadaşlarım, ateş topu spor salonunda bir krater açarken dört bir yana kaçtılar.

Dalgakıran'a uzandım, her zaman cebimde olurdu ama sonra beden dersi şortlarımı giydiğimi hatırladım. Cebim bile yoktu. Dalgakıran soyunma odasında, katladığım kotumun arasındaydı. Ve soyunma odasının kapısı mühürlenmişti. Tamamen savunmasızdım.

Bir başka ateş topu alevler saçarak bana yöneldi. Tyson

beni kenara itti ama patlama yine de beni tepetaklak etti. Spor salonunun zemininde iki seksen uzandım, duman kafamı karıştırıyordu, batik tişörtüm delik deşik olmuştu, deliklerden de duman süzülüyordu. Tam merkezdeki çizgi-deki iki aç dev bana düşmanca bakıyordu.

"Et!" diye bağırarak yeri göğü sarstılar. "Öğle yemeğinde kahraman eti var!" Her ikisi de bana nişan aldı.

"Percy'nin yardıma ihtiyacı var!" diye bağırdı Tyson ve tam onlar toplarını fırlattıklarında önüme sıçradı.

"Tyson!" diye bağırdım ama çok geçti.

Her iki top da ona çarptı... ama hayır... Tyson onları yakalamıştı. Nasıl olduysa, sürekli laboratuvar araç gereçlerini deviren, oyun parkındaki yapıları düzenli biçimde kıran sakar Tyson, saniyede milyarlarca kilometre hızla üstüne gelen iki metal ateş topunu yakalamıştı. Yakaladığı gülleleri de şaşkın sahiplerine aynen iade etti. Canavarlar "EYVAAAH!" diye bağırırken bronz küreler göğüslerinde patladı.

Devler ikiz ateş sütunları halinde parçalarına ayrıldı; tamam, bu da onların kesinkes canavar olduklarının deliliydi. Canavarlar ölmez. Yalnızca toza, dumana dönüşürler; bu da kahramanları dövüşten sonra ortalığı temizleme derdinden kurtarır.

"Kardeşlerim!" diye inledi Yamyam Joe Bob. Kaslarını gerdi ve Bebek dövmesi dalgalandı. "Onları yok etmenin bedelini ödeyeceksin!"

"Tyson!" dedim. "Dikkat et!"

Bir başka kuyruklu yıldız bize doğru son sürat gelmeye başladı. Tyson tam zamanında onu yana savurdu. Doğrudan Koç Nunley'nin başının üstünden uçup, kocaman bir GÜÜÜM sesiyle izleyici sıralarının arasına gömüldü.

Çocuklar bağırarak kaçışıyor, zemindeki ateşi tüten kraterlere düşmemeye çalışıyorlardı. Diğerleriyse kapıya

vuruyor, yardım çağırıyorlardı. Sloan sahanın ortasında taş kesilmişçesine duruyor, ölüm saçan güller etrafında uçuşurken gördüklerine inanamaz bir halde bakmıyordu.

Koç Nunley hâlâ bir şey görmüyordu. Patlamalar kulağında cızırdama yaratmış gibi kulağındaki işitme cihazına tıklıyordu ama gözleri hâlâ önündeki derginin üzerindeydi.

Muhakkak ki tüm okul patlamaları duymuş olmalıydı. Müdür, polis, birileri bize yardım etmeye gelecekti.

Yamyam Joe Bob "Zafer bizim olacak!" diye kükremeye başladı. "Kemiklerinizle ziyafet çekeceğiz!"

Ona yakantop oyununu fazla ciddiye aldığını söyleyecektim ama ağzımı açmaya fırsat bulamadan eline bir gülle daha aldı. Diğer üç dev de onu takip etti.

Öleceğimizi biliyordum. Tyson bunların tümünü aynı anda savuşturamazdı. İlk atışı savuştururken elleri ciddi şekilde yanmış olmalıydı. Kılıcım olmadıkça...

Aklıma delice bir fikir geldi.

Soyunma odasına doğru koştum.

"Çekilin!" dedim takım arkadaşlarıma. "Kapıdan uzaklaşın."

Arkamda patlamalar oldu. Tyson iki topu sahiplerine geri fırlatabilmiş ve onları küle çevirmişti.

Geriye iki tane dev kalmıştı.

Üçüncü top doğrudan bana geliyordu. Zorla da olsa durdum, bekledim -bir, iki,... Sonra yana atladım, ateşten küre de soyunma odasının kapısını paramparça etti.

Çoğunluğu erkek soyunma odasında biriken gazın bir patlama yaratmaya yeteceğini düşünmüştüm. Bu yüzden ateşten yakantop koca bir BOOOOOOM sesi çıkarınca şaşırmadım.

Duvar bir anda yerle bir oldu. Dolap kapakları, çoraplar,

atletizm kıyafetleri ve ne kadar pis şey varsa spor sahasına yığıldı.

Tam zamanında döndüm ve Tyson'ın Kafatası Yiyen'in suratının ortasına yumruğunu patlattığını gördüm. Dev iki büküm oldu. Ama son dev Joe Bob akıllılık edip uygun fırsatı bekleyerek topu elinde tutmuştu. Tam ona dönecekken topu Tyson'a fırlattı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Gülle Tyson'ın göğsünün orta yerine yerleşti. Tyson saha boyunca uçarak arkadaki duvara çarptı. Duvar çarpmasıyla beraber üstüne döküldü ve Church Sokağı'na bakan bir delik açıldı. Tyson hâlâ nasıl hayattaydı anlamıyordum ama yalnızca sersemlemiş gözüküyordu. Bronz gülle ayaklarının dibinde tütüyordu. Gülleyi yerden almaya çalıştı ama baygın halde kül yığının ortasına düştü.

"Aferin!" dedi Joe Bob şeytani bir keyifle. "Ayakta kalan son kişi benim! Bebek'ime bir torbacık olsun bir şeyler götürecek kadar et var!"

Bir başka top aldı ve Tyson'ı hedefledi.

"Dur!" diye bağırdım. "Esas istediğin benim!"

Dev sırttı. "Önce sen mi ölmek istersin, genç kahraman?"

Bir şey yapmam gerekiyordu. Dalgakıran buralarda bir yerde olmalıydı.

Sonra, hemen devin ayağının dibinde duran, üstünden dumanlar tüten kıyafet yığının arasında kotumu gördüm. Bir oraya varabilsem... Umutsuz olduğunu bile bile hamle yaptım.

Dev güldü. "Öğle yemeğim yaklaşıyor." Topu fırlatmak için kolunu kaldırdı. Ben de kendimi ölmeye hazırladım.

Birden devin bedeni kaskatı kesildi. İfadesindeki o şeytanlık kaybolup yerini şaşkınlığa bıraktı. Göbek deliğinin olması gereken yerden tişörtü yırtıldı ve boynuz, hayır,

hayır, bir bıçağın parlak ucuna benzer bir şey belirdi.

Top elinden kayıp düştü. Canavar tam arkasından onu delip geçen bıçağa bakakaldı.

"Of be," diye mırıldandı ve patlayıp yeşil bir alev bulutuna dönüştü. Sanırım Bebek'çik buna bayağı üzülecekti.

Dumanların ortasında arkadaşım Annabeth duruyordu. Kir pas içindeydi ve yüzünde çizikler vardı. Omzunda yıpranmış bir sırt çantası, cebinde katlanmış bir beysbol kepi, elinde bronz bir bıçak, fırtına grisi gözlerinde ise vahşi bir bakış vardı; sanki hayaletlerden kaçma kaçma binlerce kilometre tepmişti.

Tüm bu süre boyunca aptal aptal bakınıp duran Matt Sloan en sonunda kendinde geldi. Annabeth'e gözlerini kırıştıtarak baktı, sanki onu not defterimin arasında duran fotoğrafından hayal meyal hatırlamış gibiydi. "O kız bu kız... bu kız o..."

Annabeth, Matt'in burnunun üstüne yumruğunu indirdi ve onu yere yapıştırdı. "Ve sen," dedi ona "arkadaşımı rahat bırak."

Spor salonu alev almıştı. Çocuklar hâlâ bağıra çağıra kaçıyorlardı. Siren seslerini, hoparlörlerden karışık konuşmaları duydum. Çıkış kapısının camlarının arkasında okul müdürü Bay Bonsai gözüküyordu. Bay Bonsai kilitle uğraşırken kalabalık bir öğretmen güruhu arkasında birikiyordu.

"Annabeth..." dedim kekeleyerek. "Nasıl.. Ne kadar...?"

"Neredeyse sabahtan beri." Bronz bıçağımı kınına soktu. "Seninle konuşmak için uygun zamanı bekliyordum ama bir türlü yalnız kalmadın."

"Bu sabah gördüğüm gölge... O..." Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Tanrılar aşkına, yatak odamın penceresinden içeri mi

gözlüyordun?"

"Açıklayacak vakit yok!" diye bağırdı, gerçi onun da yüzü kızarmış gibiydi. "Sadece şey istemedim..."

"İşte!" diye haykırdı bir kadın. Kapı patlayarak açıldı ve içeri yetişkinler dolmaya başladı.

"Seninle dışarıda buluşalım," dedi Annabeth. "Ve onunla." Hâlâ sırtı duvara dayalı, sersemlemiş halde duran Tyson'a işaret etti. Annabeth ona tiksintiyle bakıyordu, neden böyle yapıyordu anlamıyordum. "Onu da getirsen iyi olur."

"Ne?"

"Vaktimiz yok!" dedi. "Acele edin!"

Başına Yankees beysbol kepini geçirdi, bu annesinden ona sihirli bir hediyeydi ve anında gözden kayboldu.

Böylece müdür peşine okulun yarısını ve birkaç polis memurunu takmış gelirken alevler içindeki spor sahasının ortasında bir başıma kalakaldım.

"Percy Jackson?" dedi Bay Bonsai. "Ne... Nasıl..."

Çökmüş duvarın yanındaki Tyson inledi ve içine gömüldüğü kül yığının içinden ayağa kalktı. "Baş ağrıyor."

Matt Sloan da kendine geliyordu. Gözlerinde dehşet dolu bakışlarla bana odaklanmıştı. "Percy yaptı Bay Bonsai! Tüm binayı ateşe verdi. Koç Nunley anlatsın size! O her şeyi gördü."

Koç Nunley görev aşkıyla dergisini okuyordu ama bendeki şansa bakın, tam Sloan adını söylediği an başını kaldırmayı ve "Hı? Evet. Mımm, hımm," demeyi seçti.

Diğer yetişkinler bana doğru döndü. Onlara doğruyu söylesem bile bana inanmayacaklarını biliyordum.

Mahvolmuş kot pantolonumdan Dalgakıran'ı kaptım, Tyson'a "Haydi gel!" dedim ve binanın yanındaki delikten dışarı atladım.

BÖLÜM ÜÇ

SONSUZ AZAP TAKSİSİNİ ÇAĞIRIYORUZ

Annabeth, Church Sokağı'nın aşağısındaki dar bir sokakta bizi bekliyordu. Tam yanımızda sirenlerini çala çala bir itfaiye aracı Meriwether İlköğretim Okulu'na doğru giderken bizi kaldırımdan sokağa çekti.

Tyson'a işaret ederek "Onu nereden buldun?" diye ısrarcı bir ifade ile sordu.

İşin aslı, farklı koşullarda olsak Annabeth'i gördüğüme gerçekten memnun olurum. Onun annesinin Athena olmasına ve babamla geçinememesine karşın geçen yaz Annabeth'le uzlaşmıştık. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok özlemiştim belki de Annabeth'i.

Ama az önce yamyam devler bana saldırmıştı, Tyson hayatı üç veya dört kez kurtarmıştı, bunlara karşın Annabeth'in tek yaptığı, sanki sorun oymuş gibi kötü kötü bakmaktı.

"O benim arkadaşım," dedim ona.

"Evsiz mi?"

"Bunun ne alakası var? Seni duyabilir, biliyorsun değil mi? Neden ona sormuyorsun?"

Annabeth şaşırmış gözüküyordu. "Konuşabiliyor mu?"

"Konuşurum," diye itiraf etti Tyson. "Sen güzelsin."

"Ööö! İğrenç!" Annabeth ondan uzaklaştı.

Annabeth'in bu kadar kabalaştığıma inanamıyordum.

Tyson'ın ellerine baktım, yanan toplar yüzünden kötü şekilde yanmış olmaları gerekiyordu ama fena gözüküyorlardı; pis ve yara bere içindeydiler, patates cipşi büyüklüğündeki tırnaklarının içinde kirler vardı ama hep böyleydi zaten elleri. "Tyson," dedim gördüğüme inanamayarak. "Ellerin yanmamış bile."

"Elbette," diye mırıldandı Annabeth. "Yanında o varken Laistrygoniaların saldıracak cesaret bulmasına bile şaşıtm."v

Tyson, Annabeth'in sarı saçlarına bayılmış gibiydi. Onlara dokunmak istedi ama Annabeth uzanan ele bir tokat atıp itti.

"Annabeth," dedim "sen neden bahsediyorsun? Laistry... ne?"

"Laistrygonialılar. Spor salonundaki canavarlar. Kuzeyde, uzaklarda yaşayan yamyam dev ırkı. Odiseus bir keresinde onlarla karşılaşmıştı ama onları New York kadar güneyde hiç görmemiştim."

"Laistry... telaffuz bile edemiyorum. Anlayacağım dilde söylesene adlarını?"

Bir süre düşündü. "Kanadalılar," demeye karar verdi. "Haydi, gidelim, buradan çıkmamız gerek."

"Polis peşime düşecek."

"Sorunlarımızın en ufağı bu dediğin," dedi. "Kabus gördün mü?"

"Kabus mu? Kıvırcık hakkında mı?"

Annabeth'in beti benzi attı. "Kıvırcık mı? Hayır, Kıvırcık'a ne oldu?"

Ona kabusumu anlattım. "Niçin sordun? Sen kabusunda ne gördün?"

Gözlerinde fırtınalar çıkmış gibiydi, sanki zihni saatte milyon kilometre hızla çalışıyor, düşünüyordu.

"Kamp," dedi en sonunda. "Kampta büyük bir sorun var."

"Annem de aynı şeyi söyledi! Ama ne tür bir sorun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Hemen oraya gitmeliyiz. Virginia'dan beri peşimde canavarlar var, beni durdurmaya çalıştılar. Sana da çok saldıran oldu mu?"

Kafamı hayır anlamında salladım. "Tüm sene boyunca olmamışü... bugüne kadar."

"Hiç mi? Ama nasıl..." Gözleri Tyson'a kaydı. "Ah."

"Ah da ne demek şimdi?"

Tyson sanki hâlâ sınıftaymış gibi elini kaldırdı. "Spor salonundaki Kanadalılar Percy'ye bir şey demişlerdi... Deniz Tanrısı'nın Oğlu?"

Annabeth'le birbirimize baktık.

Bunu nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum ama Tyson neredeyse ölecekti, bu yüzden gerçeği duymayı hak ediyordu.

"Koca adam," dedim "Antik Yunan Tanrıları hakkındaki eski öyküleri duydun mu hiç? Zeus, Poseidon, Athena falan..."

"Evet," dedi Tyson.

"Tamam...o tanrılar hâlâ yaşıyor. Batı Medeniyeti nereye giderse oraya gidiyorlar, en güçlü ülkelerde yaşıyorlar, o yüzden şimdilerde ABD'deler. Bazen de ölümlülerden çocukları oluyor. Bu çocuklara da melez deniyor."

"Evet," dedi Tyson, sanki hâlâ benim meselenin özüne gelmemi bekliyordu.

"Hah, tamam işte, Annabeth ve ben meleziz," dedim. "Biz... hâlâ eğitim gören kahramanlarız denebilir. Bu canavarlar ne zaman kokumuzu alsalar saldırırlar. Spor salonundaki devler de öyleydi. Canavarlardı."

"Evet."

Uzun uzun ona baktım. Ona anlattıklarımınla şaşırmamış, kafası karışmamış gibiydi; bu da beni şaşırtıyor, kafamı

karıştırıyordu. "Yani... bana inanıyorsun?"

Tyson evet anlamında başını salladı. "Ama sen... Deniz Tanrısı'nın oğlusun?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Poseidon benim babam."

Tyson kaşlarını çatı. İşte şimdi kafası karışmış gibiydi. "Ama o halde..."

Bir siren öttü. Yanımızdaki sokaktan bir polis arabası son sürat geçip gitti.

"Buna vaktimiz yok," dedi Annabeth. "Takside konuşuruz."

"Ta kampa kadar taksiyle mi gideceğiz?" dedim. "Kaç para tutar biliyo..."

"Bana güven."

Tedirgin oldum. "Ya Tyson?"

Melez Kampı'na dev arkadaşım ile gitmeyi düşündüm. Ama normal kabadayılarla normal oyun parkında kafayı yiyorsa, yarı-tanrıların eğitim kampında ne yapardı? Diğer yandan, polisler bizi arayacaktı.

"Onu öylece burada bırakamayız," diye karar verdim. "Onun da başı derde girer."

"Evet," dedi Annabeth, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Kesinlikle onu da almalıyız. Haydi, gidelim."

Bunu söyleyiş biçimi hoşuma gitmedi, sanki Tyson hastaneye bırakmamız gereken büyük bir hastalıklmış gibi... Ama yine de sokakta Annabeth'in peşinden gittim. Üçümüz beraberce şehir merkezindeki yan sokaklara daldık. Arkamızda ise okulumuzun spor salonundan pofur pofur kocaman bir duman bulutu yükseliyordu.

* * *

"Burası," dedi Annabeth, Thomas ve Trimble sokaklarının köşesine geldiğimizde. Sırt çantasını karıştırdı. "Umarım yanımda bir tane kalmıştır."

İlk başta düşündüğümden daha da kötü gözüküğünü fark ettim. Çenesinde bir kesik vardı. Atkuyruğu saçlarına dallar ve yapraklar dolanmıştı, sanki birkaç geceyi dışarıda geçirmiş gibiydi. Kot pantolonunun kenarındaki kesikler, şüphe uyandırıcı biçimde pençe izlerine benziyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

Her yanımda sirenler ötüyordu. Çok geçmeden, etrafta spor salonunu bombalayan çocuk suçluları arayan bir sürü polis arabası olur, diye düşündüm. Hiç şüphesiz Matt Sloan çoktan ifadesini vermişti. Muhtemelen de öyküyü çarpıtmış, Tyson ve beni kana susamış yamyamlar olarak anlatmıştı.

"Bir tane buldum. Tanrılara şükürler olsun." Annabeth bir drahmi olduğunu anladığım altın bir sikke çıkardı, bu Olimpos Dağı'nın para birimiydi. Paranın bir yüzünde Zeus'un resmi, diğer yüzünde ise Empire State Binası'nın resmi vardı.

"Annabeth," dedim "New Yorklu taksi şoförleri o parayı kabul etmez."

"*Stethi!*" diye bağırdı antik Yunan dilinde. "*Ö hârma diabolos.*"

Her zaman olduğu gibi, o Olimpos dilinde konuştuğu anda ben de bir şekilde ne dediğini anladım. Şöyle demişti: Dur, Bela Arabası!

Planı her neyse, beni pek de olumlu biçimde heyecanlandırmadı.

Sikkeyi sokağa attı ama para asfaltın üzerinde sekeceği yere doğrudan asfaltın içine battı ve kayboldu.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra, tam drahminin düştüğü yerde asfalt karardı. Eriyip

bir park yeri büyüklüğünde dikdörtgen bir havuza dönüştü, içinde kana benzer kırmızı bir sıvı fokurduyordu. Sonra o çamura benzer şeyin içinden bir araba fıskırdı.

Tamam, bu bir taksiydi ama New York'taki tüm taksilerden farklıydı; sarı renkte değildi. Sis grisi rengindeydi. Hatta aslında, sanki dumandan örülmüş gibiydi, içinden geçip gidebilirdiniz sanki. Kapının üzerine yazılmış sözcükler vardı (RGİ KKILDZRELŞ gibi) ama okuma bozukluğum yüzünden ne yazdığını bir türlü çözemiyordum.

Yolcu penceresi açıldı ve yaşlı bir kadın başını uzattı. Gözlerini keçeleşmiş kır saçlar örtüyordu. Ayrıca tuhaf biçimde, mırıl mırıl konuşuyordu, sanki az önce sakinleştirici yutmuş gibiydi: "Nereye? Nereye?"

"Melez Kampı'na üç kişi," dedi Annabeth. Taksinin arka kapısını açtı ve atlamam için bana işaret etti; sanki olan biten her şey normalmiş gibi.

"Ah!" diye ciyakladı yaşlı kadın. "Onun türünden olanları almıyoruz!"

Kemikli parmağını Tyson'a uzattı.

Bu neydi şimdi? İri-Çirkin-Çocuklarla-Uğraşma-Günü mü?

"Fazladan öderiz," diye söz verdi Annabeth. "Varınca üç drahmi daha."

"Anlaştık!" diye haykırdı kadın.

İstemeye istemeye taksiye girdim. Tyson ortamımıza sıkıştı. En son da Annabeth taksiye sığışmaya çalıştı.

Taksinin içi de duman grisiydi ama yeterince katı haldeydi. Koltukta çatlaklar vardı ve bazı yerleri göçmüştü, yani diğer taksilerden farklı değildi. Bizi öndeki yaşlı kadından ayıran plastik camdan bir levha yoktu... Bir dakika. Önde yalnızca bir tane ihtiyar kadın yoktu. Üç taneydiler ve ön koltukta sıkışmış oturuyorlardı, Her birinin yapış yapış

saçları gözlerini kapatıyordu, kemikli elleri ve kömür ren-
ginde çuvaldan elbiseleri vardı.

Arabayı süren "Long Island'a!" dedi. "Şehir dışı zamlı
tarife! Ha!"

Gaza bastı ve kafam koltuğun arkasına yapıştı. Hoparlörden
önceden kaydedilmiş bir ses geldi: "Merhaba! Ben Ganymede,
Zeus'un sakisi, Göklerin Tanrısı'na ne zaman şarap almaya
gitsem emniyet kemerimi takarım!"

Başımı eğince emniyet kemeri yerine kocaman kara bir
zincir gördüm. 0 kadar çaresiz değildim... henüz.

Taksi, Batı Broadway'in köşesinden dönerken hızlandı
ve ortada oturan gri hanımefendi çığılığı bastı: "Dikkat et!
Sola dön!"

"Eh, sen şu gözü bana ver Fırtına, o zaman gittiğim yeri
görürüm!" diye şikayet etti şoför.

Bir dakika. Gözü mü verecek?

Soru sormaya vaktim olmadı çünkü şoför karşıdan gelen
dağıtım kamyonundan kaçmak için direksiyon kırdı, çene-
mizi titreten bir küt setiyle kaldırıma vurup çıktı ve sonraki
sokağa daldı.

"Eşekarısı!" dedi üçüncü kadın şoföre. "Kızın verdiği sik-
keyi bana ver! Bir dişimi geçireyim."

"Geçen sefer dişlemiştin Öfke!" dedi adı herhalde
Eşekarısı olan şoför. "Sıra bende!"

"Değil!" diye bağırды adı Öfke olan.

Oradaki, Fırtına, haykırdı: "Kırmızı ışık!"

"Fren yap!" diye haykırdı Öfke.

Eşekarısı bunun yerine gazı köklede ve kaldırıma çıktı,
bir köşeyi daha arabayı inleterek dönerken gazete kutusunu
devirdi. Tabii midem de bu sırada Broome Sokağı'nın orada
bir yerlerde kaldı.

"Affedersiniz," dedim. "Ama... görebiliyor musunuz?"

"Hayır!" diye bağırdı direksiyonun arkasındaki Eşekarısı.

"Hayır!" diye bağırdı ortadaki Fırtına.

"Elbette!" diye bağırdı Öfke pencereden bakarak.

Annabeth'e baktım. "Kör mü bunlar?"

"Tamamen kör değiller," dedi Annabeth. "Bir gözleri var."

"Bir göz mü?"

"Evet."

"Her birinde mi?"

"Hayır. Toplamda bir tane."

Yanımdaki Tyson inledi ve koltuğu kavradı. "Çok iyi hissetmiyorum."

"Of be oğlum," dedim çünkü okul gezilerinde Tyson'ı araba tuttuğunu görmüştüm ve inanın on beş metre yakınında olmak isteyeceğiniz türde bir şey değildi. "Dayan aslanım. Birinizde bir poşet falan var mı?"

Üç gri hanım bana dikkatlerini veremeyecek kadar ağır dalaşıyla meşgullerdi. Annabeth'e göz attım, o da öldük öleceğiz dercesine bakıyordu, bu yüzden ne-demeye-bana-bunu-yaptın bakışı attım ona.

"E, ama," dedi Annabeth. "Gri Kız Kardeşler Taksi kampa en hızlı gidiş aracı."

"O halde neden Virginia'dan buraya bu araçla gelmedin?"

"Hizmet alanı dışı da ondan," dedi, sanki herkesçe bilinen bir şeymiş gibi. "Yalnızca New York ve çevresine hizmet veriyorlar."

"Bu araçta çok ünlü kişiler oturdu!" diye bağırdı Öfke. "Jason! Hatırladın mı?"

"Hiç bana onu hatırlatma!" diye inledi Eşekarısı. "Seni yaşlı yarasa, hem o zaman taksimiz mi vardı? Bu dediğin üç

bin sene öncesi!"

"Diş bana ver!" Öfke, Eşekarısı'nın ağzına el atmaya çalıştı ama Eşekarısı elini itti.

"Fırtına bana gözü verirse olur!"

"Hayır!" diye çılgılığı bastı Fırtına. "Daha dün sendeydi!"

"Ama ben sürüyorum, seni yaşlı cadaloz!"

"Bahaneye bak! Sırân geldi! Salak, dönme sıran geldi!"

Eşekarısı direksiyonu sertçe kırarak Delancey Sokağı'na daldı, ben de Tyson ve kapı arasında ezildim. Gaza basmasıyla beraber saatte yüz on kilometre hızla Williamsburg KöprüSü'nden fırlayıverdik.

Üç kız kardeş şimdi gerçekten kavgaya tutuşmuştu. Öfke, Eşekarısı'nın surayını; Eşekarısı da Fırtına'nın suratını yakalamaya çalışırken bir yandan da birbirlerine tokadı basıyorlardı. Saçları uçuşuyor, avazları çıktığı kadar birbirlerine bağıryorlardı. Eşekarısı'nın ağzındaki tek diş dışında hiçbirinin diş olmadığını, olan dişin de sapsarı, çürük bir diş olduğunu gördüm. Gözlerinin yerinde, içeri göçmüş göz kapakları vardı; Öfke hariç. Onda etraftaki her şeye aç bir şekilde bakan, sanki gördükleri ona yetmeyen, kan çanağına dönmüş, yeşil bir göz vardı.

En sonunda görme avantajına sahip olan öfke, kız kardeşi Eşekarısı'nın ağzından diş söküp almayı becerdi. Bu Eşekarısı'nı öyle bir delirtti ki direksiyonu Williamsburg Köprüsü'nün dışına kırdı, bir yandan da bağıryordu: "Vey onu! Vey onu!"

Tyson öğürdü ve midesini tuttu.

"Eee, belki ilgilenirsiniz," dedim "öleceğiz!"

"Dert etme," dedi Annabeth ama sesinden endişelendiği belliydi. "Gri kız kardeşler ne yaptıklarını bilir. Aslında çok bilgedirler."

Bunu söyleyen Athena'nın kızı da olsa pek tatmin olduğum söylenemezdi. Doğu Nehri'nin kırk metre yukarısındaki bir köprü'nün üzerinde kayarak ilerliyorduk.

"Evet, bilgeyiz ya!" diyerek dikiz aynasından sırttı Öfke, bir yandan da yeni dişini gösteriyordu. "Biz çok şey biliriz!"

"Manhattan'ın her sokağı!" dedi Eşekarısı şışinerek, bir yandan da kardeşine vurmaya devam ediyordu. "Nepal'in başkentini!"

"Aradığım yeri!" diye ekledi Fırtına.

Anında her iki yandan kız kardeşleri onu yumruklamaya başladı, "Kapa çeneni! Kapa çeneni! Daha sormamıştı bile!"

"Ne?" dedim. "Ne yeri? Aradığım hiçbir yer..."

"Hiçbir şey canım!" dedi Fırtına. "Haklısın evladım. Hiçbir şey!"

"Söylesenize!"

"Olmaz!" diye bir ağızdan bağırdılar.

"Son söylediğimizde felaket şeyler oldu!" dedi Fırtına.

"Gözümüz göle düştü!" diyerek ona katıldı Öfke.

"Bulmak yıllar aldı!" diye inledi Eşekarısı. "Hazır ondan bahsetmişken... Ver onu!"

"Hayır!" diye haykırdı Öfke.

"Göz!" diyerek bağırdı Eşekarısı. "Bana ver!"

Kız kardeşi Öfke'nin sırtına yumruğu indirdi. Mide bulanıcı bir ploş sesinden sonra Öfke'nin yüzünden bir şey fırladı. Öfke el yordamıyla gözü aradı, yakalamaya çalışıyordu ama tek becerebildiği gözü elinin tersiyle itmektir. Vıcık vıcık şeylerle kaplı yeşil göz omzunun üstünden uçtu ve arka koltuğa, doğruca kucağıma düştü.

Öyle bir sıçradım ki kafam tavana çarpı ve göz yuvarlanarak uzaklaştı.

"Göremiyorum!" diye bağırdı üç kız kardeşin üçü de.

"Gözü bana ver!" diye inledi Eşekarısı.

"Gözü ona ver!" diye haykırdı Annabeth.

"Bende değil!" dedim.

"Şurada, ayağının dibinde," dedi Annabeth. "Üstüne basma! Al onu!"

"Onu elime almam kesinlikle!"

Taksi bariyerlere çarptı ve korkunç bir gıcırdama sesiyle beraber kaymaya başladı. Tüm araba, çarpışma yüzünden araç gri dumanlar saçarak dağılacakmış gibi silkelenmeye başladı.

"Kusacağım!" diyerek bizi uyardı Tyson.

"Annabeth," diye bağırdım "izin ver de Tyson sırt çantana görsün işini!"

"Sen deli misin? Gözü al!"

Eşekarısı direksiyona asıldı ve taksi bariyerlerden uzaklaştı. Brooklyn'e doğru köprü boyunca fırladık, herhangi bir insan taksisinden kat be kat hızlı gidiyorduk. Gri Kız Kardeşler ciyakladı, birbirlerini yumrukladılar ve gözü almak için bağışmaya başladılar.

En sonunda sinirlerime hakim oldum. Zaten yanık yerleri parçalanmış olan batık tişörtümden koparttığım bir parçayla yeşil gözü yerden aldım.

"Aferin sana!" diye bağırdı Öfke, nasıl olduysa kaybolan gözünü aldığımı bilmişti. "Onu geri ver!"

"Anlatana kadar olmaz," dedim ona. "Siz neden bahsediyordunuz, aradığım yer neymiş?"

"Vakit yok!" diye haykırdı Fırtına. "Hızlanıyoruz!"

Pencereden dışarı baktım. Dışarıdaki ağaçlar, arabalar, tüm mahalle gri bir bulanıklığa gömülmüş, vız diye yanımızdan geçiyordu. Brooklyn'den çoktan çıkmış, Long Island'ın ortasına doğru ilerliyorduk.

"Percy," diye seslenerek uyardı beni Annabeth. "Göz olmadan yolu bulamazlar. Bir şeylere çarpıp milyonlarca parçaya ayrılana dek hızlanırsınız."

"Önce bana söylemeleri gerek," dedim. "Yoksa pencereyi açar, gözü trafiğin ortasına atıveririm."

"Hayır!" dedi Gri Kız Kardeşler bir ağızdan inleyerek. "Çok tehlikeli!"

"Pencereyi açıyorum."

"Bekle!" diye haykırdı Gri Kız Kardeşler. "30, 31, 75, 12!"

Sanki oyun planını söyleyen oyun kurucular gibi bağırıp çağırıyorlardı.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim. "Hiçbir şey anlamadım!"

"30,31, 75,12!" diye inledi Öfke. "Sadece bu kadarını söyleyebiliriz. Şimdi bize gözü ver! Neredeyse kampa geldik!"

Şimdi otobana çıkmışük, Long Island'ın kuzeyindeki kırsalardan arasından son sürat gidiyorduk. Tepedeki devasa çam ağacıyla önümüzdeki Melez Kampı'nı görebiliyordum; bu Thalia'nın ağacıydı, içinde yenilmiş bir kahramanın yaşam gücü saklıydı.

"Percy!" dedi Annabeth daha da endişeli bir sesle. "Gözünü hemen ver!"

Tartışmamaya karar verdim. Gözü Eşekarısı'nın kucağına attım.

Yaşlı hanım gözü kaptı, göz çukuruna sanki kontak lens yerleştirir gibi yerleştirdi ve sonra gözünü kırıştırdı. "Oha!"

Frenlere asıldı. Taksi dumanları saça saça dört veya beş kez döndükten sonra Melez Tepesi'nin eteğindeki çiftlik yolunun ortasında durdu.

Tyson gürültülü bir şekilde öğürdü. "Şimdi iyiyim."

"Tamam," dedim Gri Kız Kardeşlere. "Şimdi bu sayılar

ne anlama geliyor, söyleyin bakalım."

"Vaktimiz yok!" Annabeth kapıyı açtı. "Hemen çıkmamız gerek."

Neden diye soracaktım ama sonra başımı kaldırıp Melez Tepesi'ne baktım ve anladım.

Tepenin tam üstünde bir grup kampçı vardı. Ve saldırıya uğramışlardı.

t-

BOLUM DORT

2 İ S

TYSON ATEŞLE OYNUYOR

Mitolojik açıdan bakacak olursak, yaşlı kadın üçlülerinden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da boğalar. Geçen yaz Melez Tepesi'nde Minotor'la dövüştüm. Bu kez tepede gördüğüm şey daha kötüydü: iki tane boğa. Öyle sıradan boğalar da değillerdi, fil büyüklüğünde bronz boğalardı bunlar. Bu bile yeterince kötü sayılmazdı. Doğal olarak, bunlar bir de ateş püskürtüyordu.

Biz taksiden çıkar çıkmaz Gri Kız Kardeşler topluladı ve hayatın daha güvenli olduğu New York'a geri döndüler. Fazladan vereceğimiz üç drahmiyi almak için bile durmadılar. Bizi öylece yolun kenarında bıraktılar. Annabeth'in yanında sırt çantası ve bıçağı dışında bir şey yoktu. Tyson'la ben de hâlâ yanık delikleri olan batık spor kıyafetlerimiz içindeydik.

"Aman Tanrım," dedi Annabeth, tepedeki savaşa bakarak.

Beni endişelendiren boğalar değildi. Veya tam takım savaş zırhlarına bürünmüş on tane kahramanın, bronz kaplı kışlarının tekmelenmesi de endişelendirmiyordu. Esas endişelendiğim şey boğaların tepenin her yanında, hatta çam ağacının arka tarafında bile koşturmalarıydı. Bu mümkün olamazdı. Kampın sihirli sınırları canavarların Thalia'nın

ağacının arkasına geçmesine izin vermiyordu. Ama bu metal boğalar nasıl oluyorsa geçebiliyorlardı.

Kahramanlardan birisi bağırdı: "Sınır devriyesi, yanıma koşun!" Bu bir kız sesiydi, kaba ve tanıdık bir sestiydi.

'Sınır devriyesi mi?' diye düşündüm. Kampın sınır devriyesi yoktu ki.

"Bu Clarisse," dedi Annabeth. "Haydi gel, ona yardım etmeliyiz."

Normalde Clarisse'nin yardımına koşmak, "yapılması gerekenler" listemde başı çekmezdi. Kamptaki en büyük kabadayılardan biriydi Clarisse. Onunla ilk tanıştığım da kafamı tuvalet deliğine sokmaya çalışmıştı. Dahası Ares'in kızlarından biriydi, babasıyla da geçen yaz çok ciddi bir tartışma yaşamıştım; bu nedenle aslında Savaş Tanrısı ve çocukları benden ölesiye nefret ediyorlardı.

Yine de başı gerçekten beladaydı. Savaşçı kardeşleri dört bir yana dağılmışlardı, boğalar hücumla geçtikçe panik içinde kaçıyorlardı. Çam ağacının etrafındaki çimler alev almıştı. Kahramanlardan birisi çığlık atarak, kollarını sallayarak, daireler çizerek koşuyordu; miğferinin üstündeki at yelesi tüyü tıpkı kızıl bir Mohavk saçı gibi parlıyordu. Clarisse'nin zırları da kömürleşmişti. Kırık bir mızrak sapıyla dövüşüyordu, mızrağın diğer ucu artık bir işine yaramayacaktı çünkü boğalardan birinin omzundaki metal eklem parçasına saplanmıştı.

Dolma kalemimin kapağını çıkarttım. Parıldadı, uzandı, ağırlaştı ve elimdeki kalem, bronz kılıç Anaklusmos'a dönüştü. "Tyson, burada kal. Şansımı daha fazla zorlamamı istemiyorum."

"Hayır!" dedi Annabeth. "O bize lazım."

Ona bakakaldım. "O bir ölümlü. Yakantoplara karşı şansız

tuttu ama..."

"Percy, o tepenin başındakiler ne biliyor musun? Kolhis boğaları onlar, bizzat Hephaistos yaptı onları. Medea'nın 50.000 faktör korumalı güneş kremi olmadan onlarla savaşayalım. Denersek patates kızartmasına dönüşürüz."

"Medea'nın nesi?"

Annabeth çantasının altını üstüne getirdi ve bir küfür savurdu. "Evde, başucumdaki sehpa tropik hindistancevizi kokulmuştu. Ne demeye getirmedim ki?"

Annabeth'in dediklerini çok sorgulamamam gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Düşündükçe kafamı karıştırıyordu. "Bak, neden bahsettiğini bilmiyorum ama Tyson'ın kızartma olmasına izin veremem."

"Percy..."

"Tyson, geride dur." Kılıcımı kaldırdım. "Ben savaşa dalıyorum."

Tyson itiraz etmeye çalışsa da Clarisse'ye doğru yokuş yukarı koşmaya başlamıştı bile. Clarisse de o sırada devriyeye bağırıyor, onları falanks düzenine, yani antik Yunan'daki mızraklı ve kalkanlı asker alaylarının savaş düzenine sokmaya çalışıyordu. Bu iyi bir fikirdi. Clarisse'nin sesini işitenler omuz omuza durdular, kalkanlarını kenetleyerek öküz derisi ve bronzdan bir duvar oluşturdular; bu duvarın üzerinden kirpi okları gibi mızraklar fırlıyordu.

Ne yazık ki Clarisse ancak altı tane kampçıyı yanına toplayabilmişti. Diğer dördü ateşe tutulmuş miğferleriyle Koşturup duruyordu. Annabeth yardım etmek için onlara doğru koştu. Boğalardan birisine sataşarak onu peşine taktı, sonra görünmez oldu ve canavarı şâşkına çevirdi. O boğa ne yapacağını düşüncesizce, diğer boğa Clarisse'nin oluşturduğu hatta hücum etti.

Tepenin ancak yarısına gelmiştim, henüz yardım edecek kadar yaklaşmamıştım. Clarisse henüz beni görmemişti bile.

O kadar iri bir şey için mümkün olamayacak, ölümcül bir hızda hareket ediyordu boğa. Metal derisi güneşte parlıyordu. Gözlerinin yerinde yumruk büyüklüğünde yakutlar vardı, boynuzları da cilalanmış gümüştendi. Menteşelerle tutturulmuş çenesini açınca bir sütun halinde kızgın alevler fişkırdı.

"Hattı bozmayın!" diye buyurdu Clarisse savaşçılarına.

Clarisse hakkında başka ne denebilirse densin, cesur olduğu su götürmezdi. Tıpkı babası gibi zalimce bakışları olan, iri bir kızdı. Sanki Yunan savaş zırhını kuşanmak için doğmuştu ama onun bile bu boğanın hücumuna nasıl karşı koyacağını aklım almıyordu.

Ne yazık ki diğer boğa tam o sırada Annabeth'i aramaktan vazgeçti. Döndü, Clarisse'nin savunmasız tarafına, arkasına doğru dönerek manevra yaptı.

"Arkanda!" diğer bağırdım. "Dikkat et!"

Keşke ağzımı açmasaydım çünkü tek becerebildiğim Clarisse'yi şaşırtmak oldu. Bir Numaralı Boğa kızın kalkanına vurdu ve falanks hattı bozuldu. Clarisse geriye doğru uçu ve alev almış çimlerin üzerine düştü. Boğa son sürat yanından geçti ama önce diğer kahramanları ateşten nefesiyle yakmıştı. Savaşçıların kollarına taktığı kalkanlar erimeye başladı. Silahlarını bıraktılar ve koşturaya başladılar. İki Numaralı Boğa da öldürmek için Clarisse'ye yanaştı.

Öne atıldım, zırhının kayışlarından Clarisse'yi kaptım. Tam İki Numaralı Boğa bir yük treni gibi üzerinden geçecekken onu sürükleyerek boğanın önünden çektim. Yanımdan geçerken de Dalgakıran'ı boğaya doğru iyice savurdum ve

böğründe kocaman bir yarık açtım ama canavar gacırdadı, gucurdadı, öğürdü, böğürdü ve ilerlemeye devam etti.

Bana dokunmasa bile canavarın metal derisinden yayılan ısıyı hissetmişim. Bedenindeki ısı, donmuş bir hamburgeri mikrodalga fırın gibi pişirecek kadar yüksekti.

"Bırak beni!" Clarisse elimi yumrukladı. "Lanet olsun sana Percy!"

Onu çam ağacının yanındaki yığının üzerine bıraktım ve boğalarla yüzleşmek için döndüm. Şimdi tepenin iç yama-cındaydık, Melez Kampı'na açılan vadi tam altımızdaydı. Eğer boğalar bizi aşarsa, kampın kulübeleri, eğitim tesisleri, Büyük Ev, her şey tehdit altındaydı.

Annabeth diğer kahramanlara emirler yağdırdı, etrafa dağıtarak boğaların dikkatlerini dağıtmalarını söyledi.

Bir Numaralı Boğa geniş bir yay çizerek koştu; tekrar bana doğru yöneliyordu. Normalde onun geçmesini engelle-yecek olan, tepenin ortasındaki görünmez hattı geçtikten sonra biraz yavaşladı; sanki güçlü bir rüzgara karşı ilerliyor gibiydi ama sonra onu yarıp geçti ve ilerlemeye devam etti. İki Numaralı Boğa bana döndü. Böğründe açtığım yaradan alevler püskürüyordu. Acı çekip çekmediğini anlayamı-yordum ama yakut gözleri derdinin benimle olduğunu söylercesine kötü kötü bakıyordu.

Aynı anda iki boğayla birden dövüşemezdim. Önce İki Numaralı Boğa'yı halletmeliydim. Bir Numaralı Boğa hattı yarıp hücum mesafesine gelmezden önce kafasını kesmeli-ydim. Kollarım çoktan yorgunluktan zangır zangır titremeye başlamıştı bile. Dalgakıran'la alıştırmayı yapmalı çok oldu-ğunu, antrenmansız kaldığımı fark ettim.

Tam üstüne atılırken İki Numaralı Boğa bana ateş püskürttü. Hava cayır cayır yanmaya başlarken yana doğru takla attım.

Ciğerlerimdeki tüm oksijen sökülüştü. Ayağım bir şeye, belki de bir ağaç köküne takıldı ve birden ayak bileğime bir ağrı saplandı. Yine de kılıcımla kuvvetli bir darbe indirip canavarın burnunu kısmen de olsa koparmayı becermiştim. Nereye gittiğini bilmeden vahşi atlar misali dörtmala koşarak uzaklaşdı. Ama bununla keyfimin yerine gelmesine fırsat kalmadı; ayağa kalkmaya çalıştım ama bir anda iki büküm oldum. Bileğim burkulmuştu, hatta belki de kırılmıştı.

Bir Numaralı Boğa doğrudan bana hücum etti. Eğilip yolundan kaçmam mümkün değildi.

Annabeth bağırdı: "Tyson, ona yardım et!"

Tepenin başına yakın bir yerden Tyson iniledi: "Geçemi-yo-rum!"

"Ben, Annabeth Chase, sana kampa girme izni veriyorum!"

Yamaç bir gök gürültüsü sesi ile sallandı. Birden Tyson belirdi, hızla bana doğru geliyor, bir yandan da bağıırıyordu: "Percy'nin yardıma ihtiyacı var!"

Daha ona dur diyemeden, tam boğa bir nükleer ateş fırtınası başlattığı sırada, boğayla arama daldı.

"Tyson!" diye bağırdım.

Patlama onu sarıp kızıl bir hortum gibi etrafında dönmeye baladı. Yalnızca bedeninin siyah silüetini görebiliyordum. Korkunç bir kesinlikle arkadaşımın bir kül yığınınna dönüştüğünü biliyordum.

Ama ateşler söndüğünde Tyson hâlâ oradaydı, azıcık bile zarar görmemişti. Pasaklı kıyafetleri bile yanmamıştı. Boğa da benim kadar şaşırılmış olacak, o ikinci bir alev fırtınası çıkaramadan Tyson yumruklarını sıkı ve boğanın kafasına gömdü: "APTAL İNEK!"

Tyson'ın yumrukları bronz boğanın burnunun olduğu yerde kraterler açmıştı. Canavarın kulaklarından iki ufak

alev sütunu püskürdü. Tyson bir kez daha vurunca, bronz boğa ellerinin altında alüminyum folyo gibi buruştu. Artık boğanın kafası ters çevrilmiş bir çorap kuklaya benziyordu.

"Yıkıl!" diye bağırdı Tyson.

Boğa sendeledi, sırtüstü düştü. Bacakları havada kuvvetsizce hareket ediyor, harap olmuş kafasının garip yerlerinden buhar çıkıyordu.

Annabeth nasıl olduğuma bakmak için yanıma koştu.

Bileğim asitle dolu gibi yanıyordu ama Annabeth bana matarasının içindeki Olimpos nektarından içirince anında iyileşmeye başladım. Geride, daha sonra benden çıktığım öğreneceğim, bir yanık kokusu vardı. Kollarımdaki tüylerin hepsi yanmıştı.

"Diğer boğa?" diye sordum.

Annabeth yamacın aşağısını işaret etti. Clarisse, İki Numaralı Boğa'nın hakkından gelmişti. Canavarın arka bacağına ilahi bronz mızrağını saplamıştı. Şimdi, burnunun yarısı gitmişken, böğründe de koca bir yarıkla ağır çekimde kaçmaya çalışıyor, atlıkarıncaya bindirilmiş gibi daireler çiziyordu.

Clarisse miğferini çekip çıkarttı ve bize doğru yürümeye başladı. Kahverengi saçlarının bir tutamından hâlâ duman tütüyordu ama fark etmemiş gibiydi. "Sen her şeyi mahvediyorsun!" diye bağırdı bana. "Her şeyi denetim altına almıştım!"

Yanıt veremeyecek kadar şaşkındım. Annabeth homurdandı. "Biz de seni gördüğümüze çok sevindik Clarisse."

"Aaaa! Yeter!" diye haykırdı Clarisse. "Bir daha ASLA beni kurtarmayı deneme!"

"Clarisse," dedi Annabeth, "kampçılardan bazıları yaralı."

Bu Clarisse'nin aklını başına getirdi. O bile emri altındaki askerlere önem veriyordu.

"Geri döneceğim," diye homurdandıktan sonra zarar hesabı yapmak için yürüyüp gitti.

Tyson'a uzun uzun baktım. "Ölmedin."

Tyson sanki utanmışçasına başını eğdi. "Özür dilerim. Yardıma geldim. Emrine uymadım."

"Benim hatam," dedi Annabeth. "Başka seçeneğim yoktu. Seni kurtarması için Tyson'ın sınırı geçmesine izin verdim. Başka türlü ölebilirdim"

"Onun sınırı geçmesine izin mi verdin?" diye sordum. "Ama..."

"Percy," dedi Annabeth "hiç Tyson'a yakından baktın mı? Yani... suratına. Sis'i görmezden gel, ona gerçekten bak."

Sis, insanların yalnızca akıllarının erdiğini görmelerini sağlar... Yarı-tanrıları da kandırabileceğini biliyordum ama...

Tyson'ın suratına baktım. Kolay değildi. Hiç ona doğrudan bakamamıştım, nedenini de bilmiyordum. Belki de çarpık dişlerinin arasında hep fıstık ezmesi olduğundan, diye düşünmüştüm. Kendimi zorlayarak bakışlarımı önce yamru yumru burnuna, sonra da daha yukarıya, gözlerine odakladım.

Hayır, gözler yanlış oldu.

Tek göz. Alnının tam ortasında, bir öküzün gözüne benzer, kocaman, tek bir kahverengi göz, iri iri kirpikler ve o gözden her iki yana akan kocaman gözyaşı damlaları...

"Tyson," dedim kekeleyerek. "Sen bir..."

"Kiklop, ya da Tepegöz," dedi Annabeth, benim yerime. "Haline bakılırsa henüz bir bebek. Muhtemelen bu yüzden boğalar kadar kolaylıkla sınırdan geçemedi. Tyson evsiz öksüzlerden biri."

"Nelerden biri?"

"Neredeyse tüm büyük şehirlerde var onlardan," dedi Annabeth durum hoşuna gitmiyormuşçasına bir ifade takına-

rak. "Onlar birer... hata, Percy. Doğa ruhları ile tanrıların çocukları... Eh, aslında özellikle belli bir tanrının çocukları oluyorlar genelde... ve sağlam doğmuyorlar. Kimse onları istemiyor. Bir kenara atıyorlar. Sokaklarda bir başlarına büyüyorlar. Bu seni nasıl buldu bilmiyorum ama belli ki seni seviyor. Onu Kheiron'a götürmeliyiz, ne yapılacağına o karar versin."

"Ama ateş... Nasıl...?"

"O bir kiklop." Annabeth duraladı, sanki hoşlanmadığı bir şeyi hatırlamışçasına. "Tanrıların demirhanelerinde çalışırlar. Ateşe karşı bağışık olmak zorundalar. Sana söylemeye çalıştığım buydu."

Tamamen şok olmuşum. Tyson'ın ne olduğunu nasıl olup da anlamamıştım?

Ama o an bunu düşünecek vaktim yoktu. Tepenin yamacı baştan aşağı alevler içindeydi. Yaralı kahramanlara bakmak gerekiyordu. Ve hâlâ yok edilmesi gereken iki tane haşat edilmiş bronz boğa vardı ortada ki bunların normal çöp tenekelerine sığacağını hiç sanmıyordum.

Clarisse tekrar yanımıza geldi, alınıdaki is lekesini sildi. "Jackson, yapabiliyorsan ayağa kalk. Yaralıları Büyük Ev'e taşımamız ve Tantalus'a olanları anlatmamız gerek."

"Tantalus da kim?" diye sordum.

"Etkinlik müdürü," dedi Clarisse, sabırsızlandığı belli oluyordu.

"Ama etkinlik müdürü Kheiron bir kere. Hem Argos nerede? Güvenlik şefi o. Burada olması gerek."

Clarisse suratını ekşitti. "Argos kovuldu. Siz ikiniz gideli çok oldu. İşler değişti."

"Ama Kheiron... Üç bin yıldır çocukları canavarlarla dövüşmek için eğitiyordu. Öylece gitmiş olamaz. Ne oldu?"

"Şu oldu," dedi Clarisse ve Thalia'nın ağacını gösterdi.

Her kampçı çam ağacının hikayesini bilirdi. Altı yıl önce Kıvırcık, Annabeth ve Thalia ile Luke adındaki iki yarı-tanrı peşlerinde bir canavar ordusuyla Melez Kampı'na gelmişler. Bu tepenin başında köşeye sıkışınca, arkadaşlarına kaçıp güvenliğe erişebilecek zaman kazandırmak için Zeus'un kızlarından biri olan Thalia son mücadelesini vermiş. Kızı ölmek üzereyken, babası Zeus kızına acımış ve onu bu çam ağacına dönüştürmüştü. Thalia'nın ruhu kampın sihirli sınırlarını kuvvetlendirerek, kampı canavarlara karşı korumaya başlamış. Çam ağacı o günden beri güçlü ve sağlıklı biçimde buradaymış.

Ama şimdi iğneleri sararmış haldeydi. Kocaman ölü iğne yapraklar ağacın dibinde birikmişti. Gövdenin merkezinde, yerden bir metre yüksekte, kurşun deliği gibi bir delikten yeşil reçineler akıyordu.

İçim titredi. Kampın neden tehlikede olduğunu şimdi anlamıştım. Sihirli sınırlar güç kaybediyordu çünkü Thalia'nın ağacı ölüyordu.

Birisi ağacı zehirlemişti.

BÖLÜM BEŞ

YENİ BİR KULÜBE ARKADAŞIM OLUYOR

Hiç eve geldiğinizde odanızın darmaduman olduğunu gördünüz mü? Hani yardımsever bir kişi (merhaba Anne) odanızı "temizlemiştir" de artık aradığınız hiçbir şeyi bulamaz olmuşsunuzdur? Hani, her şey odadaysa bile içiniz ürperir çünkü birileri özel eşyalarınızı karıştırmış, bir de üstüne limonlu mobilya cilası sıkmış gibi hissedersiniz?

Melez Kampı'nı tekrar görünce aynen böyle hissettim.

İlk bakışta değişen bir şey yok gibiydi. Mavi beşik çatısıyla, etrafını saran çitleriyle Büyük Ev hâlâ oradaydı. Çilek tarlaları hâlâ güneşin altında pişmekteydi. Aynı beyaz sütunlu Yunan binaları dağılmıştı vadiye; aynı amfiteyatrosu, aynı dövüş arenası, Long Island Koyu'na bakan aynı yemek gazinosu... Ve korularla derenin arasına yuvalanmış aynı kulübeler; her biri farklı tarzda, her biri farklı bir Olimpos tanrısını temsil eden on iki bina.

Ama havada tehlike kokusu vardı şimdi. Bir şeylerin ters gittiğini kolayca anlayabiliyordunuz. Danışmanlar ve satirler, kum sahada voleybol oynamak yerine alet kulübesine silah yığıyorlardı. Ok ve yay kuşanmış orman perileri koruların sınırında endişeyle sohbet ediyorlardı. Orman hastaydı sanki; çimler soluk sarı bir renge bürünmüştü. Melez Tepesi'ndeki yanık izleri, çirkin yara izlerine benziyordu.

Birileri dünyada en çok sevdiğim yerin altını üstüne getirmişti. Eh, benim de keyfim kaçmıştı doğal olarak.

Büyük Ev'e doğru ilerlerken geçen yazdan hatırladığım birçok çocuğu gördüm. Kimse durup iki laf etmiyordu. Kimse "Hoş geldin," demiyordu. Bazıları Tyson'ı görünce durup iki kez baksa da çoğu kasvetli bir ifadeyle yürüyüp gidiyor, üstlerine düşen vazifeyi yapıyorlardı; ya mesaj iletiyorlar ya da kılıçları keskinleştirmek için bileğitaşına vuruyorlardı. Kamp askeri okullara benzemişti. İnanın, nasıl olduklarını biliyordum. Birkaç askeri okuldan atılmışlığım vardı.

Bunların hiçbiri Tyson'ın umurunda değildi. Gördüğü her şeyden büyülenmişe benziyordu. "Bune!" diyordu nefes bile almadan.

"Pegasus ahırları," dedim. "Kanatlı atlar yani."

"Şune!"

"Hım... Onlar tuvalet."

"One!"

"Kampçıların kulübeleri. Anne ya da babanın hangi Olimpos tanrısı olduğunu bilmiyorlarsa, belirlenene kadar Hermes'in kulübesinde kalırsın. İşte şu, kahverengi olanda. Belirlendikten sonra da seni annenin ya da babanın kulübesine yerleştirirler."

Bana hayretle bakıyordu Tyson. "Senin... senin kulüben var?"

"Üç numara." Deniz taşlarından inşa edilmiş alçak, gri binayı gösterdim.

"Kulübede arkadaşlarıyla mı kalıyorsun?"

"Hayır. Hayır, tek başımayım." Açıklama yapmak istemiyordum. Utanç verici gerçek şuydu: o kulübede kalan tek kişi bendim çünkü aslında doğmamam gerekiyordu. "Üç Büyükler", yani Zeus, Poseidon ve Hades, II. Dünya Savaşı'ndan

sonra bir anlaşma imzalamışlar ve bir daha ölümlülerden çocuk yapmamaya yemin etmişlerdi. Çünkü bizler normal melezlerden çok daha güçlüydük. Ne yapacağımızı kestirmek mümkün olmuyordu. Çıldırınca sorun çıkartıyorduk... II. Dünya Savaşı gibi örneğin. "Üç Büyükler" anlaşmayı iki kez bozmuşlardı: biri Zeus'tan Thalia olunca, ikincisi Poseidon'dan ben olunca... İkimizin de doğmaması gerekiyordu.

Thalia on iki yaşındayken bir çam ağacına dönüştürülmüştü. Bense... eh, ben de onun gibi olmamak için elimden geleni yapıyordum. Eğer ölmek üzere olduğumu görse Poseidon beni neye dönüştürürdü, düşündükçe kabus görüyordum. Bir planktona mı acaba? Veya suyun üzerinde sallanıp duran bir tutam deniz yosunu mu?

Büyük Ev'e geldiğimizde Kheiron da kendi odasında, eyer çantalarını toplarken 1960'ların en sevdiği salon müziklerini dinliyordu. Belki de size onu anlatmam gerek: Kheiron bir sentor. Belden yukarısı kıvrıkcık, kahverengi saçları ve çalı gibi sakalı olan, bildiğiniz orta yaşlı bir adama ait. Belden aşağısı ise bir ata, kır bir aygıra ait. Belden aşağısını büyülü bir tekerlekli sandalyeye sıkıştırınca insandan farkı kalmıyor. İşin aslı, altıncı sınıftayken Latince öğretmenimdi, durumu hiç anlamamıştım o zaman. Ama çoğu zaman, tavanlar da yeterince yüksekse, tam sentor haliyle dolaşmayı seviyor.

Onu görür görmez Tyson donakaldı. "Midilli!" diye bağırdı kendinden geçmişçesine.

Kheiron döndü, buna gücenmiş gibiydi. "Affedersiniz?"

Annabeth ona koştu ve sarıldı. "Kheiron, neler oluyor? Sen... gitmiyorsun, değil mi?" Kızın sesi titriyordu. Kheiron onun adeta ikinci babası gibiydi.

Kheiron, Annabeth'in saçlarını okşadı, ona şefkatle

gölümsedi. "Merhaba evladım. Ve Percy, Tanrılar aşkına! Bir senede boy atmışsın!"

Yutkundum. "Clarisse dedi ki sen... sen..."

"Atıldım." Kheiron'un gözlerinde kara mizahın ışıltısı vardı. "Ah, pekala, kabahat birisinin üzerine kalacaktı elbette. Tanrı Zeus son derece üzgündü. Kızının ruhundan yarattığı ağaç zehirlendi! Bay D. birisini cezalandırmalıydı."

"Kendisi dışında demek istiyorsunuz herhalde," dedim homurdanarak. Kamp müdürü Bay D. aklıma geldikçe öfkeleniyordum.

"Ama bu çılgınlık!" diye çığlık attı Annabeth. "Kheiron, Thalia'nın ağacının zehirlenmesinden siz sorumlu olamazsınız!"

"Yine de," dedi Kheiron iç geçirerek "Olimpos'taki birileri artık, bu şartlarda bana güvenmiyor."

"Hangi şartlarda?" diye sordum.

Kheiron'un yüzü karardı. Hoparlörlerden Frank Sinatra şarkıları yayılırken Latince-İngilizce sözlüğünü eyer çantasına tıktırdı.

Tyson, hâlâ hayretle Kheiron'a bakıyordu. Kheiron'un böğrünü okşamak istiyormuş da yanaşmaya korkuyormuş gibi iniliyordu. "Midilli?"

Kheiron burnunu çekti. "Benim sevgili genç kiklopum! Ben bir sentorum."

"Kheiron," dedim "ya ağaç? Ona ne oldu?"

Başını kederle salladı Kheiron. "Thalia'nın çam ağacında kullanılan zehir Yeraltı Dünyası'ndan gelme, Percy. Daha önce görmediğim türden bir zehir hem de. Tartarus'un derinlerindeki bir yerdeki çukurlardan bir canavara ait olmalı."

"O halde bu iş kimin başının altından çıkmış biliyoruz. Kro..."

"Titanların Tanrısı'nın adını anma Percy! Hele de şimdi, burada."

"Ama geçen yaz Olimpos'ta bir iç savaş çıkarmaya çalışmıştı! Bu kesin onun fikri. İşi de hain Luke'a vermiştir."

"Belki de," dedi Kheiron. "Ama bence, bu işi önleyemediğim ve ağacı iyileştiremediğim için bu işten ben sorumlu tutuluyorum. Ağacın yalnızca birkaç haftalık ömrü kaldı, tabii eğer..."

"Eğer ne?" diye sordu Annabeth.

"Yok," dedi Kheiron. "Aptalca bir fikirdi. Tüm vadi zehrin kötü etkisinde. Sihirli sınırlar zayıflıyor. Kampın kendisi ölüyor. Yalnızca tek bir sihir kaynağı zehrin etkisini geri çevirecek kadar güçlü olabilir, o da yüzyıllarca önce kayboldu."

"O ne?" diye sordum. "Gidip bulalım!"

Kheiron eyer çantasını kapattı. Teybin durdurma tuşuna bastı. Sonra döndü, elini omzuma koydu, doğruca gözlerimin içine baktı. "Percy, düşüncesizce davranmayacağına dair söz vermelisin. Annene tüm bu yaz boyunca buraya gelmeni istemediğimi söyledim. Ama madem buradasın, burada kal. Çok çalış. Dövüşmeyi öğren. Ama bir yere gitme."

"Nedenmiş?" diye sordum. "Bir şeyler yapmak istiyorum! Sınırlarımızı korumam gerek. Yoksa tüm kamp..."

"Canavarların saldırısına uğrar," dedi Kheiron. "Evet, korkarım öyle. Ama aceleyle kapılarak bir tuzağa düşmemelisin! Bu Titanların Tanrısı'nın bir tuzağı olabilir. Geçen yazı hatırla! Neredeyse canını alacaktı."

Doğruydu doğru olmasına ama yardım etmek için de ölüyordum. Ayrıca Kronos'un da cezasını çekmesini istiyordum. Demek istediğim şu, Titanların Tanrısı'nın çağlar önce tanrılar tarafından tahtından edildiğinde dersini alması gerekiyordu ama almamıştı. Milyonlarca parçaya ayrılıp Yeraltı

Dünyası'nın zifiri karanlık bölgesine atılması ona kimsenin onu istemediğini anlatmış olmalıydı ama anlamıyordu. Ama hayır. Ölümsüz olduğu için, Tartarus'un derinlerinde bir yerlerde hâlâ canlıydı. Sonsuz azabı çekiyor, bir an önce dönüp Olimpos'tan intikam almak için içi içini yiyordu. Kendi başına hareket edemese de ölümlülerin, hatta ve hatta tanrılarının aklını çelip kendi pis işlerini onlara yaptıрма konusunda muhteşemdi.

Zehirlenme muhakkak onun işiydi. Başka kim Thalia'nın ağacına, arkadaşlarını kurtarmak için canını veren bir kahramandan son kalanlara saldıracak kadar aşağılık olabilirdi ki?

Annabeth ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kheiron onun yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Percy ile kal evladım," dedi. "Onu koru. Kehaneti hatırla!"

"Ha-hatırlayacağım."

"Hım..." dedim. "Yoksa bu içinde benim de olduğum ama tanrılar bana bahsetmenizi yasakladığı, süper-tehlikeli kehanet mi?"

Kimse yanıt vermedi.

"Tamam," diye mırıldandım. "Emin olayım dedim."

"Kheiron..." dedi Annabeth. "Demiştin ki kahramanları eğittiğin sürece ölümsüz kıldı seni tanrılar. Peki, seni kamp-tan atarlarsa..."

"Percy'nin başına bir şey gelmesini engellemek için elinden geleni yapacaksın," dedi ısrarla. "Styx Nehri üzerine yemin et."

"Be... Ben Styx Nehri üzerine yemin ederim," dedi Annabeth.

Dışarıda gök gürledi.

"Pekala," dedi Kheiron. Birazcık olsun rahatlamış gibiydi. "Belki adım temize çıkar, dönerim. O zamana dek

Florida'daki bataklıklardaki akrabalarımı ziyaret edeceğim. Belki de onlar zehirlenmiş ağaca şifa verecek, benim unuttuğum bir tedavi biliyorlardır. Her halükarda şu ya da bu şekilde bu mesele çözülene dek sürgündeyim."

Annabeth az kalsın hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı. Kheiron biraz beceriksizce de olsa omzunu okşadı. "Tamam evladım. Sizi Bay D.'ye ve yeni etkinlik müdürüne emanet etmek zorundayım. Umalım ki... yani, belki de kampı korktuğum kadar çabuk yok etmezler."

"Bu Tantalus denen adam da kim oluyor?" diye ısrarla sordum. "Sizin işinizi yapma iznini kimden almış?"

Vadide deniz kabuğu borusunun sesi duyuldu. Ne kadar geç olduğunun farkında değildim. Kampçıların akşam yemeği için bir araya gelmesi gerekiyordu.

"Git," dedi Kheiron. "Onunla büyük çadırında karşılaşacaksın. Percy, annenle görüşüp ona emin ellerde olduğunu söyleyeceğim. Şimdi kesin endişe içindedir annen. Yalnız seni uyarıyorum! Ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıyasın. Sakın bir an için bile olsun Titanların Tanrısı seni unuttu sanma!"

Bunu söyledikten sonra toynaklarını yere vura vura odasından çıktı, aşağıdaki hole geçti. Tyson arkasından seslendi: "Midilli! Gitme!"

Kheiron'a Kıvrıkcık'la ilgili kabusumu anlatmadığımı fark ettim. Ama artık çok geçti. Bugüne kadarki en iyi öğretmenim, belki de sonsuza dek gitmişti.

Tyson, en az Annabeth kadar yüksek bir sesle ağlamaya başladı.

Onlara her şey yoluna girecek demek istedim ama buna kendim bile inanmıyordum.

Kampçılar kulübelerinden çıkarken yemek yenen çadırın

ardında güneş batmaya başlamıştı. Mermer bir sütunun gölgesinde durup sıraya girmelerini izledik. Annabeth hâlâ pek kendinde değildi ama sonra bizimle konuşacağına söz verdi. Ardından, tıpkı kendisi gibi sarı saçlı, gri gözlü bir düzine oğlanla kıza, yani Athena kulübesindeki kardeşlerine katılmak üzere yanımızdan ayrıldı. Annabeth en büyükleri değildi ama kampta hepsinden fazla sayıda yaz geçirmişti. Bunu boynundaki kamp kolyesinden anlamak mümkündü. Kolyeye kalın her yaz için bir boncuk ekleniyordu, Annabeth'te altı tane vardı. Kimse onun sıraya önderlik etme hakkını sorgulamıyordu.

Onların ardından Ares kulübesine önderlik eden Clarisse geldi. Bir kolu askıdaydı, yanağındaki derin yarık kötü gözüküyordu ama bronz boğalarla mücadele etmek onu etkilememiş gibiydi. Gerçi birisi sırtına üstünde "MÖÖ DE KIZIM!" yazan bir kağıt yapıştırmıştı. Ama onun kulübesindeki hiç kimse Clarisse'ye durumdan bahsetmeye zahmet etmiyordu.

Ares çocuklarından sonra sıra Hephaistos kulübesine geldi. Başlarında on beş yaşındaki Charles Beckendorf adındaki Afrikalı Amerikalı bir çocuk olan altı kişiden ibaretti bunlar. Başlarındaki bu çocuğun elleri beysbol eldivenleri kadar büyüktü, bütün gün demirci ocağında çalışmaktan yüzü sertleşmiş, gözleri şaşılmaştı. Tanıyınca iyi bir çocuk olduğu anlaşılıyordu ama kimse ona Charlie, Chuck veya Charles demezdi. Çoğu kişi sadece Beckendorf derdi. Rivayete göre her türlü aleti yapabiliirdi. Yeter ki eline bir parça metal tutuşturur; ondan jilet kadar keskin bir kılıç, robot bir savaşçı veya ninenizin bahçesi için kuşların yıkanacağı, şarkı da söyleyebilen bir tas yapabiliirdi. Yeter ki siz isteyin.

Diğer kulübeler de sıraya geçti: Demeter, Apollon, Afrodit, Dionisos. Kano gölünden su perileri çıktı, ağaçlardansa

orman perileri. ayırıldan da hepsi bana acı bir şekilde Kıvırcık'ı hatırlatan bir düzine satir geldi.

Satirlere karşı her zaman bir zaafım olmuştur. Kamptayken kamp müdürü Bay D. hangi görevi verirse yapmalarının yanı sıra en önemli işleri gerçek dünyadadır. Kampın arayıcılarıdır onlar. Gizlice dünyanın dört bir köşesindeki okullara gider, muhtemelen melez olan kişileri bulur ve onlara kampa kadar eşlik ederler. Kıvırcık'la da işte böyle tanışmıştım. Benim bir yarı-tanrı olduğumu ilk anlayan o olmuştur.

Satirler de akşam yemeği sırasına girdikten sonra Hermes kulübesi en sona dizildi. En kalabalık kulübe hep onlarınkidir. Geçen yaz kulübenin lideri Luke'tu, yani Melez Tepesi'nde Thalia ve Annabeth ile beraber çarpışan çocuk. Geçen yaz Poseidon beni sahiplenene kadar, bir süreliğine Hermes kulübesinde kalmıştım. Luke benimle arkadaş olmuştur... sonra da beni öldürmeye çalışmıştı.

Şimdiyse Hermes kulübesinin başında Travis ve Connor Stoll vardı. Bunlar ikiz değillerse de birbirlerine ikiz kadar benziyorlardı. Hangisinin daha büyük olduğunu hiç aklımda tutamamıştım. Her ikisi de ince uzundu, gözlerine giren kahverengi, topak topak saçları vardı. Turuncu MELEZ KAMPI tişörtlerini bol şortlarından içeri sokmazlardı, yüzlerinde de tüm Hermes çocuklarında olan o aynı elfe benzeyen yüz hatları vardı: kalkık kaşlar, alaycı gülümsemeler, gözünün içine baktıkça parlayan gözler; sanki fırsatını bulsalar tişörtünden içeri bir kızkaçıran atacaklarmış gibi... Hırsızların tanrısının, İngilizce hırsızlık anlamındaki "steal" sözcüğünü çağrıştıracak, "Stoll" soyadlı çocukları olması bana komik geliyordu. Ama bir keresinde bunu Travis ve Connor'a anlatayım dedim, espriyi anlamamışçasına bana boş boş baktılar.

Son kampçılar da sıraya girdikten sonra Tyson'ı büyük

çadırın ortasına getirdim. Konuşmalar bıçakla kesildi sanki. Kafalar döndü. Apollon masasından birisi "Kim davet etti bunu?" dedi.

Onlara doğru kötü kötü baktıysam da o lafin kimden çıktığını göremedim.

En baştaki masadan tanıdık bir ses geldi, sesin sahibi ağır ağır konuşmaya başladı. "Bak, bak, bak... Bu Peter Johnson değil mi? Bin yaşıma daha girdim!"

Dişlerimi sıktım. "Percy Jackson... efendim."⁵

Bay D. diyet kolasından bir yudum aldı. "Evet, pekala, siz gençler ne diyordunuz: aman neyse."

Bay D. her zamanki leopar desenli Hawaii gömleğini, yürüyüş şortunu, siyah çoraplarıyla tenis ayakkabılarını giymişti. Bodur, tıknaz hali ve her zamanki kıpkırmızı suratıyla Las Vegas kumarhanelerinde sabahlamış turistlere benziyordu. Arkasındaki endişeli duran satir üzümün kabuklarını soyup tek tek Bay D.'ye uzatıyordu.

Bay D.'nin gerçek adı Dionisos; Şarap Tanrısı. Zeus, bir yüz yıl kadar ayık kalsın diye onu Melez Kampı'na müdür olarak tayin etmiş; yasaklandığı halde nemflerin peşinde koşmanın cezasıymış bu.

Onun yanında, normalde Kheiron'un oturduğu (sentor halindeyse ayakta durduğu) yerde ise daha önce hiç görmediğim birisi vardı: soluk renkli, korkunç derecede zayıf, eski püskü turuncu bir mahkum tulumu giymiş bir adamdı bu. Gömlek cebindeki mahkum numarası da 000'l'di. Gözlerinin altında mosmor torbalar, tırnaklarının içinde kirler vardı; kır saçları sanki en son Edward Makaseller tarafından kesilmiş gibi bir haldeydi. Bana uzun uzun baktı; bakışları beni endişelendiriyordu. Aynı anda hem öfkeli hem düş kırıklığına uğramış hem de aç gibi bakıyordu.

"Bu oğlana," dedi ona Dionisos, "dikkat et. Poseidon'un çocuğu, biliyorsun."

"Ah!" dedi mahkum. "Demek o."

Ses tonundan, Dionisos'la uzun uzun benden bahsettikleri anlaşılıyordu.

"Ben Tantalus," dedi mahkum, soğuk bir gülümsemeyle. "Buraya özel bir görevle geldim ve... Tanrı Dionisos aksi yönde bir karar verene dek buradayım. Ve sen, Percy Jackson, başımıza daha fazla bela açmaman konusunda seni uyarıyorum"

"Bela mı?" diye sordum.

Dionisos parmaklarını şıklattı. Masanın üzerinde bir gazete belirdi. New York Post'un bugünkü baskısının ilk sayfasıydı bu. Meriwether İlköğretim Okulu'nun yıllığından benim fotoğrafımı koymuşlardı. Haberin başlığını okumak benim için zorsa da ne yazdığına dair kuvvetli bir tahminde bulunabiliyordum. Şöyle bir şey olmalıydı: On Üç Yaşındaki Manyak Spor Salonunu Ateşe Verdi.

"Evet, bela," dedi Tantalus tatmin olmuş bir şekilde. "Anladığım kadarıyla geçen yaz da yeterince bela açmışsın."

Bir laf edemeyecek kadar öfkeden deliye dönmüştüm. Tanrıların neredeyse bir iç savaş başlatması benim hatam mıydı?

Bir satir öne doğru tedirginlikle ilerledi ve Tantalus'un önüne mangalda pişen yemekten bir tabak koydu. Yeni etkinlik müdürü dudaklarını yaladı. Boş kadehine baktı ve "Kök birası," dedi. "Barq'in özel stokundan. 1967."

Kadeh köpüklü sodayla doldu. Tantalus sanki kadehin içindeki çok sıcak olacakmış gibi, tedirgin biçimde elini ileri uzattı.

"Devam et yaşlı dostum," dedi Dionisos, gözlerinde tuhaf

bir parıltı vardı. "Belki şimdi olur."

Tantalus kadehe uzandı ama elini süremeden kadeh hızla uzaklaştı. Birkaç damla kök birası döküldü, Tantalus parmaklarını bunlara banmaya çalışınca bu kez damlalar o elini süremeden cıva gibi yuvarlanarak uzaklaştı. İnleyerek önündeki mangalda pişenlerle dolu tabağa döndü. Eline bir çatal aldı, bir parça göğüs etine saplayayım dedi ama tabak masadan sekerek köşeye kadar gitti ve doğruca mangaldaki kor haldeki kömürlerin ortasına uçtu.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Tantalus.

"Tüh, neyse," dedi Dionisos, adama aslında anlayış gösteriyormuş gibi yaptığı ses tonundan belliydi. "Belki birkaç gün daha var. İnan bana yaşlı dostum, bu kampta çalışmak tam bir işkence. Başındaki eski lanet çok geçmeden etkisini yitirecek, eminim."

"Çok geçmeden," diye mırıldandı Tantalus, gözü Dionisos'un diyet kolasındaydı. "Üç bin seneden sonra insanın boğazı nasıl kuruyor, bir bilseniz."

"Sen şu Ceza Tarlalan'ndaki ruhsun," dedim. "Gölde duruyorsun, tependen meyve ağaçları sarkıyor ama ne bir şey içebiliyorsun ne de bir şey yiyebiliyorsun."

Tantalus bana dudak bükerek baktı. "Tam alim olmuşsun sen evladım."

"Yaşarken çok korkunç bir şey yapmış olmalısınız," dedim, kısmen etkilenmişim. "0 neydi?"

Tantalus gözlerini kıstı. Arkasındaki satirler başlarını durmadan sağa sola sallıyor, aman sorma dercesine beni uyarıyorlardı.

"Gözüm üstünde Percy Jackson," dedi Tantalus. "Kampımda sorun istemiyorum."

"Kampınız zaten sorunlu... efendim."

"Of, git otur yerine Johnson," dedi Dionisos iç geçirerek. "Şu masa değil miydi seninkisi? Hani kimsenin oturmak istemediği?"

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ama karşılık vermemem gerektiğini biliyordum. Dionisos azman bir veletti ama ölümsüz, süper kuvvetli bir veletti. "Haydi, gel Tyson," dedim.

"Yok, olmaz," dedi Tantalus. "Canavar burada kalacak. O şeyle ilgili bir karar vermeliyiz.

"O bir şey değil, o bir kişi," diye sertçe çıktım. "Adı da Tyson."

Yeni etkinlik müdürü tek kaşını kaldırdı.

"Tyson kampı kurtardı," diye ısrarla devam ettim. "O bronz boğaları döve döve ezdi. O olmasa buranın tamamını yakıp yıkacaklardı."

"Haklısın," dedi Tantalus iç geçirerek, "aman ne kayıp olurdu."

Dionisos kıs kıs güldü.

"Bizi yalnız bırak," diye emretti Tantalus, "bu yaratığın kaderine karar verelim."

Tyson kocaman tek gözünde korkuyla bana baktı ama doğrudan kamp müdüründen gelen bir emre itaatsizlik edemedim. En azından bunu açıktan yapamazdım.

"Sonra buraya geleceğim, koca adam," diye Tyson'a söz verdim. "Dert etme. Sana bu gece yatacağın güzel bir yer buluruz."

Tyson tamam anlamında başını salladı. "Sana inanıyorum. Sen benim dostumsun."

Bu kendimi daha da suçlu hissetmemi sağladı.

Yorgun argın Poseidon masasına yürüdüm ve sıraya yığıldım. Bir ağaç nemfi bana bir tabak Olimpos usulü zeytinli ve biberli pizza getirdi ama aç değildim. Bugün iki kez

ölümün ucundan dönmüştüm. Ders yılını tam bir felaketle sonlandırmayı başarmıştım. Melez Kampı ciddi bir belanın içerisindeydi ve Kheiron benim bununla ilgili bir şey yapmamı yasaklamıştı.

Çok şükran dolu olmasam da yemeğimi aldım ve adet olduğu üzere, tabağı bronz mangalın üzerine tutup, bir kısmını ateşe döktüm.

"Poseidon," diye fısıldadım "adağımı kabul et."

Bu arada bana da yardım et, diye içimden dua ettim. Lütfen.

Yanan pizzadan çıkan duman daha hoş kokulu bir şeye, kır çiçeklerinin kokusuna karışmış temiz bir denizden esen meltem kokusuna dönüştü. Ama bu babam gerçekten beni işitti anlamına mı geliyordu, bilemiyordum.

Tekrar oturduğum yere döndüm. İşler daha kötü gidemez, diye düşünüyordum. Ama sonra Tantalus'un emriyle satirlerden biri deniz kabuğu borusunu çalıp bir duyuru olacağını haber verdi.

"Evet, pekala," dedi Tantalus konuşmalar kesilince. "Güzel bir akşam yemeğiydi! Daha doğrusu öyleymiş." Konuşurken eli önüne yeniden konmuş, içi dolu tabağa doğru uzandı; tabak ne yaptığını fark etmez diye umuyordu sanki ama fark etmişti. Eli on beş santim yaklaşınca tabak yine masadan düştü.

"Yönetimde olduğum bu ilk günde," diye devam etti "burada olmak ne güzel bir ceza demek istiyorum. Yaz süresince siz çocukların her birine işkence... ay, yani ilgi göstermek istiyorum. O kadar tatlısınız ki hepinizi yemek istiyorum."

Dionisos nazikçe alkışladı Tantalus'u, o alkışlayınca arkasından satirler de gönülsüzce alkışladılar. Tyson hâlâ en baştaki masanın yanında ayakta duruyordu. Huzursuz

gibiymi ama ne zaman oradan uzaklaşmak istese Tantalus onu yanına çekiyordu.

"Ve şimdi bazı değişikliklerden bahsetmek gerek," dedi Tantalus ve kampçılara sahte bir gülümsemeye baktı. "Araba yarışlarını tekrar başlatıyoruz!"

Tüm masalar fısıltıya boğuldu: heyecanlanmışlardı, korkuyorlardı, inanamıyorlardı.

"Şimdi öğrendiğim üzere," diye sesini yükselterek konuşmasını sürdürdü Tantalus, "bu yarışlara birkaç sene önce bazı... ee, teknik sorunlar yüzünden son verilmiş.

Apollon masasından birisi "Üç ölüm ve yirmi altı sakatlanma," dedi.

"Evet, evet!" dedi Tantalus. "Ama şunu biliyorum ki bu kamp geleniğinin geri dönüşünü hepimiz benimle beraber memnuniyetle karşılayacaksınız. Her ay, kazanan arabacılar altın defne çelengi verilecek. Takımlar sabah kayıt yaptırabilir! İlk yarış üç gün sonra. Arabalarınızı hazırlamanız ve atlarınızı seçmeniz için sizi günlük etkinliklerden azat ediyoruz. A, ayrıca, bahsettim mi acaba, kazanan takımın kulübesi, kazandıkları ay boyunca hiçbir iş yapmayacak?"

Heyecan dolu konuşmalar başladı: Bir ay boyunca iş olmayacaktı ha? Ahır temizlemek yok demek? Bu adam ciddi mi?

Sonra, buna itiraz edeceğini düşüneneğim son kişi, itiraz etti.

"Ama efendim!" dedi Clarisse. Kaygılıydı ama konuşmak için Ares masasından ayrılıp ayağa kalkmıştı. Kampçılardan bazıları arkasındaki "MÖÖ DE KIZIM!" yazısını görünce kıs kıs güldüler. "Sınır devriyesi ne olacak? Yani, arabaları hazırlamak için her işi bırakırsak..."

"Ah, bakın hele, günün kahramanı!" diye haykırdı Tanta-

lus. "Cesur Clarisse, tek başına bronz boğaları yenen kız!"

Clarisse gözlerini kırıştırdı sonra kızardı. "Şey, aslında ben..."

"Hem de alçakgönüllü yahu," diyerek sırttı Tantalus. "Dert etme canım! Bu bir yaz kampı. Buraya biraz keyif yapmaya gelmedik mi?"

"Ama ağaç..."

"Ve şimdi," dedi Tantalus, bu sırada Clarisse'nin kulübe arkadaşlarından bazıları onu yerine oturttu, "kamp ateşinin başına geçip şarkılar söylemeden önce, evimizin bakımıyla ilgili bir soruna gelelim. Percy Jackson ve Annabeth Chase uygun görmüşler, artık hangi nedenle bilemem, kampımıza bunu getirmişler." Tantalus elini Tyson'a doğru salladı.

Kampçılar arasında kaygılı fısıldaşmalar başladı. Çoğu kişi yan yan bana bakıyordu. Tantalus'u öldürmek istiyordum.

"Şimdi, elbette," dedi "Kiklopların kötü bir ünü var. Onları beyin kapasiteleri ufak, kana susamış canavarlar olarak biliyoruz. Normal şartlarda olsa, bu canavarı ormana salardım, meşaleler ve sivri sopalarla da size avlatırdım. Ama kim bilir, belki de bu kiklop türdeşleri kadar korkunç değildir. Yok etmemiz gerektiği ispatlanana dek onu tutacak bir yer gerek! Ahırlarda kalsın diye düşündüm ama bu sefer de atlar huzursuz olacak. Belki Hermes kulübesinde kalsa uygun olur, değil mi?"

Hermes masasından kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Travis ve Connor Stoll bir anda masa örtüsüyle ilgilenmeye başladılar. Onları suçlayamazdım. Hermes kulübesi her zaman ağzına kadar dolu olurdu. Neredeyse bir doksan boyunda bir kiklopu almaları mümkün değildi.

"Haydi ama canlarım," diyerek Tantalus onları ayıpladı. "Bu canavar bazı ayak işlerini görebilir. Bu canavarı nereye

bağlayalım, fikri olan yok mu?"

Birden herkesin ağzı açık kaldı.

Tantalus şaşkınlıkla Tyson'dan uzaklaştı. Hayatımı değiştirecek olan o parlak yeşil ışığı, Tyson'ın kafasının üstünde beliren göz kamaştırıcı holografik imgeyi görünce benim tek yapabildiğim ise gördüğüme inanamayarak bakmaktı.

Midemde bir burkulma oldu, Annabeth'in kikloplar hakkında söylediklerini anımsadım: "Doğa ruhları ile tanrıların çocukları... Eh, aslında özellikle belli bir tanrının çocukları oluyorlar genelde..."

Tyson'ın üzerinde dönüp duran şey, parlak yeşil bir üç dişli mızrak, bir Üçlü Yabaydı. Bu Poseidon'un beni oğlu olarak kabul ettiği gün başımda beliren sembolün aynısıydı.

Bir süre hayretten kimse bir şey söyleyemedi.

Ebeveyninizin belli olması ender görülen bir şeydi. Bazı kampçılar tüm hayatları boyunca boş yere beklerdi. Geçen yaz Poseidon beni kabul ettiğinde herkes saygıyla önümde diz çökmüştü. Ama şimdi, Tantalus'u taklit ediyorlardı ki o da kahkahalara boğulmuştu. "Pekala! Sanırım bu canavarı nereye koyacağımızı biliyoruz artık. Tanrılar aşkına, birbirlerine ne kadar da benziyorlar, değil mi?!"

Annabeth ve birkaç arkadaşım dışında herkes güldü.

Tyson henüz durumun farkında değil gibiydi. Kendinden geçmiş biçimde kafasının üzerindeki artık ışığı sönmek üzere olan Üçlü Yabayı eliyle itmeye çalışıyordu. Kendisiyle ne kadar dalga geçildiğini, oradakilerin ne kadar zalim olduğunu anlayamayacak kadar masumdu.

Ama ben anlamıştım.

Artık yeni bir kulübe arkadaşım, canavar bir üvey kardeşim olmuştu.

BÖLÜM ALTI

İBLİS GÜVERCİNLER SALDIRIYOR

Sonraki üç gün işkence gibiydi, tam da Tantalus'un istediği gibi.

Bir kere öncelikle Tyson, Poseidon kulübesine taşınmıştı ve her on beş saniyede bir piyangoyu kazanmış gibi kendi kendine kıkırdayıp "Percy benim kardeşim?" diyordu.

"Of, Tyson," derdim. "İşler o kadar basit değil."

Ama ona laf anlatmak mümkün değildi. Cennetteydi sanki. Ve ben... o koca adamı ne kadar sevsem de mahcup oluyordum. Utanıyordum. İşte, söyledim.

Babam, mutlak güce sahip Poseidon, bir doğa ruhunu görünce kendinden geçmiş, sonuç da Tyson olmuştu. Demek istediğim, kikloplar hakkındaki efsaneleri okumuştum. Hatta genellikle Poseidon'un çocukları olduklarını da hatırlıyordum. Ama hiç düşünememiştim ki bu onların benim şeyim... ailem olduğu anlamına geliyordu. Ta ki Tyson benimle aynı kulübede, yan ranzada kalmaya başlayana kadar.

Bir de diğer kampçıların hakkımda yaptıkları yorumlar vardı tabii. Bir anda artık Percy Jackson değildim, geçen yaz Zeus'un şimşek okunu bulan o havalı çocuk değildim artık. Şimdi kardeş niyetine çirkin bir canavarı olan, zavallı avanak Percy Jackson'dım.

Tyson ortalarda yokken "O benim gerçek kardeşim

değil!" diye itiraz ediyordum. "Daha çok ailenin canavar soyundan üvey kardeşim gibi. Yani iki kere uzaktan erkek kardeşim gibi bir şey."

Kimse bu palavrayı yutmuyordu.

İtiraf edeyim, babama kızgındım. Onun oğlu olmak şaka gibi bir şey geliyordu artık.

Annabeth kendimi iyi hissedeyim diye uğraştı. Kafamızı sorunlardan uzaklaştırmak için araba yarışı takımı oluşturmayı önerdi. Yanlış anlamayın, ikimiz de Tantalus'tan nefret ediyorduk, kampa neler olacağını düşündükçe hasta oluyorduk. Ama ne yapacağımızı bir türlü bulamıyorduk. Aklımıza Thalia'nın ağacını kurtaracak mükemmel bir plan gelene kadar yarışa katılabileceğimizi düşünmüştük. Ne de olsa Annabeth'in annesi Athena bulmuştu at arabasını; benim babamsa atları yaratmıştı. Beraber olduk mu o yarış pisti bizim sayılırdı.

Bir sabah Annabeth'le oturmuş kano gölünün yanında araba taslakları çizerken, Afrodit kulübesindeki birkaç kendini bilmez şakacı yanımıza geldi ve gözüme rimel ister miyim diye sordu... "Ah, pardon ya, gözlerime..."

Onlar gülerek uzaklaşırken Annabeth homurdandı. "Boş ver, duymazdan gel Percy. Kardeşinin canavar olması senin suçun değil."

"O benim kardeşim değil," diye bağırdım. "Üstelik o bir canavar değil!"

Annabeth kaşlarını kaldırdı. "Hey, bana ne kızılıyorsun! Ve teknik olarak, o gerçekten bir canavar."

"Madem öyle düşünüyorsun, ne diye kampa girme izni verdin? Unutma bunu yapan sensin."

"Çünkü hayatını kurtarmanın başka yolu yoktu! Demek

istediğim... Kusura bakma Percy, nereden bileyim Poseidon'un onu kabul edeceğini. Kikloplar en düzenbaz, en güvenilirmez..."

"O öyle değil! Hem kikloplarla alıp veremediğin ne senin?"

Annabeth kulaklarına kadar kızardı. Bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissettim. Hem de kötü bir şeyler...

"Unut gitsin," dedi. "Şimdi arabanın dingiline gelince..."

"Sanki korkunç bir şey muamelesi yapıyorsun ona," dedim. "O benim hayaümü kurtardı."

Annabeth elindeki kalemi yere attı ve ayağa kalktı. "O halde istersen arabayı git de onunla hazırla!"

"Belki de öyle yapmalıyım."

"İyi o zaman!"

"İyi o zaman!"

Öfkeyle çıkıp gitti. Yalnız kaldım. Kendimi öncesinden de kötü hissediyordum.

Sonraki birkaç gün boyunca aklımı başımdaki onca dertten uzak tutmaya çalıştım.

Afrodit kulübesindeki iyi kızlardan biri olan Silena Beauregard ilk pegasus sürme dersimi verdi. Silena'nın anlattığına göre aslında Pegasus adında tek bir ölümsüz kanatlı at varmış, o da göklerde özgürce dolanırmış ama çağlar öncesinde çok sayıda çocuğu olmuş. Hiçbirisi asıl Pegasus kadar hızlı veya cesur olmasa da hepsi ilk ve en büyük kanatlı atın adını taşırmış.

Deniz Tanrısı'nın oğlu olduğum için havada olmak hoşuma gitmiyordu. Babam Zeus'un rakibiydi, bu yüzden de Göklerin Tanrısı'nın hükmettiği yerden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Ama kanatlı bir ata binmek farklı bir durumdu. Bir uçağa binmek kadar endişe vermiyordu. Belki

de babam atları deniz köpüğünden yarattığı içindir... yani kanatlı atlar bir bakıma tarafsız bölge sayılırlar. Pegasusların düşüncelerini anlayabiliyordum. Böylece pegasusum ağaç tepelerine dörtnala koştuğunda veya bulutların içinde martı sürüsü kovaladığında şaşırıyordum.

Sorun şuydu, Tyson da bu "tavuk midillilere" binmek istiyordu ama o ne zaman yaklaşırsa pegasuslar ürküyordu. Onlara telepati ile Tyson'ın onlara zarar vermeyeceğini söylüyordum ama dediklerime inanmıyorlardı. Bu da Tyson'ı üzüp ağlatıyordu.

Kampta Tyson'dan yana derdi olmayan tek kişi Hephaistos kulübesinden Beckendorf'tu. Demirci tanrı, demir döverken her zaman kikloplarla beraber çalışırdı, o yüzden Beckendorf Tyson'ı aldı ve ona metal işlemeyi öğretmek için silah deposuna götürdü. Beckendorfun dediğine göre Tyson çok geçmeden büyülü nesnelere yaratma işinde ustalaşacaktı.

Öğleden sonra Apollon kulübesindekilerle arenada antrenman yapmaya başladım. Kılıç dövüşünde hep iyi olmuşum. Dediklerine göre kampta bu son yüzyılın en iyilerinden birisiydim, belki Luke hariç. Herkes beni sürekli Luke ile kıyaslıyordu.

Apollon çocuklarını kolayca eziyordum. Aslında kendimi Ares ve Athena kulübesindekilerle sınamalıyım; kılıçla en iyi dövüşenler onlardı ama Clarisse'yle ve kardeşleriyle geçinmiyordum ve Annabeth'le de tartıştığım için onu görmek istemiyordum.

Okçuluk sınıfına gittim, gerçi o işte berbattım, hem Kheiron öğretmeyince işler aynı değildi. Sanat ve zanaat dersinde Poseidon'un büstünü yontmaya başladım ama Sylvester Stallone'ye benzemeye başlayınca atım. Tır-

manma duvarını eksiksiz lav-ve-deprem durumunda bitirdim. Geceleri de sınır devriyesine katıldım. Tantalus kampı korumayı boş verin dese de kampçuların bazılarıyla gizliden gizliye bu işe devam ediyor, boş zamanlarımızda da bu iş için bir çizelge oluşturmaya çalışıyorduk.

Melez Tepesi'nin başında oturdum, orman perilerinin gelip gidip ölmek üzere olan çam ağacına şarkı söylemelerini izledim. Satirler de kavallarını getirip doğa büyüğü şarkılarını çaldılar. Bir süre için çam ağacının iğneleri dirildi, tamamlandı gibi oldu. Tepedeki çiçekler daha tatlı kokmaya, çimler yeşillenmeye başladı. Ama müzik durur durmaz, hastalık yeniden nüfuz etti havaya. Tüm tepe hastalanmış, ağacın köklerine gömülmüş zehirle ölmekteymiş gibiydi. Orada durdukça daha da öfkelen dim.

Bu işi Luke yapmıştı. O sinsî gülümsemesini, yüzündeki ejder pençesi izini hatırladım. Dostummuş gibi yapmışsa da aslında tüm o süre boyunca Kronos'un bir numaralı hizmetkârıydı.

Avucumu açtım. Luke'un geçen yaz elimde açtığı yara izi geçmeye başlamıştı, ama hâlâ görölüyordu: cehennem akrebinin beni soktuğu yerde yıldız şeklinde bir yara.

Luke'un beni öldürmeye çalışmadan önce söylediklerini anımsadım: "Hoşça kal, Percy. Yakında yeni bir Altın Çağ başlayacak. Ama sen bunu göremeyeceksin."

Geceleri Kıvırcık'la ilgili başka kabuslar gördüm. Bazen konuşmalarını işitiyordum parça parça. Bir keresinde şöyle dediğini duymuştum: "O burada." Bir başka defa da: "Koyun seviyor."

Annabeth'e gördüğüm kabuslardan bahsetmeyi düşündüm ama kendimi aptal gibi hissedecektim öyle yaparsam.

Yani, bir düşünün: "Koyun seviyor?" Deli olduğumu düşünürdün kız.

Yarıştan önceki gece Tyson'la beraber arabamızı biürdik. Dehşet havalı bir araba olmuştu. Tyson metal parçaları silah deposunun demir atölyesinde yapmıştı. Tahta kısımlarıysa ben zımparalamış, arabayı bir araya ben getirmiştik. Mavili beyazlı bir arabaydı, yanlarında dalga desenleri vardı, önünde ise bir tane Üçlü Yaba çiziliydi. Onca işten sonra, Tyson benimle beraber arabaya binmeyi hak etmişti; gerçi atların onu sevmeyeceğini biliyordum, dahası Tyson'ın fazladan ağırlığı bizi yavaşlatacaktı.

Tam yatağa dönecektik ki Tyson "Sen kızgın mısın?" dedi.

Kaşlarımı çatarak sert sert baktığımı fark ettim. "Yoo, kızgın değilim."

Ranzadaki yerine yattı; karanlık çökmüştü, ortalık sesizdi. Bedeni yatağına göre çok uzundu. Yorganı çekince ayağı dışarıda kalıyordu. "Ben bir canavarım."

"Öyle deme."

"Sorun değil. İyi bir canavar olacağım. O zaman kızman gerekmez."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tavana diktim gözlerimi; Thalia'nın ağacı ile beraber ben de yavaşça ölüyordum sanki.

"Bak, sadece... daha önce üvey kardeşim olmamıştı hiç." Sesim çatlamak üzereydi. "Bu benim için gerçekten farklı bir şey. Hem kamp için de endişeleniyorum. Ayrıca bir başka arkadaşım, Kıvırcık... onun başı dertte olabilir. Sürekli ona yardım etmem gerekmiş gibi hissediyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Tyson bir şey demedi.

"Özür dilerim," dedim ona. "Senin hatan değil. Poseidon'a kızgınım. Sanki sürekli beni utandırmaya, bizi bir şeylerle kıyaslamaya, ya da başka bir şeyler yapmaya çalışıyor ve nedenini anlayamıyorum."

Boğuk bir gürlleme sesi duydum. Tyson horluyordu.

İç geçirdim. "İyi geceler, koca adam."

Ve ben de gözlerimi kapadım.

Rüyamda Kıvırcık bir gelinlik giymişti.

Gelinlik pek ona uymamıştı. Elbise kısmı fazla uzundu, kenarlarına da kurumuş çamur yapışmıştı. Dekolte kısmı sürekli omuzlarından düşüyordu. Yüzünü ise yırtık pırtık bir duvak kapıyordu.

Yalnızca meşalelerle aydınlanan, küf kokulu bir mağarada ayakta duruyordu. Bir köşede bir karyola vardı, diğer köşede ise eski tarz bir dokuma tezgahı. Tezgahın çerçevesine geçirilmiş uzun beyaz kumaşın yarısı örülmüştü ancak. Doğrudan bana bakıyordu Kıvırcık, sanki başlamasını beklediği bir televizyon programıymışım gibi. "Tanrılara şükürler olsun!" dedi ciyaklayarak. "Beni duyabiliyor musun?"

Rüyadaki benliğim geç yanıt veriyordu. Hâlâ etrafa bakıyor, sarkıtlarla dolu tavanı inceliyor, koyunların ve keçilerin leş gibi kokularını içime çekiyor, mağaranın tek çıkışını kapayan ve sanki arkasında daha büyük bir mağara olan buzdolabı büyüklüğündeki kayanın arkasında yankılanan kükreme, homurdanma ve meleme seslerini dinliyordum.

"Percy?" dedi Kıvırcık. "Lütfen, daha güçlü bir şekilde kendimi gösterme gücüm yok. Beni duymak zorundasın!"

"Seni duyuyorum," dedim. "Kıvırcık, neler oluyor?"

Kayanın arkasından canavar sesi gibi bir ses bağırdı: "Tatlım! Bitmedi mi işin?"

Kıvırcık ürktü. İnce bir sesle karşılık verdi: "Henüz değil canım! Birkaç güncük daha!"

"Pöf! Çoktan iki hafta olmadı mı daha?"

"Y-yoo cancağızım. En çok beş gün. Geriye on iki gün daha var."

Canavar sustu, belki hesap yapmaya çalışıyordu. Aritmetiği benden de kötüydü herhalde çünkü şöyle dedi: "Tamam ama acele et canım! O duvağın altını GÖÖÖÖRMEM lazım, heh-heh-heh."

Kıvırcık tekrar bana döndü. "Bana yardım etmen gerek! Vakit yok! Bu mağarada mahsur kaldım. Deniz ortasında bir adadayım."

"Nerede?"

"Tam olarak bilmiyorum! Florida'ya gittim, sonra sola döndüm."

"Ne? Sen nasıl...?"

"Bu bir tuzak!" dedi Kıvırcık. "Bu görevden bu yüzden hiçbir satir geri dönememiş. O bir çoban Percy! Ve o şey onda. Doğa büyüü o kadar güçlü ki tıpkı yüce tanrı Pan gibi kokuyor! Satirler de buraya Pan'ı bulduk diye geliyor, sonra Polyphemus'un tuzağına düşüp midesine iniyorlar!"

"Poly-ne?"

"Dev Kiklop!" dedi Kıvırcık, çileden çıkmıştı artık. "Neredeyse kaçıyordum. Aziz Augustine'e kadar gidebildim."

"Ama seni takip etti," dedim ilk kabusumu hatırlayarak. "Ve seni gelinlik dükkanında tuzağa düşürdü."

"Doğru," dedi Kıvırcık. "İlk duygubağım demek işe yaramış. Bak, beni hayatta tutan tek şey bu gelinlik. Güzel koktuğumu düşünüyor, ona bu keçi kokulu parfüm diye bir yalan attım. Şükürler olsun ki gözü iyi görmüyor. Birileri gözüne bir şey sokmuş, neredeyse de gözünü çıkartmış, o yüzden yarı kör

sayılır. Ama yakında ne olduğumu anlar. Gelinliğin kuyruğunu hazırlamam için bana iki hafta verdi ve sabırsızlanmaya başlıyor artık!"

"Dur bir dakika. Kiklop senin..."

"Evet," diye inledi Kıvırcık. "Benim bir kiklop hanımı olduğumu düşünüyor, benimle evlenmek istiyor!"

Farklı şartlarda olsak kahkahayı basardım ama Kıvırcık son derece ciddiye. Korkudan titriyordu.

"Seni kurtarmaya geleceğim," diye söz verdim. "Neredesin?"

"Canavarlar Denizi'nde elbette!"

"Ne denizi?"

"Sana demiştim ya! Tam nerede olduğumu bilmiyorum! Dahası var Percy... şeyy, bu konuda gerçekten üzgünüm ama bu duygubağı... eee yani, bak gerçekten, başka şansım yoktu! Duygularımız artık birbirlerine bağlı. Eğer ben ölürsem..."

"Sakin sen de ölürsün deme!"

"Ee, şey, belki de ölmezsin. Birkaç seneni bitkisel hayatta geçirebilirsin. Ama... ee, şey, beni buradan çıkarırsan durum çok daha iyi sonuçlanır."

"Tatlım!" diye kükredi canavar. "Akşam yemeği hazır! Mımmm, nefis koyun eti!"

Kıvırcık inlemeye başladı. "Gitmem gerek. Acele et!"

"Bekle! 'O' burada gibi bir şey dedin. O ne?"

Ama Kıvırcık'ın sesi gitgide zayıflıyordu. "Tatlı rüyalar. Ölmeme izin verme!"

Rüya sona erdi ve bir anda yataktan fırladım. Sabahın erken saatleriydi. Tyson eğilmiş bana bakıyordu, kocaman, kahverengi tek gözü endişe doluydu.

"İyi misin?" diye sordu.

Sesini duyunca tepeden tırnağa ürperdim çünkü rüyamdaki canavarın sesiyle neredeyse aynıydı.

Yarışın düzenleneceği sabah hava sıcak ve nemliydi. Sanki bir saunadan fişkırان buhar gibi zemin sisle kaplamıştı. Ağaçlarda milyonlarca kuş vardı. Bunlar şişman, grili beyazlı güvercinlerdi ama bildiğimiz güvercinler gibi ötmüyorlardı. Bir denizaltı radarının sesine benzer, tiz, metalik bir gıcırta çıkartıyorlardı.

Yarış parkuru okçuluk sahasıyla korular arasındaki çimlik alana kurulmuştu. Hephaistos kulübesi birkaç dakika içinde oval bir parkur açmak için pulluk niyetine bronz boğaları kullanmıştı -boğalar kafaları ezilip parçalandığı için artık son derece evcilleşmişti.

İzleyiciler için birkaç sıra taş basamaktan sıralar oluşturulmuştu ki onlar da Tantalus, satirler, birkaç orman perisi ve yarışa katılmayan kampçılardı. Bay D. ortalıkta gözüküyordu. Saat ondan önce uyandığı görülmemiştir.

"Tamam!" Tantalus takımlara toplanın işaretini verdi. Bir su perisi ona koca bir tabak hamur işi getirmişti ve Tantalus konuştuğu sırada sağ eliyle hakem masasında bir çikolatalı ekleri kovalayıp duruyordu: "Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Dört yüz metrelik parkurumuz var, kazanmak için iki tur atmanız gerek. Her arabada iki at olacak. Her takım bir sürücü ve bir dövüşçüden oluşuyor. Silah kullanmak serbest. Pis numaralar bekliyoruz. Ama kimseyi öldürmeyin!" Tantalus yaramaz çocuklarmışız gibi hepimize gülümsedi. "Ölüm olursa cezası ağır olacak. Bir hafta boyunca kamp ateşinde şekerleme kızartmayı yasaklarım! Şimdi arabalarınızı hazırlayın!"

Beckendorf, Hephaistos takımını parkura soktu. Arabası

çok şıktı, bronz ve demirden yapılmıştı. Hatta atlar bile! Atlar da Kolhis boğaları gibi büyüdü robotlardı. Arabanın da her türlü mekanik tuzak ve full aksesuarlı bir Maserati'den daha lüks özellikleri olduğundan da şüphem yoktu.

Ares arabası kan kırmızı renkteydi ve iki tane tüyler ürpertici iskelet at çekiyordu arabayı. Clarisse arabaya bir takım cirit, çivili toplar, demirdikeni ve türlü türlü pis oyuncakla beraber bindi.

Apollon arabası ise epey süslü ve zarifti ve tamamen altından yapılmıştı; arabayı da beyaz yeşilleri ve kuyrukları olan iki tane güzel altın at çekiyordu. Dövüşçülerinin elinde bir yay vardı, ama rakip takımlara normal sivri uçlu oklardan fırlatmamaya söz vermişti.

Hermes arabası yeşil renkliydi ve tuhaf görünüşlüydü, sanki yıllardır garajdan çıkmamıştı. Hiçbir özelliği yokmuş gibi gözükse de üstünde Stoll biraderler olduğu için ne pis numaralar planladıklarını düşündükçe ürperiyordum.

Geriye iki araba kalmıştı: Annabeth'in sürdüğü araba ve benim sürdüğüm araba.

Yarış başlamadan önce Annabeth'e yaklaşıp rüyamdan bahsedeyim dedim.

Kıvırcık'tan bahsedince biraz canlandı ama bana söylediklerini anlattığımda, tekrar soğuk davranmaya başladı, şüphelendi.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," dedi kararını vermişçesine.

"Ne? Hayır, çalışmıyorum!"

"Ya, demek öyle! Sanki Kıvırcık şans eseri kampı kurtarabilecek tek şeyi tesadüfen bulmuş olabilirmiş gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Git arabana Percy."

"Bunu uydurmuyorum. Başı dertte Annabeth."

Bir an tedirgin oldu. Bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Arada bir kavga etsek de beraber çok şey yaşamıştık. Ve Kıvrıcık'a bir şey olmasını asla istemeyeceğini biliyordum."

"Kahin," dedim. "Kahin'e danışabiliriz."

Annabeth kaşlarını çattı.

Geçen yaz, görevim için yola düşmeden önce, Büyük Ev'in tavan arasında yaşayan tuhaf ruhu ziyaret etmiştim. O da bana hiç beklemediğim şekillerde doğru çıkan bir kehanet söylemişti. Bu deneyim yüzünden aylarca kafayı yiyecek gibi olmuşum. Annabeth çok ciddi olmasam oraya dönmek istemeyeceğimi çok iyi bilirdi.

Ama yanıt veremeden deniz kabuğu borusu öttü.

"Arabacılar!" diye seslendi Tantalus. "Yerlerinizel!"

"Sonra konuşuruz," dedi Annabeth "ben kazandıktan sonra!"

Kendi arabama doğru yürürken ağaçlardaki güvercin sayısının daha da arttığını fark ettim. Deli gibi ötüyorlar, tüm ormanı hışırdatıyorlardı. Kimse onlara dikkat etmiyor gibiydi ama benim sinirlerime dokunuyorlardı. Gagaları bir tuhaf parıldıyordu. Gözleri de normal kuşlardan daha parlak gibiydi.

Tyson atlarımızı kontrol altına almakta zorlanıyordu. Atları sakinleştirene kadar onlarla uzun uzun konuşmam gerekti.

"O bir canavar, efendim!" diye şikayet ettiler.

"O Poseidon'un oğlu," dedim onlara. "Tıpkı... şey, tıpkı benim gibi."

"Hayır!" dediler ısrarla. "Canavar! At yer o! Güven olmaz!"

"Yarıştan sonra size küp şeker vereceğim," dedim.

"Küp şeker mi?"

"Hem de çok büyük küp şekerler. Ve elmalar. Elmalardan bahsetmiş miydiniz?"

En sonunda onlara koşum takımlarını takmama izin verdiler.

Eğer daha önceden Yunan at arabası görmediyseniz tarif edeyim; hızlı gitmek için yapılmışlardır, rahat veya güvenli gitmek için değil. Aslında temelde iki teker arasındaki dingile oturtulmuş arkası açık bir tahta sepetten ibarettirler. Sürücü tüm yol boyunca ayakta durur ve yoldaki her tümseği hissedersiniz. Yolcu taşıyan kısımlar o kadar hafif tahtalardan yapılır ki parkurun ucundaki keskin virajlara çok hızlı girerseniz devrilip hem arabayı hem kendinizi parçalama ihtimaliniz yüksektir. Yani kaykaya binmekten daha heyecanlı anlayacağınız.

Dizginleri elime aldım ve arabayı başlangıç çizgisine yönlendirdim. Tyson'ın da eline üç metrelik bir çubuk tutuşturduğum ve ona yapması gereken şeyin, çok yaklaşırlarsa diğer arabaları itmek, bize bir şey atarlarsa da savuşturmak olduğunu söyledim.

"Midillileri sopalamak yok ama!" dedi ısrarla.

"Tamam, yok," dedim. "İnsanlara vurmak da yok tabii, elinden geldiğince vurma. Temiz bir yarış olsun. Sen bizi yoldan çıkaracak şeyleri uzak tut, ben de arabayı sürmekle ilgileneyim."

"Biz kazanacağız!" dedi ve tüm dişlerini göstererek sırttı.

Hem de nasıl kaybedeceğimiz bir bilsen, diye düşündüm ama denemek zorundaydım. Diğerlerine göstermek istiyordum... eh, tam neyi göstermek istediğimi bilmiyordum gerçi. Acaba Tyson'ın kötü biri olmadığını mı? Onunla beraber

gözükmekten korkmadığımı mı? Belki de şakalarına, taktik-
ları lakaplara üzülmediğimi?

Diğer arabalar da sıraya girdikçe, korulukta toplanan güver-
cin sayısı arttı. O kadar tiz çılgınlık atıyorlardı ki izleyici
sıralarındaki kampçıların ilgisini çekmeye başladılar. Kampçı-
lar sinirli bir şekilde kuşların ağırlığıyla dalgalanmaya
başlayan ağaç dallarına bakıyorlardı. Tantalus endişeli değil-
miş gibiydi ama gürültüden sesini yükseltmek zorunda
kaldı.

"Arabacılar!" diye bağırdı. "İşaretimi bekleyin!"

Elini salladı ve başlama işareti geldi. Arabalar kükreye-
rek hareketlendi. Toynaklar toprağı dövdü. Kalabalık
alkışlamaya başladı.

Neredeyse anında berbat bir çatırt! sesi geldi. Arkama
baktım, tam da vaktinde dönmüşüm zira Apollon arabası
takla attı. Hermes arabası ona çarpmıştı; belki kazayla, belki
de değil. Sürücüler fırlayıp arabadan kurtulmuşsa da paniğe
kapılan atları altın arabayı parkurda çaprazlamasına çek-
meye başladı. Hermes takımındaki Travis ve Connor Stoll
biraderler iyi şanslarına gülmeye başladılarsa da bu uzun
sürmedi. Apollon atları onların atlarına çarptı ve Hermes
arabası da geriye kırık tahtalarla tozu dumana katıp şaha
kalkmış dört at bırakarak takla attı.

Beş metre gitmeden iki araba devrilip elenmişti. Bu sporu
seviyordum.

Dikkatimi tekrar önüme verdim. İyi gidiyorduk, Ares'ten
birkaç boy öne geçmiştik ama Annabeth'in arabası bizden
hayli ilerdeydi. Çoktan ilk virajı dönmüştü, arabadaki dövüşçü
de bize gülüp ciridini sallıyordu, hatta "Sonra görüşürüz!"
diye bağırdı.

Hephaistos arabası da bize ha yetişti ha yetişecekti.

Beckendorf bir düğmeye bastı ve arabasının yanında kayarak bir panel açıldı.

"Kusura bakma Percy," diye bağırdı. Üç takım zincirli top doğrudan arabamızın tekerlerine doğru uçtu. Eğer Tyson onlara hızla sopayla vurup istikametlerini değiştirmemiş olsaydı, arabamız parçalanacaktı. Tyson sonra Hephaistos arabasını iyice itti ve onları yana doğru kaydırды, biz de böylece ileri atıldık.

"İyi işti Tyson!" diye bağırdım.

"Kuşlar!" diye haykırdı.

"Ne?"

O kadar hızla gidiyorduk ki bir şeyi görüp işitmek mümkün olmuyordu. Derken Tyson koruluklara işaret etti ve kaygılandığı şeyi gördüm. Güvercinler ağaçtan havalanıp uçuşa geçmişlerdi. Dev bir hortum gibi sarmal uçuş düzeline geçmiş, parkura doğru geliyorlardı.

"Mesele değil," dedim kendi kendime. "Altı üstü güvercin bunlar."

Dikkatimi yarışa vermeye çalıştım.

İlk dönüşümüzü yaptık, altımızdaki tekerlekler gıcırdayordu, araba yan yatmak üzere gibiydi ama Annabeth'le aramızda üç metre kalmıştı. Eğer biraz olsun yaklaşabilseydik, Tyson sopasını kullanırdı ve...

Annabeth'in arabasındaki dövüşçü artık gülmüyordu. Arabadaki ciritlerden birini çekti ve beni hedef aldı. Tam fırlatacağı ki bir çığlık duyduk.

Güvercinler arı kovanı gibi toparlanmıştı. Binlercesi hem sıralardaki izleyicilerin üzerine dalışa geçmiş, hem de diğer arabalara saldırmaya başlamıştı. Beckendorf'un da tepesine üşüşmüşlerdi. Dövüşçüsü kuşlara elindeki savurmaya başladı ama hiçbir şey göremiyordu. Araba yoldan çıktı ve çilek

tarlalarını bir saban gibi sürmeye başladı. Mekanik atlardan dumanlar tütüyordu.

Ares arabasındaysa Clarisse bağıra çağıra dövüşçüsüne emirler yağdırıyordu. Dövüşçü de bunun üzerine bindikleri sepetin üzerine bir kamuflaj ağı gerdi. Kuşlar tepelerine üşüşmüştü, dövüşçü ağı tutmaya çalışırken ellerini gagalıyor, pençeliyorlardı. Ama Clarisse dişini sıkıp arabayı sürmeye devam etti. İskelet atlar bunlardan etkilenmemişe benziyordu. Güvercinler boş yere onların boş göz yuvalarını gagalıyor, kaburgalarından içeri uçuyorlardı ama atlar dümdüz koşmaya devam ediyordu.

İzleyicilerse o kadar şanslı değildi. Kuşlar açıkta et buldu mu didikliyor, herkesi paniğe sokuyorlardı. Şimdi kuşlar daha da yakınlaşınca normal güvercin olmadıkları açıkça anlaşılıyordu. Gözleri boncuk gibiydi ve iblis gibi bakıyorlardı. Gagaları bronzdan yapılmıştı, kampçıların iniltilerine bakılacak olursa jilet kadar da keskindiler.

"Stymphalos kuşları!" diye bağırdı Annabeth. Yavaşladı ve arabasını benimkinin yanına çekti. "Eğer onları kovalamazsan herkesi kemiklerine kadar didikleyecekler!"

"Tyson!" dedim "geri dönüyoruz!"

"Yanlış yöne mi gideceğiz?" diye sordu.

"Her zamanki gibi," diyerek homurdandım ve arabayı izleyicilere doğru yönlendirdim.

Annabeth hemen yanımda gidiyordu. Bağırdı: "Kahramanlar, silah kuşanın!" Ama kuşların gürültüsünden ve genel karmaşa yüzünden kimsenin onu duyabileceğinden emin değildim.

Dizginleri bir elime aldım ve kuşlar yüzüme doğru saldırırken Dalgakıran'ı kınından çekip, metal gagalarına indirmeyi ve onları paramparça etmeyi becerdim. Kılıcımla bir kısmını

bıçmemle beraber toz ve tüy halinde patladılar. Gerçi hâlâ geride milyonlarcası vardı. Hatta bir tanesi tam popoma çivi-
lendi, neredeyse arabadan dışarı fırlayacaktım.

Annabeth'in Şansı da benden daha iyi gitmiyordu. İzleyici sıralarına yaklaŐıkça kuş bulutu da gitgide kalınlaŐıyordu.

İzleyicilerden bazıları kuŐlarla savaşmaya başladı. Athena kampıları kalkanlarını çıkardı. Apollon kulübesindeki okçular yaylarını ve oklarını çıkardılar, bu yaratıkları  ld rebilirlerdi ama kuşların arasında o kadar çok kampçı vardı ki ok atmak güvenli değildi.

"ok fazlalar!" diye bağırdım Annabeth'e. "Bunlardan nasıl kurtulacağız?"

Annabeth bir güvercine bıçağını sapladı. "Herkül gürültü çıkartarak savaŐmıŐtı bunlarla! Pirinç anlarla! ıkarabildiği en korkunç sesle onları korkutup kaçırmıŐ..."

Derken gözleri büyüdü. "Percy... Kheiron'un koleksiyonu!"

Anında ne kastettiğini aktım. "Sence işe yarayacak mı?"

Annabeth dizginleri yanındaki d v Ő ye verdi ve sanki bu dünyanın en kolay iŐiyemiŐ gibi kendi arabasından benim-
kine atladı. "Büyük Ev'e! Tek Őansımız bu!"

Clarisse tam o sırada hiçbir rakibi olmadan bitiş çizgisini geçmişti ve kuş sorununun ne kadar ciddi olduğunu o an kavramıŐ gibiydi.

Bizim parkurdan uzaklaŐuĐımızı görünce arkamızdan bağırdı: "Kaıyorsunuz ha? Dövüş burada, sizi korkaklar!" Kılıcını çekti ve izleyicilerin olduğu tarafa hücum etti.

Dizginlere asılıp atları d rtnele koŐturmaya başladım. Araba ilek tarlasından, sonra voleybol sahasından sallana sallana gitti ve Büyük Ev'in önünde gıcirtıyla durdu. Annabeth'le içeri koştuk, hızla holden geçip Kheiron'un dai-
resine girdik.

Yatağının başucundaki çekmecenin üstünde CD-çaları duruyordu hâlâ. En sevdiği CD'ler de oradaydı. Bulabildiğim en tiksiniç CD'yi kaptım, Annabeth de CD-çaları aldı ve beraber dışarı koştuk.

Parkura geldiğimizde arabalar alev almıştı. Yaralı kampçılar, üstlerini başlarını parçalayan, saçlarını çekiştiren kuşların arasında dört bir yana kaçışırken, Tantalus ise sıraların üzerinde kahvaltılık hamur işlerinin peşinde koşuyor, arada bir de bağı- rıyordu: "Her şey kontrol altında! Merak etmeyin!"

Bitiş çizgisine vardı. Annabeth CD-çaları aldı, hoparlörle- rin ses seviyelerini sonuna getirdi. Ne olur piller bitmemiş olsun, diye dua ettim içimden.

PLAY tuşuna basıp Kheiron'un en sevdiği şeyi çaldım: Dean Martin Klasikleri. Bir anda havada keman sesleriyle beraber İtalyanca inilleyen bir grup adamın sesleri çınla- maya başladı.

İblis güvercinler deliye döndü. Havada daireler çizmeye, kafalarını patlatıp beyinlerini fıskırtmak istercesine birbirle- rine çarpmaya başladılar. Sonra da parkuru tümünden boş verip, karanlık bir dalga halinde göğe uçtular.

"Şimdi!" diye bağırdı Annabeth. "Okçular!"

Açık hedefleri olunca Apollon'un okçuları hedefi şaşmaz- lardı. Çoğu tek seferde beş-altı oku birden yaya gerebilirdi. Birkaç dakika içerisinde zemini bronz gagalı güvercin ölüleri kapladı; kurtulanlar da ufukta duman izi misali uzaklaştılar.

Kamp kurtulmuştu ama gerideki enkaz felaketti. Çoğu araba tamamen kullanılamaz haldeydi. Neredeyse herkes yaralanmıştı, üstlerinde çok sayıda gaga deliği vardı. Afrodit kulübesindeki çocuklarsa saçları bozulduğu ve kıyafetlerine kuşlar pislediği için çığlık çığlığa bağırişiyorlardı.

"Bravo!" dedi Tantalus ama ne bana ne Annabeth'e baki-

yordu. "İlk kazananımız belli oldu!" Bitiş çizgisine yürüdü ve şaşkın şaşkın bakan Clarisse'nin kafasına yarışın ödülü olan altın defne yapraklı tacı taktı.

Sonra bana döndü ve gülümsedi Tantalus: "Şimdi de sıra yarışı bozan baş belalarını cezalandırmaya geldi."

BÖLÜM YEDİ

BİR YABANCIDAN BİR HEDİYE ALİYORUM

Tantalus'a göre Stymphalos kuşları korulukta kendi işlerine bakarken, Annabeth, Tyson ve ben kötü araba sürerek onların huzurunu kaçırmışük; bu yüzden de bize saldırmışlardı, yoksa saldıracakları yoktu.

Bu büyük bir haksızlıktı, o yüzden Tantalus'a "sen git de çörek kovala," dedim; bu da keyfini kaçırdı tabii. Bizi mutfak devriyesine yolladı. Tüm öğleden sonrayı temizlikçi korunç harpyalarla beraber yeraltındaki mutfakta çanak çömlek temizlemekle geçirecektik. Harpyalar ekstra temiz parlaklığı yakalamak ve bakterilerin yüzde doksan dokuzunu öldürmek için temizlikte su yerine lav kullandıklarından, Annabeth'le benim asbest içeren eldiven ve mutfak önlüğü kullanmamız gerekiyordu.

Tyson lava aldırış etmiyordu. Çıplak ellerini doğruca lavların ortasına sokup tabakları ovalamaya başlamıştı ama Annabeth'le benim saatlerce o aşırı sıcak ve tehlikeli işe katlanmamız gerekiyordu, üstelik temizlenecek tonlarca tabak çanak vardı. Tantalus, Clarisse'nin araba yarışındaki zaferini kutlamak için o öğle yemeğinde özel bir ziyafet vermişti: Kızarmış Stymphalos ölüm kuşlarını da içeren mükellef bir sofraya kurdu.

Çektiğimiz cezanın tek güzel yanı Annabeth'le bana ortak

bir düşman ve konuşacak bolca vakit kazandırmasıydı. Kıvırcık'la ilgili rüyamı dinledikten sonra bana inanmış gözüküyordu.

"Gerçekten onu bulmuşsa," diye mırıldandı Annabeth, "biz de onu alabilirsek..."

"Dur bir dakika," dedim. "Öyle bir konuşuyorsun ki... sanki bu Kıvırcık'ın bulduğu şey, artık o da her neyse, kampı kurtaracak dünyadaki tek şey. O ne ya?"

"Sana ipucu vereyim. Bir koçun derisini yüzersen ne olur?"

"Koç ölür?"

İç geçirdi. "Bir post olur. Koç derisine post denir. Ve eğer o koçun yünü altındansa..."

"Altın Post. Sen ciddi misin?"

Annabeth bir tabak dolusu ölüm kuşu kemiğini tabaktan sıyırıp lavın içine attı. "Percy, Gri Kız Kardeşler'i hatırlıyor musun? Aradığın şeyin yerini bildiklerini söylemişlerdi. Ve İason'dan da bahsetmişlerdi. Üç bin yıl önce onlar İason'a Altın Post'u nasıl bulacağını söylemişlerdi. İason ve Argonotların öyküsünü biliyorsundur?"

"Evet," dedim. "Kilden iskeletler olan şu eski film."

Annabeth gözlerini devirdi. "Tanrılar aşkına Percy! Tam bir umutsuz vakasın."

"Ne peki?" dedim kızgınlıkla ve merakla.

"Sus da dinle. Post'un gerçek öyküsü şu: Zeus'un iki çocuğu vardı, Kadmos ve Europa, tamam mı? Tanrılara kurban edilecekken, kendilerini kurtarması için Zeus'a dua ettiler. Böylece Zeus onlara altın postlu uçan koçu yolladı, koç onları antik Yunan diyarından aldı ve ta Anadolu'daki Kolhis'e kadar taşıdı. Eh, yani aslında, yalnızca Kadmos'u taşıdı. Europa yolda düşüp öldü ama bu önemli değil."

"Tahminen onun için önemliydi."

"Mesele şu, Kadmos, Kolhis'e varınca altın koçu tanrı-lara kurban etti ve Post'u da krallığın ortasındaki bir ağaca astı. Post o diyara bereket getirdi. Hayvanlar hastalanma-maya başladı. Bitkiler daha iyi boy verdi. Çiftçilerin mahsulü bollaştı. Asla veba görmediler. İason bu nedenle istemişti Post'u. Post, yerleştirildiği toprak ne olursa olsun, o toprağa can verir. Hastalıklara derman olur, doğayı kuvvetlendirir, kirliliği yok eder..."

"Thalia'nın ağacını da iyileştirir."

Annabeth evet anlamında başını salladı. "Ve Melez Kampı'nın sınırlarını tamamen güçlendirir. Ama Percy, Post yüzyıllardır kayıp. Binlerce kahraman hiçbir sonuç elde edemeden onu aradı."

"Ama Kıvırcık buldu demek," dedim. "Pan'ı aramaya yola çıktı, onun yerine de postu buldu çünkü her ikisinden de doğa büyüsü enerjisi saçılıyor. Bu mantıklı Annabeth. Hem onu hem kampı aynı anda kurtarabiliriz. Mükemmel!"

Annabeth tereddüt ediyordu. "Biraz fazla mükemmel, sence de öyle değil mi? Ya bir tuzaksa?"

Geçen yazı hatırladım; Kronos nasıl da görevimizi kendi isteklerine göre çarpıtmıştı. Batı Medeniyeti'ni yok edecek bir savaşı başlatmasına yardım etmek üzere bizi kandırı-yordu neredeyse.

"Başka ne seçeneğimiz var?" diye sordum. "Kıvırcık'ı kurtarmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Tyson'a baktı. Tyson kendi havasındaydı, konuşmalarımız ilgisini çekmediğinden, lavın üzerinde yüzen fincanlar ve kaşıklardan oyuncak gemiler yapmış, keyifle oynuyordu.

"Percy," dedi fısıltıyla "bir kiklopla savaşmamız gerekecek. Hem de dev Polyphemus'la, kiklopların en kötüsü."

Onun adasının olabileceği tek bir yer var: Canavarlar Denizi."

"O nerede?"

Sanki aptal numarasına yatıyormuşum gibi baktı bana. "Canavarlar Denizi. Odisseus'un yelken açtığı, İason'un, Aeneas'ın ve diğerlerinin gezdiği deniz."

"Yani Ege ve Akdeniz?"

"Hayır. Yani, evet... ama hayır."

"Yine dosdoğru bir cevap. Eksik olma."

"Bak, Percy, Canavarlar Denizi, tüm kahramanların maceraya açıldığı deniz. Evet, Ege'deydi eskiden. Ama Baü'nün güç merkezi kayınca her şey gibi onun da yeri değişti."

"Tıpkı Olimpos'un Empire State Binası'nın tepesinde olması gibi," dedim. "Hades'in de Los Angeles'ta olması gibi."

"Doğru."

"Ama canavarlarla dolu, koca bir deniz... Öyle bir şeyi nasıl saklayacaksın? Ölümlüler tuhaf bir şeyler döndüğünü fark etmez miydi? Mesela gemileri yenilip yutulsa falan?"

"Elbette fark ederlerdi. Anlamazlardı ama okyanusun o kısmında bir gariplik olduğunu bilirlerdi. Canavarlar Denizi, şimdi ABD'nin doğu sahillerinde, Florida'nın tam kuzeydoğusunda. Ölümlüler oraya bir ad bile takmış."

"Bermuda Şeytan Üçgeni mi?"

"Tam üstüne bastın."

Duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Sanırım bu, Melez Kampı'na geldiğimden beri öğrendiğim şeylerden daha da garip değildi.

"Tamam... en azından nereye bakmamız gerektiğini biliyoruz artık."

"Orası yine de koskocaman bir bölge, Percy. Canavar

kaynayan denizlerde ufacak bir ada aramak..."

"Hey, unuttun mu, ben Deniz Tanrısı'nın oğluyum. Orası bizim evin arka bahçesi sayılır. Ne kadar zor olabilir ki?"

Annabeth kaşlarını çattı. "Tantalus'la konuşup görev onayı almalıyız. Kesin hayır der."

"Eğer ona kamp ateşinin başında, herkesin önünde sorarsak diyemez. Tüm kamp duyacak. Ona baskı yapacaklar. Reddedemez."

"Belki." Annabeth'in sesine biraz da olsa umut sinmişti. "En iyisi şu tabakları halledelim. Bana lav sprey tabancasını verir misin?"

O gece kamp ateşinin başında Apollon kulübesinin yönetiminde koro şarkıları başladı. Herkesi neşelendirmeye çalıştılsa da kuşların sabahki saldırısından sonra bu hiç de kolay olmuyordu. Hepimiz bir yarım çember halinde dizilmiş taşların etrafına oturduk, gönülsüzce şarkılara eşlik ettik, Apollon çocukları gitarların ve lirlerin tellerine vurdukça kamp ateşinin parlamasını izledik.

Standart kamp şarkılarını söylüyorduk: "Ege'nin Kıyısında", "Büyük-büyük-büyük-büyük-dedem", "Burası Minos'un Yurdu" gibi. Kamp ateşi sihirliydi, ne kadar kuvvetli söylersek o kadar yukarı yükseliyor, kalabalığın ruh haline göre rengini ve ısınımsını değiştiriyordu. Gece güzel olduğunda ateşin altı metreye yükseldiğini, parlak mor renge döndüğünü, ön sıradaki herkesin elindeki şekerlerin alev aldığını görmüştüm. Bu gece, ateş yalnızca bir buçuk metre yüksekliğindeydi, sıcak da değil ılıktı ve alevler pamuk rengindeydi.

Dionisos erken ayrıldı. Birkaç şarkı boyunca işkence çektikten sonra, Kheiron'la bezik oynamanın bile bundan daha eğlenceli olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı. Sonra

Tantalus'a hoşnutsuz bir bakış attı ve Büyük Ev'e doğru yöneldi.

Son şarkı da bitince Tantalus "Evet, bu çok hoştu!" dedi.

Bir sopanın ucuna takılmış erimiş şekerlemelerle öne geldi, sonra da gayet rahat bir şekilde sopanın ucundan şekerlemeleri almaya kalkıştı. Ama elini bile süremeden şekerleme sopadan uçtu. Tantalus şekerlemeyi havada kapmaya çalıştıysa da şekerleme intihar ederek doğruca ateşin ortasına daldı.

Tantalus bize döndü, yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. "Şimdi bir bakalım! Yarınki programımızla ilgili bazı duyurularım olacak."

"Efendim," dedim.

Ares kampçılarından bazıları kıs kıs güldü ama kimsenin beni utandırıp susturmasına izin vermeyecektim. Ayağa kalktım ve Annabeth'e baktım. Tanrılara şükürler olsun, o da ayağa kalktı.

"Kampı kurtaracak bir fikrimiz var," dedim.

Ölüm sessizliği... Ama herkesin dikkatini çektiğimi fark ettim çünkü kamp ateşi parlak sarı renkte yanmaya başlamıştı.

"Gerçekten mi?" dedi Tantalus yumuşak bir sesle. "Pe-kala, eğer bu arabalarla ilgili bir şeyse..."

"Altın Post," dedim. "Nerede olduğunu biliyoruz."

Ateşler parlak turuncu oldu. Tantalus'un beni durdurmasına fırsat vermeden Kıvırcık ve Polyphemus'un adası ilgili rüyamı anlattım. Annabeth de işe karıştı ve herkese Post'un neler yapabileceğini anlattı. Ondan dinleyince fikir daha inandırıcı oluyordu.

"Post kampı kurtarabilir," diye bitirdi sözlerini. "Bundan eminim."

"Saçmalık," dedi Tantalus. "Kurtarılmaya ihtiyacımız yok."
Herkes ona bakmaya başlayınca Tantalus'un huzuru kaçtı.

"Üstelik," diye hızla ekledi "Canavarlar Denizi mi? Bu tam bir adres tarifi sayılmaz. Nereye bakacağınızı bile bilemezsiniz."

"Evet, bilebiliriz," dedim.

Annabeth bana doğru eğildi ve "Bilebilir misin?" diye fısıldadı.

Evet anlamında başımı salladım çünkü Annabeth Gri Kız Kardeşler'le olan taksi yolculuğumuzu hatırlatınca hafızamdaki bir şeyleri uyandırmıştı. O zaman verdikleri bilgi bir anlam ifade etmemişti. Ama şimdi...

"30, 31, 75, 12," dedim.

"Ah, tabii ya," dedi Tantalus. "Bu anlamsız sayıları bizimle paylaştığın için çok teşekkür ederiz."

"Bunlar gemicilik koordinatları," dedim. "Enlem ve boy-lam yani. Ben, eee, şey, bunu sosyal bilgiler dersinde öğrenmiştim."

Annabeth bile etkilenmiş gibi bakıyordu bana. "Kuzeye 30 derece, 31 dakika; batıya 75 derece, 12 dakika. Percy haklı! Bu koordinatları bize Gri Kız Kardeşler vermişti. Atlantik'te, Florida sahillerine yakın bir yerlerde olmalı Canavarlar Denizi. Bir görev istiyoruz!"

"Durun bir dakika," dedi Tantalus.

Ama kampçılar bir ağızdan söylemeye başladı: "Görev isteriz! Görev isteriz!"

Alevler daha da yükseldi.

"Bu gerekli değil ki!" dedi Tantalus ısrarla.

"GÖ-REV İS-TE-RİZ! GÖ-REV İS-TE-RİZ!"

"Tamam!" diye bağırdı Tantalus, gözleri öfkeyle parlı-

yordu. "Siz veletler görev vermemi mi istiyorsunuz?"

"EVET!"

"Pekala," dedi onaylarcasına. "Aranızdan bir şampiyonun bu tehlikeli yolculuğa çıkmasına izin vereceğim; Altın Post'u alıp kampa getirme görevini üstlenecek. Veya bunu denerken ölecek."

Kalbim heyecanla doldu. Tantalus'un beni korkutmasına izin vermeyecektim. Yapmam gereken şeydi bu. Kıvırcık'ı ve kampı kurtaracaktım. Beni hiçbir şey durduramayacaktı.

"Bu şampiyonun Kahin'e danışmasına izin vereceğim," diye ilan etti Tantalus. "Dahası yanına alabileceği iki kişiyi de seçebilecek. Bence kimin söz konusu şampiyon olduğu bariz ortada."

Tantalus, Annabeth'le bana canlı canlı derimizi yüzmek istercesine baktı. "Şampiyon, kampın saygısını kazanmış, araba yarışlarında becerisini göstermiş ve kampın savunmasında da cesaretini kanıtlamış bir kişi olacak. Bu göreve sen önderlik edeceksin... Clarisse!"

Ateş bin bir farklı renkte yanıp söndü. Ares kulübesindekiler ayaklarını yere vurmaya, el çırpırmaya başladılar: "CLA-RISSE! CLA-RISSE!"

Clarisse ayağa kalktı, sersemlemiş gibiydi. Sonra yutkundu, göğsü gururla kabardı. "Görevi kabul ediyorum!"

"Bekle!" diye bağırdım. "Kıvırcık benim dostum. Rüya'yı ben gördüm."

"Otur yerine!" diye bağırdı Ares'in kampçılarında birisi. "Sen geçen yaz şansını kullandın!"

"Evet, yine tüm ilgiyi kendisi çekmek istiyor!" dedi bir başkası.

Clarisse bana kötü kötü baktı. "Görevi kabul ediyorum!"

diye yineledi. "Ben, Clarisse, Ares'in kızı, kampı kurtaracağım!"

Ares'in kampçuları daha da yüksek sesle bağırdılar. Annabeth itiraz etti, Athena'nın diğer kampçuları da ona katıldı. Herkes taraf tutmaya başladı, bağılıyor, çağırıyor, tartışıyor, birbirlerine şekerleme atıyorlardı. Bu iş gerçek bir şekerleme savaşına dönüşecek diye düşünürken Tantalus bağırdı: "Kesin sesinizi veletler!"

Ses tonu beni bile şaşırttı.

"Oturun yerinize!" diye emretti. "Oturun da size bir hayalet hikayesi anlatayım."

Kafasından geçen neydi bilmiyordum ama hepimiz istemeye istemeye yerlerimize geçtik. Tantalus'tan yayılan kötülük kokusu, karşılaştığım tüm canavarlardakinden güçlüydü.

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, tanrıların sevgilisi ölümlü bir kral yaşarmış!" Tantalus elini göğsüne koydu, içimdeki bir his kendinden bahsettiğini söylüyordu.

"Bu kral," dedi "öylesine sevilirmiş ki Olimpos Dağı'ndaki ziyafetlere katılmasına bile izin verilirmiş. Derken bir gün, kral tarifini çıkartmak için ambrosiayı ve nektarı dünyaya götürmek istemiş. Bakın, öyle çok da değil, bir parçacık, bir damlacık. Tanrılar ne yapmış; onu cezalandırmışlar. Onu kendi sofralarından ve evlerinden sonsuza dek kovmuşlar! Kendi halkı onunla dalga geçmiş! Çocukları onu azarlamış! Ve, ya evet, canım kampçularım, çok korkunçmuş kralın çocukları. Tıpkı sizin gibi çocuklarmış!"

Tantalus eğri büğrü parmağını dinleyenler arasındaki bazı kişilere yöneltti, tabii içlerinde ben de vardım.

"Minnettarlık nedir bilmez çocuklarına ne yaptığını biliyor musunuz?" diye yine yumuşak bir sesle sordu Tantalus.

NymphE

"Tanrılara bu zalimce cezanın bedelini nasıl ödetmiş, ya onu biliyor musunuz? Olimposluları kendi sarayında yemeğe davet etmiş, sadece kin beslemediğini göstermek için. Kimse fark etmemiş çocukların ortada olmadığını. Ve tanrılara yemeği servis ettiğinde, benim sevgili kampçılarım, tahmin edin bakalım ne varmış güveçte?"

Kimse yanıt vermeye cüret edemedi. Ateşin ışığı mavi-siyah renkte, kötülükle yansiyordu Tantalus'un eciş bücüş yüzünde.

"E, tabii, tanrılar onu öteki dünyada cezalandırmış," dedi Tantalus çatlak bir sesle. "Gerçekten hem de. Ama şöyle bir an da olsa keyfini sürmüş, değil mi? Çocukları ne bir daha karşılık vermiş söylediklerine, ne de sorgulamışlar kralın yetkisini. Ve biliyor musunuz, çocuklar? Rivayet o ki o kralın ruhu bulunduğumuz bu kampta yaşarmış artık. Minnet duymayı bilmeyen, isyankar çocuklardan intikam alma fırsatı beklermiş. Ve şimdi... Acaba Clarisse'yi görevi için yollamadan önce başka bir şikayeti olan var mıydı aranızda?"

Sessizlik.

Tantalus, Clarisse'ye doğru başını salladı. "Kahin, canım. Haydi git."

Clarisse huzursuzlandığını belli eder şekilde kıpırdandı, sanki o bile Tantalus'un evcil hayvanı olma bedeline karşın bir zafer istemiyor gibiydi. "Efendim..."

"Git!" diye bağırdı Tantalus.

Clarisse acemice karşısında eğildi ve Büyük Ev'e doğru koşmaya başladı.

"Ya sen Percy Jackson?" diye sordu Tantalus. "Bulaşıkçımızın bu konuda bir yorumu yok mu?"

Hiçbir şey demedim, ona bana tekrar ceza verme keyfini yaşatmayacaktım.

"İyi," dedi Tantalus. "Hepinize tekrar hatırlatayım: kimse benim iznim olmadan bu kampı terk edemez. Kim bunu denerse...tabii bunu deneyip de sağ kalırsa, sonsuza dek sürgün edilecek ama eminim işler bu noktaya varmaz. Şu andan itibaren gece çıkma yasağı başlıyor. Bu yasağı da harpyalar denetleyecekler ve bilesiniz onlar hep açtır! İyi geceler sevgili kampçılarım. İyi uykular."

Tantalus'un elini sallamasıyla beraber, ateş söndü ve kampçılar karanlıkta kulübelerine gitmek üzere yola çıkular.

Olanları Tyson'a anlatamazdım. Kederli olduğumu biliyordu. Bir yolculuğa çıkmak istediğimi, Tantalus'un da bana izin vermediğini biliyordu.

"Yine de gidecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diyerek düşündüklerimi itiraf ettim. "Çok zor olur bu. Hem de çok zor."

"Ben yardım ederim."

"Hayır. Ben... şey, senden bunu isteyemem, koca adam. Bu çok tehlikeli."

Tyson başını eğip kucağında birleştirmeye çalıştığı türlü yaylar, çarklar ve ince kablolardan oluşan metal parçalarına baktı. Beckendorf ona bazı araçlar ve yedek parçalar vermişti, böylece Tyson da her geceyi tamircilikle geçirmeye başlamıştı; gerçi o kocaman elleriyle o ufak parçaları nasıl tuttuğunu anlamıyordum.

"Sen ne yapıyorsun öyle?" diye sordum.

Tyson yanıt vermedi. Bunun yerine ağlamaklı bir ses çıkarttı. "Annabeth kiklopları sevmiyor. Sen... beni yanınızda istemiyor musun?"

"Yo, mesele bu değil," dedim gönülsüzce. "Annabeth seni seviyor. Gerçekten."

Gözünün kenarında gözyaşları birikmişti.

Kıvırcık'ın tüm satirler gibi insan duygularını okuyabildiğini hatırladım. Acaba kikloplarda da aynı kabiliyet var mıydı?

Tyson birleştirmeye uğraştığı şeyleri yağlı bir beze sardı. Ranzaya uzandı ve katladığı yağlı beze oyuncak ayısına sarılır gibi sarıldı. Duvara dönünce sırtındaki o tuhaf yara izlerini görebiliyordum. Sanki birisi traktörle üstünden geçmişti. Bir milyoncu kez merakla sordum kendi kendime, acaba nasıl yaralanmıştı?

"Babacık her zaman ilgilenirdi be-benle," dedi burnunu çekerek. "Şimdi...bence bir kiklop oğlan yaparak zalimlik yapmış. Hiç doğmamam gerekirdi."

"Böyle konuşma! Poseidon sana sahip çıktı, öyle değil mi? Yani... seninle ilgileniyor demektir... hem de çok..."

Aklıma Tyson'ın bunca sene kartondan buzdolabı kutusunda New York sokaklarında yaşadığı gelince konuşmakta zorlanmaya başlamıştım. Tyson, Poseidon'un onunla ilgili olduğunu nasıl düşünürdü? Ne tür baba çocuğunun başına bunların gelmesine izin verirdi, çocuğu bir canavar bile olsa olur muydu böyle şey?

"Tyson... kamp senin için iyi bir yuva olacak. Diğerleri sana alışacak. Sana söz veriyorum."

Tyson iç geçirdi. Bir şey demesini bekledim durdum. Sonra çoktan uyumuş olduğunu fark ettim.

Sırt üstü uzandım, gözlerimi kapamaya çalıştım ama yapamıyordum. Kıvırcık'la ilgili bir kabus daha görürüm diye korkuyordum. Eğer bu duygubağı gerçekse ve Kıvırcık'a bir şey olursa... acaba bir daha uyanabilir miydim?

Penceremden içeri dolunayın ışıkları girdi. Uzaktan sahile vuran dalgaların sesi geliyordu. Çilek tarlalarında esen ılık

meltemin kokusunu alabiliyor, ormanda baykuş kovalayan orman perilerinin sesini işitebiliyordum. Ama gecede yanlış olan bir şey vardı: Thalia'nın ağacının hastalığı vadiye yayılıyordu.

Clarisse Melez Tepesi'ni kurtarabilir miydi? Tantalus'un bana "En İyi Kampçı" ödülünü verme ihtimali bile bundan daha yüksekti.

Yataktan çıktım, üstüme bir şeyler geçirdim. Bir plaj havlusu aldım yanıma. Ranzanın altından da altılık bir kola paketi çıkarttım. Kola bulundurarak kurallara karşı geliyordum. Dışarıdan yiyeceğe ve içeceğe izin verilmiyordu ama Hermes kulübelerinden doğru adamla konuşur, eline de birkaç drahmi tutuşturursanız, en yakın dükkanda ne varsa kamptan içeri gizlice sokmak mümkündü.

Gece sokağa çıkma yasağı varken gizlice dışarı çıkmak da kurallara karşı gelmek demekti. Yakalanırsam ya başımı büyük bir belaya sokacaktım ya da harpyalar beni yiyecekti. Ama okyanusu görmek istiyordum. Kendimi orada hep iyi hissediyordum. Daha iyi düşünebiliyordum. Kulübeyi terk ettim ve sahile yöneldim.

Plaj havlusunu sahile serdim ve bir kutu kola açtım. Nedense şeker ve kafein hiperaktif beynimi sakinleştiriyordu. Kampı kurtarmak için ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Keşke Poseidon benimle konuşsaydı, bana akıl falan verseydi.

Gökyüzü açıktı, yıldızlar görülüyordu. Annabeth'in bana öğrettiği takımyıldızlara baktım: Yay, Herkül, Kuzey Tacı... Sonra birisi "Güzeller, değil mi?" dedi.

Neredeyse ağızmdakileri püskürtüyordum.

Yanı başımda naylon koşu şortu ve New York Maratonu

NymphE

tişörtü giymiş bir adam duruyordu. İnce ve formda, siyahlı beyazlı saçları ve muzip gülüşü olan bir adamdı bu. Yüzü bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden bilemiyordum.

Aklıma ilk gelen gece yarısı sahilde koşuya çıkduğu ve kamp sınırlarından içeri girdiğiydi. Bu mümkün değildi aslında. Sıradan ölümlüler vadiden içeri giremezdi. Belki de ağacın sihri zayıfladığı için içeri girmeyi başarmıştı. Ama gece yarısı olmuştu? Hem etrafta çiftlikler ve milli koruma alanları dışında bir şey yoktu. Bu adam nereden gelip koşarak içeri girecekti ki?

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu. "Yıllardır oturdum."

Bakın, biliyorum... gece yarısı bir yabancı adama denk gelmiştim. Sağduyusu olan insan şöyle yapar: koşar, yardım çağırır, falan filan. Ama adam olaya o kadar sakin yaklaşıyordu ki korkmak biraz güç geldi.

"Evet, tabii," dedim.

Gülümsedi. "Misafirperverliğin övgüye değer. Ooo kola da var! Alabilir miyim?"

Havlunun diğer ucuna oturdu, kolayı açtı ve bir yudum aldı. "Oh... şimdi oldu. Sessiz, sakin..."

Cebindeki telefon çaldı.

Koşucu iç geçirdi. Cebinden telefonu çıkarttı ve telefonu görünce gözlerim büyüdü çünkü mavi bir ışıkla parlıyordu. Adam cep telefonunun antenini açınca, telefonun etrafında iki yaratık dolanmaya başladı; yeşil yılanlardı bunlar ama solucandan büyük değillerdi.

Koşucu bunları görmüyor gibiydi. LCD ekrana baktı ve küfretti. "Buna bakmam gerek. Bir saniye..." Sonra telefonla konuşmaya başladı: "Alo?"

Karşı tarafı dinledi. Mini-yılanlar kıvrıla kıvrıla antenden

adamın kulağına kadar indiler.

"Alo?" dedi koşucu. "Dinle beni... biliyorum ama... Bir kayaya zincirliymiş, akbabalar ciğerini söküyormüş, hiç umurumda değil; kargo takip numarası yoksa paketinin nerede olduğunu bulamayız... İnsanlığa hediye ha? Aman ne süper... Onlardan kaç tane dağıtıyoruz biliyorsun... Amaan, boş ver. Dinle, müşteri hizmetlerinden Eris'e yönlendir. Kapatmam lazım."

Telefonu kapattı. "Kusura bakmayın. Gece ekspres kargo işi bu aralar patlama yapıyor. Şimdi, dediğim gibi..."

"Telefonunda yılanlar var."

"Ne? Ha, onlar ısırmaz. George ve Martha, merhaba deyin bakalım."

Zihnimde beliren rahatsız edici erkek sesi *merhaba, George ve Martha*, dedi.

Dalga geçme, dedi bu kez bir kadın sesi.

Nedenmiş o? diye sordu George. *Tüm işi ben yapıyorum.*

"Ah, yine aynı tartışmaya başlamayın!" Koşucu telefonu tekrar cebine soktu. "Hah, nerede kalmıştık... Hah, evet. Sessiz, sakın."

Bağdaş kurdu ve yıldızlara baktı. "Dinlenmeyeli çok uzun zaman oldu. Telgraf çıktı çıkalı, koş babam koş. En sevdiğin takımıldız hangisi Percy?"

Hâlâ şortunun içine tıktığı küçük yeşil yılanları düşünüyordum ama "Hı? Herkül takımıldızı," dedim.

"Neden?"

"Eh... çünkü şansı hiç yaver gitmedi. Benimkinden de fenaymış durumu. Düşününce kendimi iyi hissediyorum."

Koşucu kıkırdadı, "Güçlü ve meşhur olduğu için sevmiyorsun yani?"

"Hayır."

"İlginç bir çocukmuşsun sen. Peki, şimdi ne yapacaksın?"
Ne sorduğunu hemen anladım. Postla ilgili ne yapmayı düşünüyordum?

Yanıt vermeme fırsat kalmadı, yılan Martha'nın boğuk sesi geldi cebinden: *Demeter ikinci hatta.*

"Şimdi olmaz," dedi koşucu. "Söyle mesaj bıraksın."

Bu hoşuna gitmeyecek. Geçen sefer onu atlattığında, çiçek dağıtım bölümündeki tüm çiçekler solmuştu.

"Toplantıda olduğumu söyle gitsin!" Koşucu gözlerini devirdi. "Kusura bakma Percy. Diyordun ki..."

"Hımm... Siz kimsiniz acaba?"

"Şimdiye kadar tahmin edemedin mi; senin gibi akıllı bir çocuk?"

Göster ona, dedi Martha yalvarırcasına. *Aylardır tam boyutunda değildim.*

Onu dinleme! dedi George. *Yalnızca gösteriş yapmaya çalışıyor.*

Adam tekrar telefonu çıkarttı. "Asıl halinize gelin lütfen."

Cep telefonu parlak mavi bir renkle ışıladı. Tepesinden güvercin kanatları çıkan bir metrelik tahta bir asaya dönüştü. George ve Martha artık gerçek yılan boyutuna gelmişlerdi ve asanın ortasında birbirlerine dolanmışlardı. Bu bir Merkür asasıydı, On Bir Numaralı Kulübe'nin sembolü.

Bir an nefes alamayacak gibi oldum. Bu elfe benzeyen yüz hatlarıyla, gözlerinde afacan bir parlama olan koşucunun bana kimi hatırlattığını fark ettim...

"Sen Luke'un babasısın," dedim. "Hermes!"

Tanrı dudaklarını büzdü. Merkür asasını plaj şemsiyesi sapıymış gibi toprağa sapladı. *Luke'un babası.* Normalde insanlar beni tanıtırken böyle demez. Evet, hırsızlar tanrısı derler. Eğer kibarca söylemek isterlerse ulakların ve yolcu-

ların tanrısı derler."

Hırsızlar tanrısı desen olur, dedi George.

Aman, George'a aldırma. Martha çatal dilini bana doğru çıkarttı. Sırf Hermes en çok beni seviyor diye gıcıklik yapıyor.

Sevmiyor!

Seviyor!

"Siz ikiniz kendinize gelin," diye uyardı Hermes, "yoksa sizi tekrar cep telefonuna çevirir, sonra da titreşime alırım! Evet Percy, hâlâ sorumu yanıtlamadın. Bu görevle ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Be-benim gitme iznim yok."

"Yok gerçekten. Bu seni durduracak mı?"

"Gitmek istiyorum. Kıvırcık'ı kurtarmalıyım."

Hermes gülümsedi. "Vaktiyle tanıdığım bir çocuk vardı... ah, ama senden çok küçüktü o zamanlar. Hatta bir bebektir."

Yine başlıyoruz, dedi George. Sürekli kendinden bahsedecek.

Sus! diye çıkıştı Martha. Titreşime mi alınmak istiyorsun?

Hermes onları duymazdan geldi. "Bir gece, annesinin ona bakmadığı bir anda, mağarasından çıktı bebek ve Apollon'a ait bazı sığırları çaldı."

"Sonra parçalarına mı ayrıldı?" diye sordum.

"Hımm... hayır. İşin aslı her şey yoluna girdi. Hırsızlığı affettirebilmek için Apollon'a kendi icadı olan bir çalgı verdi: bir lir. Apollon bu çalgıyla çalınan müziği o kadar beğendi ki çocuğa kızmayı unuttu."

"Yani alınacak ders ne?"

"Ders mi?" diye sordu Hermes. "Ama bu bir masalmış gibi yapıyorsun. Bu gerçek bir öykü. Gerçeklerden ders mi

almak gerek?"

"Hım..."

"Bu nasıl bir ders olurdu: hırsızlık her zaman kötü değil?"

"Böyle bir ders alsak annemin hoşuna gitmezdi bence."

Fareler lezzetlidir, diye bir öneri getirdi George.

Bunun öyküyle ne alakası var? diye sordu Martha.

Yok, dedi George. *Ama acıktım*.

"Tamam, buldum," dedi Hermes. "Gençler her zaman söyleneni yapmaz ama kendilerini başlarındaki beladan sıyrabilir ve olağanüstü bir şey yapabilirlerse eğer, bazen cezadan da paçayı kurtarabilirler. Bu nasıl?"

"Diyorsunuz ki her halükarda gitmeliyim," dedim, "iznim olmasa bile."

Hermes'in gözleri parıldadı. "Martha, ilk paketi alabilir miyim lütfen?"

Martha ağzını açtı... çenesi kolum kadar açılana kadar ağzını açmaya devam etti. Paslanmaz çelikten bir kutu kustu. Bu beslenme çantalarında bulunan türden eski usul bir siyah plastik kapaklı mataraydı. Mataranın yanlarına kırmızı ve sarı renklerde antik Yunan sahneleri minelemişti: Bir kahraman bir aslanı öldürüyor; bir kahraman üç başlı köpek Kerberos'u kaldırıyor.

"Bu Herkül," dedim. "Ama nasıl..."

"Üzümünü ye, bağını sorma," diyerek azarladı beni Hermes. "Bu bir koleksiyon parçası, *Herkül Kafa Patlatıyor* dizisinden. İlk sezon hem de."

"*Herkül Kafa Patlatıyor* mu?"

"Müthiş bir diziydi," dedi Hermes iç geçirerek. "Hephaistos Televizyonu eskiden hep gerçek hayattan kesitler gösteren programlar yayımlardı. Elbette yanında beslenme

çantası da olsaydı matara daha değerli olurdu..."

Ya da Martha'nuru midesinden çıkmasaydı... diye ekledi George.

Sana bunu ödeteceğim. Martha, Merkür esasının etrafında George'u kovalamaya başladı.

"Bir dakika," dedim. "Bu bir hediye mi?"

"İki hediyenin ilki," dedi Hermes. "Haydi, al."

Matarayı neredeyse düşürecektim çünkü bir yanı buz gibi soğukken, diğer yanı alev gibi yakıyordu. İşin tuhafı matarayı döndürdüğümde sürekli okyanusa bakan tarafı, yani kuzeye bakan tarafı soğuk kalıyordu...

"Bu bir pusula!" dedim.

Hermes şaşırılmışa benziyordu. "Çok akıllıca. Bu hiç aklıma gelmemişti. Ama esas kullanım şekli daha heyecan verici. Kapağını kaldırırsan, dünyanın dört köşesinden esen rüzgarlar fırlayacak ve yolculuğunu hızlandıracaklar. Aman, şimdi değil! Ve lütfen kullanma vakti geldiğinde kapağı birazcık aç. Bu rüzgarlar da benim gibiler, yerlerinde duramazlar. Dördü de içinden kaçacak olursa... Ama eminim sen dikkat edersin. Ve şimdi sıra ikinci hediyemde. George?"

George, Martha'yla asada kıvrılırken şikayet etti: *Martha bana dokunuyor.*

"O hep sana dokunuyor," dedi Hermes. "Siz birbirinize bağlısınız. Şu işi hemen bırakmazsan tekrar düşüm olacaksın, haberin olsun!"

Yılanlar birbirlerine dolanmayı kesti.

George çenesini açtı ve öksüre tıksıra içi çiğnenebilen vitaminlerle dolu, ufak bir plastik şişe çıkarttı.

"Herhalde şaka yapıyorsunuz," dedim. "Bunlar Minotor şeklinde mi?"

Hermes şişeyi aldı ve çalkaladı. "Limonlular öyle, evet."

Üzümlüleri yılan saçlı tanrıçalar olan Furiolar sanırım. Yoksa onlar su perisi miydi? Her neyse, bunlar bayağı kuvvetli. Bunlara gerçekten ama gerçekten ihtiyacın olmazsa sakın alma."

"Nereden bileceğim peki bunlara gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olduğunu?"

"İnan bana bileceksin. Dokuz temel vitamin, mineral ve aminoasit... İşte, kendine gelmen için gerekli her şey."

Şişeyi bana verdi.

"Hmm, teşekkürler," dedim. "Ama Tanrı Hermes, neden bana yardım ediyorsunuz?"

Melankolik bir şekilde güldü. "Belki de bu görevle çok sayıda kişiye yardım edebileceğini düşünüyordum Percy. Yalnızca dostun Kıvırcık'a değil."

Ona bakakaldım. "Yok, olamaz... Luke'a da demiyorsunuz herhalde?"

Hermes yanıt vermedi.

"Bakın," dedim. "Tanrı Hermes, yani, her şey için teşekkür ederim ama isterseniz hediyelerinizi geri alabilirsiniz. Luke'u kurtarmak mümkün değil. Onu bulabilsem bile... Olimpos'ta taş üstünde taş bırakmayacağım demişti. Tanıdığı herkese ihanet etti. O... O özellikle sizden nefret ediyor."

Hermes gözünü yıldızlara dikti. "Benim sevgili küçük kuzenim, çağlar boyunca öğrendiğim tek bir şey var: Ailenden vazgeçemezsin, seni buna ne kadar kıskırtısalarsa da. Senden nefret etmeleri, seni utandırmaları veya İnternet'i keşfetmene karşın dehanı anlamamaları önemli değil..."

"İnterneti siz mi keşfettiniz?"

Benim fikrimdi, dedi Martha.

Fareler lezzetlidir, dedi George.

"Benim fikrimdi!" dedi Hermes. Yani İnternet benim fik-

rimdi, fareler değil. Ama mesele bu değil. Percy, aile hakkında ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Be-ben emin değilim."

"Bir gün anlarsın." Hermes ayağa kalktı ve bacaklarındaki kumu silkeledi. "Bu arada, artık benim gitmem gerek."

Altmış çağrıya yanıt vermelisiniz, dedi Martha.

Ve bin otuz sekiz e-posta var, diye ekledi George. *İnternette indirimli ambrosia satış e-postalarını saymıyorum bile.*

Ve sen, Percy," dedi Hermes, "görevini tamamlamak için kalan süre düşündüğünden az. Arkadaşların gelmek üzere... yani, geldiler."

Kum tepeciklerinin üstünden Annabeth'in beni çağıran sesi geldi. Tyson da daha uzaklardan sesleniyordu.

"Umarım ihtiyacın olacak her şeyi çantana koymuşumdur," dedi Hermes. "Yolculuk tecrübem çoktur."

Parmaklarını şıklattı ve ayaklarımın dibinde üç tane sarı renkli kamp çantası belirdi. "Elbette su geçirmezler. Belki kibarca sorarsan baban da gemiye ulaşmana yardım eder."

"Ne gemisi?"

Hermes parmağını uzattı. Gerçekten de Long Island Koyu'ndan geçen kocaman bir yolcu gemisi vardı, beyazlı sarılı ışıkları karanlık sularda yansıtıyordu.

"Bekleyin," dedim. "Hiçbir şey anlamadım. Daha gideceğim bile demedim!"

"Senin yerinde olsam şu beş dakika içerisinde kararımı verirdim," diye önerdi Hermes. "Çünkü sonra harpyalar sizi yemeye gelecek. Şimdi, iyi geceler kuzen ve şunu söyle-meme izin ver: Tanrılar sizinle olsun."

Elini açtı ve Merkür asası eline uçtu.

İyi şanslar, dedi Martha bana.

Bana bir fare getir, dedi George.

Merkür'ün asası bir cep telefonuna dönüştü ve Hermes telefonu cebine attı.

Hermes, sahil boyunca koşmaya başladı. Yirmi adım gittikten sonra parladı ve gözden kayboldu. Böylece bir matara, bir şişe çığnenebilir vitamin ve zorlu bir karar almak için beş dakikayla beraber bir başıma kalmıştım.

BÖLÜM SEKİZ

PRENSES ANDROMEDA YA ADIM ATIYORUZ

Annabeth ve Tyson beni bulduğunda dalgalan izlemeye dalmıştım.

"Neler oluyor?" diye sordu Annabeth. "Yardım istediğini duydum!"

"Ben de!" dedi Tyson. *Kötü şeyler saldırıyor!* diye bağırdığını duydum!"

"Sizi ben çağırmadım," dedim. "Ben iyiyim."

"Ama o halde kim..." Annabeth önce üç tane sırt çantası olduğunu fark etti, sonra matarayı ve elimde tuttuğum vitamin şişesini. "Ne..."

"Dinleyin," dedim. "Çok vaktimiz yok."

Hermes'le olan konuşmamı anlattım. Anlatmayı bitirdiğimde uzaklardan tiz çığlıklar geldi; harpya devriyeleri kokumuzu almıştı.

"Percy," dedi Annabeth " görevi almalıyız."

"Kamptan atılacağız, biliyorsun. İnan bana, atılma konusunda uzman oldum sayılır."

"Yani? Eğer başaramazsak, döneceğimiz bir kamp da olmayacak."

"Evet ama Kheiron'a söz vermiştin..."

"Seni tehlikeden uzak tutacağıma söz vermiştim. Bunu ancak seninle gelirim yapabilirim! Tyson burada kalsın,

onlara şöyle desin..."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Tyson.

"Olmaz!" Annabeth paniğe kapılmak üzere gibiydi. "Yani... Percy. Bu mümkün değil, biliyorsun."

Annabeth'in kıkloplara karşı neden bu kadar kin beslediğini yine merak ettim. Bana söylemediği bir şey vardı kesin.

Hem o hem Tyson bana bakıp bir yanıt beklediler. Bir yandan da yolcu gemisi uzaklaştıkça uzaklaşıyordu.

Aslında bir yanım Tyson'ın gelmesini istemiyordu. Son üç günü, onunla beraber aynı yerde geçirmiştik, diğer kampçılar benimle alay etmişti, günde milyon kere mahcup olmuşum, sürekli olarak onunla akraba olduğum söylenmişti. Ondan biraz uzaklaşmak istiyordum.

Üstelik bize ne kadar yararı olur, onu nasıl korurdum, bilmiyordum. Elbette güçlüydü ama kıkloplara göre Tyson ufacak bir çocuktuk, akıl yaşı yedi veya sekizdi. Bir canavarın yanından gizlice kaçmaya kalksak korkudan delireceğini, ağlamaya başlayacağını şimdiden gözümün önüne getirebiliyordum. Hepimizi öldürecekti.

Diğer yandan da harpyaların sesleri gittikçe yaklaşıyordu...

"Onu bırakamayız," diye kararımı verdim. "Tantalus gittiğimiz için bizim yerimize onu cezalandırır."

"Percy," dedi Annabeth, sakın olmaya çalışıyordu "Polyphemus'un adasına gidiyoruz. Polyphemus bir K-e-k... ay, bir K-i-k..." Öfkeyle ayağını yere vurdu. Annabeth ne kadar zeki olursa olsun, onda da benim gibi okuma bozukluğu vardı. Kiklop sözcüğünü hecelemesini beklesek sabah olurdu. "Öf, anla işte!"

"Tyson gelebilir," dedim ısrarla "tabii isterse."

Tyson ellerini çırpmaya başladı. "İstiyorum!"

Annabeth bana kötü kötü bak ama fikrimi değiştir-
meyeceğimi anladı. Ya da belki de tartışmak için vaktimiz
olmadığını biliyordu.

"Tamam," dedi. "O gemiye nasıl ulaşacağız?"

"Hermes babamın yardım edebileceğini söylemişti."

"Eee, o zaman Yosun Beyinli? Ne bekliyorsun?"

Babama seslenmek -yoksa dua etmek mi demeli, neyse
buna ne dersenez deyin- bana hep zor gelmiştir ama yine de
dalgaların içine adım attım.

"Eee, şey, Baba?" diye seslendim. "N'aber?"

"Percy!" diye fısıldadı Annabeth. "Acelelerimiz var!"

"Yardımanın gerek," dedim biraz daha yüksek sesle. "O
gemiye ulaşmamız gerek, yoksa... şey, harpyalar bizi yiye-
cek, falan filan..."

İlk başta bir şey olmadı. Dalgalar sahile her zamanki gibi
vuruyordu. Harpyaların sesleri de kum tepeliklerinin arka-
sından geliyor gibiydi. Sonra deniden yüz metre açıkta,
yüzeyde  tane beyaz hat belirdi. Tıpkı okyanusu yırtan
pençeler gibi hızla sahile yaklaşıyorlardı.

Sahile geldiklerinde, sahile vuran dalgalar parça parça
oldu ve dalgaların arasından  beyaz atın başı belirdi.

Tyson nefesini tuttu. "Balık midilliler!"

Haklıydı. Yaratıklar kendilerini kumlara attıklarında
sadece belden yukarılarının at olduğunu gördüm; belden
aşağları ise gümüş renkli, parlak pulları ve gökkuşağı ren-
ginde kuyrukları olan balık bedenydi.

"Denizatları!" dedi Annabeth. "ok güzeller."

En yakındaki teşekkür edercesine hafifçe kişnedi ve bur-
nuyla Annabeth'i okşadı.

"Onları sonra seversiniz," dedim. "Haydi gidelim!"

Arkamızda bir yerden tiz bir çığlık geldi: "Oradalar! Yaramaz çocuklar kulübeden çıkmış! Şanslı harpyalar için yemek zamanı!"

Beş tanesi kum tepeliklerinin üzerinde alçak uçuştu. Bunlar şişman, ufak tefek cadıardı, buruş buruş yüzleri, pençeleri ve tüylü kanatları bedenlerine göre çok ufaktı. Sanki yemekhanede çalışan kısa ve şişman kadınları, dodo kuşlarıyla birleştirince bunlar çıkmıştı. Tanrılara şükürler olsun çok hızlı değillerdi ama yakalasalar canımıza okuyacakları kesindi.

"Tyson!" dedim. "Bir sırt çantası kap!"

Tyson hâlâ ağız açık bir halde denizatlarına bakıyordu.

"Tyson!"

"Hı?"

"Haydi gel!"

Annabeth'in yardımıyla Tyson'ı kımıldatabildik. Çantaları topladık ve atlarımıza bindik. Poseidon, Tyson'ın da bizimle geleceğini biliyor olmalıydı çünkü denizatlarının biri diğer ikisinden daha büyüktü, tam bir kiklop taşıyabilecek boyuttaydı.

"İleri!" dedim. Denizatını döndü ve dalgalara atıldı. Annabeth'inki ve Tyson'ınki de peşimizden geldi.

Harpyalar bize lanet okumaya, abur cuburlarının geri dönmesi için bağırıp çağırmaya başladılar ama denizatları suyun üzerinde birer jet-ski hızında gidiyordu. Harpyalar çok gerilerde kaldı, çok geçmeden Melez Kampı sahili kara bir leke halini aldı. Tekrar orayı görebilecek miydim bilmiyordum. Ama o sıralarda zaten başka sorunlarım vardı.

Bizi Florida'ya, Canavarlar Denizi'ne götürecektir olan yolcu gemisi şimdi önümüzde büyüyordu.

Denizatına binmek, pegasuslara binmekten de kolaydı.

Yüzümüze rüzgar vura vura, dalgaların üzerinde o kadar sorunsuz ve dengeli bir şekilde gidiyorduk ki bu denizatlarını tutmaya gerek bile yoktu.

Yolcu gemisine yaklaştıkça ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Sanki Manhattan'daki koca bir binaya bakıyordum. Beyaz gövdesi en az on kat büyüklüğündeydi, onun da üstünde yolcular için ayrılmış, balkonları ve pencereleri ıslıl ıslıl parlayan bir düzine kat daha vardı. Pruvanın hemen altında siyah harflerle yazılmış ve bir spot ışığıyla aydınlatılmış şekilde geminin adı gözüküyordu. Bu adı okuyabilmek için biraz uğraşmam gerekmişti:

PRENSES ANDROMEDA

Pruvanın ucunda kocaman bir direk başı vardı -neredeyse üç katlı bir bina uzunluğunda, beyaz uzun bir antik Yunan khitonu giymiş ve sanki gemiye zincirlenmiş gibi duran bir kadın heykeli. Kadın genç ve güzeldi, uçuşan kara saçları vardı ama yüzünden mutlak bir dehşet ifadesi okunuyordu. Neden bir yolcu gemisinin burnuna çığlık atan bir prenses heykeli koyulmuştu, anlamıyordum.

Andromeda ile ilgili efsaneyi hatırladım. Anne babası tarafından bir deniz canavarına sunulmak üzere bir kayaya zincirlenmişti. Karnesinde kırığı mı çoktu acaba, neyse herhalde öyle bir şeydi. Her neyse, adaşım Perseus, kızı tam vaktinde kurtarmıştı ve Medusa'nın kafasını kullanarak deniz canavarını taşa dönüştürmüştü.

Şu Perseus yok muydu, hep galip geliyordu. Annem o yüzden bana onun adını vermişti; gerçi asıl Perseus, Zeus'un oğluydu, benim babamsa Poseidon'du. Ayrıca asıl Perseus antik Yunan efsanelerinde mutlu sona ulaşan az sayıdaki

kahramandan biriydi. Diğerleri ise ihanete uğrayarak, ezilerek, parçalanarak, zehirlenerek ölüyordu veya tanrıların lanetine uğruyordu. Annem Perseus'un güzel talihi bana da geçsin istemiş. Şimdiye dek ömrümün nasıl gittiğini düşününce, ben o kadar da olumlu bakamıyordum.

"Gemiye nasıl çıkacağız?" diye bağırdı Annabeth, dalgaların gürültüsünde sesini duyurabilmek için. Gerçi denizatları ne istediğimizi biliyor gibiydi. Geminin sancak tarafına, geminin yarattığı büyük dalgalara aldırış etmeden yanaştılar ve gövdeye perçinlenmiş bir merdivenin yanına geldiler.

"Önce sen," dedim Annabeth'e.

Sırt çantasını omzuna attı ve merdivenin alt basamağını tuttu. Önce kendini merdivene çekti, denizati elveda dercesine kişnedi ve suyun altına daldı. Annabeth tırmanmaya başladı. O birkaç basamak yükseldikten sonra ben de arkasından gittim.

Suda artık bir tek Tyson kalmıştı. Denizati onu neşelen-dirmek için 360 derece dönüşler, geri saltolar yapıyor, Tyson da kendini kaybetmişçesine gülüyor, sesi geminin gövdesinde yankılanıyordu.

"Tyson, şşş!" dedim. "Haydi, koca adam!"

"Gökkuşağı da bizimle gelse?" diye sordu, gülümsemesi kaybolmuştu.

Ona bakakaldım. "Gökkuşağı?"

Denizati yeni adımı sevmişçesine kişnedi.

"Hım, gitmemiz gerek," dedim. "Gökkuşağı... ama o merdivenleri çıkamaz."

Tyson burnunu çekti. Yüzünü denizatının yelesine gömdü. "Seni özleyeceğim Gökkuşağı!"

Denizati öyle bir kişnedi ki yemin ederim sanki ağlıyordu.

"Belki yeniden görüşürsünüz," diye önerdim.

"Ah, lütfen!" dedi Tyson, anında doğrulmuştu. "Yarın!"

Söz vermedim ama en sonunda Tyson'ı ikna edip atla vedalaştırdım ve merdiveni tutturdum. Son bir kederli kişne-meyle denizati Gökkuşığı geriye bir takla atıp denize daldı.

Merdiven sarı cankurtaran sandalları dizili bir bakım güvertesine çıkıyordu. Karşımızda kilitli bir çift kapı vardı. Annabeth bunları bıçağıyla zorlayıp antik Yunan dilinde yeterli miktarda küfür edince kapılar açıldı.

Gizlenerek ilerlememiz gerektiğine karar verdim, ne de olsa gemide kaçtık ama birkaç koridora baktım, balkondan eğilip üstü kapalı dükkanlar sıralanmış merkezdeki kocaman gezinti güvertesine baktım, kimseyi görmedim. Kırk ya da elli tane kamaranın kapısının önünden geçtik, hiçbirinin arkasından ses gelmiyordu.

"Bu bir hayalet gemi," dedim fısıltıyla.

"Hayır," dedi Tyson, sırt çantasının kayışıyla oynayarak. "Kötü koku."

Annabeth kaşlarını çattı. "Ben bir koku almıyorum."

"Kikloplar, satirler gibi," dedim. "Canavarların kokusunu alabiliyorlar. Değil mi Tyson?"

Endişeyle evet anlamında başını salladı. Artık Melez Kampı'ndan uzak olduğumuz için, Sis yine yüzünün görüntüsünü bozmuştu. Çok dikkatlice bakmazsam bir değil de iki gözü varmış gibi görüyordum.

"Tamam," dedi Annabeth. "Peki, tam olarak neyin kokusunu alıyorsun?"

"Kötü bir şeyin," diye yanıt verdi Tyson.

"Harika," diye homurdandı Annabeth. "Çok açıklayıcı oldu."

Koridorlardan çıkıp yüzme havuzunun olduğu kata geldik. Burada sıra sıra boş güverte sandalyeleri ve zincirli bir perde ile örtülü bir bar vardı. Havuzun suyu tüyler ürpertici bir ışıltı saçıyor, gemiyle beraber bir o yana, bir bu yana sallanıyordu.

Tepemizde, önümüzde ve arkamızda başka katlar vardı: bir tırmanma duvarı, bir mini golf sahası, döner bir restoran ama sıfır yaşam izi.

Yine de... sanki tanıdık bir şeyler hissediyordum. Hem de tehlikeli bir şeydi bu. Bu kadar yorgun olmasam, bu uzun gece yüzünden adrenalin beni tüketmemiş olsa neyde bir terslik olduğunu bilebilecektim.

"Gizlenecek bir yer bulmalıyız," dedim. "Güvenle uyuyabileceğimiz bir yer olmalı."

"Uyumalıyız," dedi Annabeth bitkin bir halde.

Dokuzuncu katta boş bir süit bulana kadar birkaç koridoru daha gezdik. Süitin kapısının açık oluşu doğrusu bana tuhaf geldi. Masada bir sepet dolusu çikolata, yatağın başındaki çekmecenin üstünde ise buza yatırılmış bir şişe elma suyu, yastığın üstünde nane şekeri ve yanma konmuş bir kağıtta el yazısı ile şu sözler vardı: iyi yolculuklar!

Sırt çantalarımızı ilk kez açınca Hermes'in gerçekten her şeyi düşündüğünü anladık: fazladan kıyafetler, tuvalet eşyaları, kumanyalar, ağzı kilitli bir çanta dolusu para, içi altın drahmilerle dolu deri bir kese. Hatta alet edevatı ve metal parçaları ile beraber Tyson'ın katladığı bezi ve Annabeth'in görünmezlik kepini de çantalara koymuş olması ikisini de bayağı bir rahatlattı.

"Ben yan odadayım," dedi Annabeth. "Sakın bir şey yiyip, içmeyin!"

"Sence burası büyü mü?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Sadece... dikkat edin."

Kapılarımızı kilitledik.

Tyson kanepeye gömüldü. Birkaç dakika beze sardığı zımbırtılarla oynadı ki hâlâ bunun ne olduğunu bana göstermemişti ama çok geçmeden esnemeye başladı. Zımbırtıyı beze sardıktan sonra uykuya daldı.

Yatağa uzandım, pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Koridorda fısıltı gibi sesler duyar gibi oluyordum. Ama bu olamazdı. Tüm gemiyi gezmiş, kimseyi görememiştik. Ama bu sesler yüzünden uyuyamıyordum. Yeraltı Dünyası'na olan gezimi, yanımdan geçip gittikçe ölülerin ruhlarının çıkarttıkları sesleri anımsadım.

En sonunda yorgunluk galip geldi. Uyku bastırdı... ve bugüne kadarki en kötü kabusumu gördüm.

Devasa bir çukurun yanındaki bir mağarada ayakta duruyordum. Burayı çok iyi biliyordum. Burası Tartarus'un girişiydi. Aşağıdaki karanlıktan yankılanarak yükselen o soğuk kahkahayı da tanıyordum.

"Bu bizim genç kahramanımız değil mi?" Ses, taşa sürten bıçak ağzı gibi bir sestti. "Başka bir muhteşem zafere doğru ilerlemekte."

Kronos'a beni rahat bırak diye bağırmak istiyordum. Dalgakıran'ı çekmek ve onu biçmek istiyordum Ama kımıldayamıyordum. Hem kımıldayabilsem bile çoktan yok edilmiş, parçalanıp ebedi karanlığa atılmış bir şeyi nasıl öldürecektim?

"Aman sana engel olmayayım," dedi Titan. "Belki bu kez yenilince, soracaksın kendine, değer miydi tanrılara kölelik etmeye diye. Baban son günlerde, seni takdir ettiğini hiç

gösterdi mi sana?"

Kahkahası mağarayı doldurdu ve bir anda sahne değişti.

Bu farklı bir mağaraydı, Kıvırcık'ın Polyphemus'un inindeki yatak odası hapishanesiydi.

Kıvırcık çamur içindeki gelinliğine bürünmüş, dokuma tezgahının başında oturuyor, henüz bitmemiş gelinlik kuyruğunun ipliklerini söküyordu.

"Balıım!" diye seslendi kayanın arkasındaki canavar.

Kıvırcık inledi ve iplikleri tekrar örmeye koyuldu.

Mağaranın ağzını kapatan kaya kenara kayınca tüm oda sarıladı. Eşikte Tyson'ı bile cüce gibi bırakacak, muazzam büyüklükte bir kiklop dikiliyordu. Sivri sivri sarı dişleri, benim boyum kadar, buruş buruş elleri vardı. Üzerindeki rengi atmış mor renkli tişörtte "DÜNYA KOYUN FUARI 2001" yazıyordu. En az dört buçuk metre boyunda olmalıydı ama en şaşırtıcı şey, süt renkli, dev gözüydü ki gözün üzerine yaralarla, ağlarla perde çekilmişti. Kiklop kör değilse bile neredeyse kör olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu canavar, haşın bir sesle.

"Hiçbir şey!" dedi Kıvırcık sesini incelterek. "Gördüğün üzere, gelinliğimin kuyruğu örüyorum."

Kiklop elini odadan içeri soktu ve dokuma tezgahını bulana dek odayı yokladı. Kumaşa ellerini sürttü. "Uzamamış ki bu!"

"Ah, hım, şey ama uzadı cancağızım. Bak? En az bir parmak uzamış."

"Çok geciktin!" diye kükredi canavar. Sonra havayı kokladı. "Ne güzel kokuyorsun! Tıpkı keçi gibi!"

"Ay," dedi Kıvırcık ve zorla kikirdedi. "Beğendin mi? Bu kokunun adı *Eau de Chèvre*. Sadece senin için sürdüm."

"Mmmm!" Kiklop sivri dişlerini gösterdi. "Yerim seni!"

"Ay, ne çapkınsın!"

"Bir daha gecikme!"

"Ama aşkım, daha bitmedi ki!"

"Yarın!"

"Hayır, olmaz. On gün daha."

"Beş!"

"Aaa, tamam, o zaman yedi gün. Madem ısrar ediyorsun."

"Yedi! Beşten azdı, değil mi?"

"Elbette. Of, evet az."

Canavar homurdandı, bu anlaşma yine de memnun etmemişti onu ama Kıvırcık'ı bıraktı ki gelinliği dokusun, sonra kayayı itip yerine yerleştirdi.

Kıvırcık gözlerini kapadı, titreyerek bir nefes aldı, sakinleşmeye çalışıyordu.

"Acele et Percy," diye mırıldandı. "Lütfen, lütfen, lütfen!"

Bir gemi bacasının düdüğü ve dahili hattan gelen bir sesle uyandım; hoparlörden sesi gelen adam Avustralyalı aksaıyla konuşuyordu ve gereğinden fazla neşeli gibiydi.

"Günaydın, değerli yolcularımız! Bugün bütün gün denizdeyiz. Havuz başı mambo partisine katılacaklar için hava mükemmel! Sakın unutmayın, öğleden sonra saat birde, Kraken Lobi'sinde bir milyon dolarlık bir tombala partisi düzenleniyor! Ve siz özel misafirlerimiz, bağırsak çıkartma antrenmanı için Gezinti Güvertesi'ne bekleniyorsunuz!"

Yatakta doğrudum. "Ne dedi şimdi bu?"

Tyson homurdandı, hâlâ yarı uykudaydı. Kanepede yüzüstü yatmıştı; ayakları öyle bir taşmıştı ki kanepeden, bacaklarının bir kısmı banyoya girmişti. "Mutlu adam şey

dedi... eee, bağırsak da çıkartsak mı sizi antrenmana?"

Keşke Tyson haklı olsa diye geçirirken içimden, süitin iç kapisına acil bir durum varmışçasına vuruldu. Annabeth içeri kafasını uzattı, sarı saçları kuş yuvasına dönmüştü. "Bağırsak çıkartma antrenmanı mı?"

Hepimiz bir anda giyindik, geminin güvertesine çıktık ve dışarıda başka insanlar da görünce şaşkına döndük. Bir düzine kadar yaşlı adam kahvaltıya gidiyordu. Bir baba çocuklarını sabah yüzünler diye havuza götürüyordu. Tertemiz beyaz üniformalı tayfalar güverteyi arşınıyor, yolculara şapkalarını eğip selam veriyorlardı.

Kimse siz de kimsiniz, diye sormadı. Kimse bizimle pek ilgilenmedi bile. Ama bir şeylerin ters gittiği kesindi.

Yüzmeye giden aile yanımızdan geçerken, baba çocuklara şöyle dedi: "Gezideyiz. Çok eğleniyoruz, çok."

Üç çocuğun üçü de hep bir ağızdan olmuşçasına "Evet," dedi ama yüzlerindeki ifade bomboştu. "Son derece eğleniyoruz. Havuzda yüzeceğiz."

Sonra gittiler.

"Günaydın," dedi tayfalardan biri, gözlerine baktım sanki sırlanmış gibiydi. "*Prenses Andromeda* gemisindeki herkes yolculuğun keyfini çıkarıyor. İyi günler." Sonra o da yürüdü gitti.

"Percy, bu çok garip," dedi Annabeth fısıltıyla. "Hepsi bir tür transa girmiş gibi."

Sonra bir yemekhaneden geçerken, günün ilk canavarını gördük. Bu bir cehennem tazısıydı. Bu kara çoban köpeği ön pençelerini açık büfenin kenarına koymuş, burnunu da karışık yumurtaların içine gömmüştü. Daha ufaktı muhtemelen, bir boz ayıdan daha büyük değildi henüz. Yine de kanım dondu. Bunlardan bir tanesi az kaldı beni öldürüyordu.

Daha da tuhaf olan şey, bu şeytani köpeğin tam arkasında duran orta yaşlı çiftin yumurtalardan almak için sabırla sırada beklemesiydi. Olağan dışı bir şey görmüyor gibiydiler.

"Artık aç değilim," dedi Tyson mırıl mırıl bir sesle.

Annabeth'le benim bir şey dememize kalmadan, koridordan sürüngen sesine benzer bir ses geldi. "Altıssssssu daha katıldı dün bisseeee."

Annabeth çılgınlar gibi en yakındaki gizlenebileceğimiz yeri işaret etmeye başladı; burası kadınlar tuvaletiydi, hepimiz anında içeri atladık. O kadar korkmuştum ki utanmak aklıma bile gelmedi.

Bir şey, ya da daha doğrusu iki tane şey, tuvaletin kapısının önünden ıslaya tıslaya geçti ve halıya zımpara sürtermişçesine sesler çıkarttılar.

"Haklıssssıın," dedi ikinci sürüngen sesi. "Mıknatısss gibi çekiyor onları. Bissss yakında çok güçleneceğissss."

Bu şeyler yılan kahkaha atsa ona benzeyecek soğuk bir tıslamayla yemekhaneye süründüler.

Annabeth bana baktı. "Buradan çıkmalıyız."

"Sanki ben istiyorum kızlar tuvaletinde olmayı."

"Gemiyi kastettim Percy! Gemiden çıkmalıyız."

"Kötü kokuyor," dedi Tyson, ona katılarak. "Ve köpekler tüm yumurtaları yedi. Annabeth haklı. Tuvaletten ve gemiden çıkmalıyız."

Titredim. Eğer hem Annabeth hem Tyson bir konuda anlaşılırsa, onlara kulak vermemin iyi olacağına kanaat getirdim.

"... an meselesi. Zorlama beni Agrius!"

Bu Luke'tu, hiç şüphe yoktu. Sesini asla unutmazdım.

"Seni zorlamıyorum ki!" dedi diğer genç inleyerek. Ses

Luke'unkinden daha boğuk, daha öfkeliydi. "Dediğim şu, girdiğimiz bu kumardan bir şey elde edemezsek..."

"Elde edeceğiz," diye çıkıştı Luke. "Yemi yutacaklar. Şimdi gel, amiral süitine gitmeli ve tabuta bakmalıyız."

Sesleri koridorda uzaklaştı.

Tyson sızlanarak "Şimdi gidelim mi?" diye sordu.

Annabeth bana baktı, ben Annabeth'e baktım; hiçbir şey söylemeden anlaşıverdik.

"Gidemeyiz," dedim Tyson'a.

"Luke ne işler karıştırıyor öğrenmeliyiz," diyerek beni onayladı Annabeth. "Ve mümkünse onu dövmeli, zincire vurmali ve Olimpos Dağı'na sürüklemeliyiz."

BÖLÜM DOKUZ

TARİHİN EN KÖTÜ AİLE BULUŞMASI

Annabeth, onda görünmezlik kepi olduğu için tek başına gitmeye gönüllü oldu ama onu bunun çok tehlikeli olduğuna ikna ettim. Ya hep beraber gidecektik ya da hiç kimse gitmeyecekti.

"Hiç kimsel!" yönünde oy kullandı Tyson. "Lütfen?"

Ama sonunda o da kocaman tırnaklarını endişeyle kemire kemire bizimle geldi. Kamarada eşyalarımızı toplayacak kadar kaldık. Ne olursa olsun, hatta milyon dolarlık tombala bile oynansa, bu zombi yolcu gemisinde bir gece daha kalmayacaktık. Dalgakıran'ın cebimde olduğundan emin oldum, Hermes'in verdiği vitaminleri ve matarayı çantamın tepesine yerleştirdim. Her şeyi Tyson'ın taşımasını istemeysem de o taşımak için ısrar etti, Annabeth de bunu dert etmememi söyledi. Tyson, ağzına kadar dolu sırt çantalarnın üçünü de kolaylıkla omuzladı.

Koridorlardan gizlice ilerledik, amiral süitine varana kadar gemideki ŞU AN BURADASINIZ levhalarını takip ediyorduk. Annabeth görünmez olarak önden gidiyordu. Ne zaman birileri geçse gizleniyorduk ama çoğu kişi yalnızca gözleri sırlanmış, zombi yolculardı.

On üçüncü güverteye, yani amiral süitinin olması gereken yere çıkan merdivenlere vardığımızda Annabeth endişeyle

"Gizlenin!" diye fısıldadı ve bizi bir alet dolabına tıktı.

Koridorun ucundan gelen bir çift adamın sesini duydum.

"Yük ambarındaki şu Etiyopyalı drakonu gördün mü?" dedi içlerinden biri.

Diğeri güldü. "Evet, muhteşem."

Annabeth hâlâ görünmezdi ama sertçe kolumu sıkı. İkinci adamın sesini bir yerlerden hatırlamam gerektiğini fark ettim.

"İki tane daha geliyor diye duydum," dedi tanıdık bir ses. "Bu hızla geleceklerse... Oohoo. Bizimle kimse yaşamayacak!"

Ses koridorda kayboldu.

"Bu Chris Rodriguez!" Annabeth kepini çıkarıp görünür oldu. "Hatırlasana. On Bir Numaralı Kulübe'den."

Geçen yazdan Chris'i hatırlar gibi oldum. Olimposlu anne veya babası onu sahiplenmediği için Hermes kulübesine tıklıp kalmış, belirlenmemiş kampçılardan birisiydi. O an düşününce bu yaz Chris'i kampta görmediğimi hatırladım. "Başka bir melezin burada işi ne?"

Annabeth de olmaz böyle şey dercesine kafasını salladı, belli ki kaygılanmıştı.

Koridorda ilerlemeye devam ettik. Artık Luke'a yaklaştığımızı gösterecek bir haritaya ihtiyacım yoktu. Soğuk ve nahos bir şeyi, kötülüğün varlığını hissediyordum.

"Percy." Annabeth birden durdu. "Bak."

Bir cam duvarın karşısında durdu. Bu camın arkasından, geminin ortasındaki çok katlı kanyon gözüküyordu. En dipte Gezinti Güvertesi vardı, burası dükkanlarla dolu bir alışveriş merkeziydi. Ama Annabeth'in dikkatini çeken bu değildi.

Bir grup canavar şeker dükkanının önünde toplanmıştı:

bana yakantoplarla saldıran Laistrygonyalı devlerden bir düzinesi, iki tane cehennem tazısı ve birkaç tane daha da garip yaratık ki bunlar da bacak yerine bir çift sürüngen kuyruğu olan, insanımsı kadındı.

"İskitli Drakonlar," diye fısıldadı Annabeth. "Ejder kadınlar."

Samandan bir kuklaya silahını saplayıp çıkararak, antik Yunan zırhı giymiş genç bir adamın etrafında bir yarım daire çizdi canavarlar. Kuklanın turuncu renkli Melez Kampı tişörtü giydiğini görünce boğazıma bir şey takıldı. Zırlı adam, kuklanın karnına elindeki silahı saplayıp yukarı doğru çekerek kuklanın karnını yardı. Her yana samanlar saçıldı. Canavarlar alkış tutup uludu.

Annabeth camdan uzaklaştı. Beti benzi atmıştı.

"Haydi gel," dedim ona, olduğumdan daha cesurmuş gibi yapıyordum. "Luke'u ne kadar çabuk bulursak, o kadar iyi."

Koridorun sonunda önemli bir yere açılıyormuş gibi duran bir çift meşe kapı vardı. Tam on metre yaklaşmıştık ki Tyson durdu. "İçeriden sesler geliyor."

"O kadar uzağı duyabiliyor musun?" diye sordum.

Tyson tüm dikkatini bu işe veriyormuş gibi gözlerini kapadı. Sonra sesi değişti, boğuklaştı, Luke'unkine benzedi. "Biz kehaneti... Aptallar ne yana döneceklerini bilemeyecekler."

Bir tepki vermeme fırsat kalmadan, Tyson yine ses tonunu değiştirdi. Bu kez sesi daha boğuk, daha hırçın çıktı, tıpkı yemekhanenin önünde Luke'la konuştuğunu duyduğumuz diğer adamın sesine benzedi. "Sence yaşlı at-adam sonsuza dek gitti mi?"

Tyson, Luke gibi güldü. "Dolabında o iskeletleri tuttuğu sürece ona güvenemezler ki. Ağacın zehirlenmesi bardağı

taşıran son damla oldu zaten."

Annabeth titredi. "Kes şunu, Tyson! Nasıl yapabiliyorsun bunu? Çok ürkütücü."

Tyson şaşkınlıkla gözünü açtı. "Sadece sesleri dinliyorum."

"Haydi, devam edelim," dedim. "Başka neler diyorlar peki?"

Tyson tekrar gözlerini yumdu.

Bu sefer hırçın sesli adamın sesiyle tısladı: "Sessiz ol!" Sonra Luke'un sesine geçerek, fısıltıyla: "Emin misin?" dedi.

"Evet," dedi Tyson yine boğuk adamın sesiyle. "Hemen dışarıda."

Bir anda neler olup bittiğini fark ettim ama artık çok geçti.

Sadece "Koşun!" diye bağırarak kadar vaktim oldu ve o anda lüks kamaranın kapıları ardına kadar açıldı. Karşımızda Luke ve ellerindeki mızrakların bronz uçları göğsümüze nişan almış iki kılı dev belirdi.

"Şu işe bak," dedi Luke. "Bunlar en sevdiğim iki kuzenim değil mi? İçeri gelin bakalım."

Lüks kamara hem çok güzel hem de korkunçtu.

Çok güzel olan tarafı şuydu: arka duvarı kaplayan kocaman pencereler vardı ve bunlar pupa tarafına bakıyordu. Ta ufka kadar yemyeşil bir deniz ve masmavi bir gökyüzü manzarası sere serpe uzanıyordu. Yerde bir İran halısı seriliydi. Odanın tam ortasında iki pelüş koltuk, bir köşede üstüne bir örtü serili olan bir yatak ve diğer köşede de maun ağacından yapılmış bir yemek masası takımı duruyordu. Masanın üstü yiyeceklerle doluydu: pizza kutuları, içecek şişeleri ve gümüş bir tepsi üstünde duran dana rozbifli sandviçler.

Korkunç olan tarafsa şuydu: odanın arka tarafındaki

kadife kaplı bir kürsünün üstünde üç metre uzunluğunda altın bir tabut duruyordu. Bu, üstünde yanan şehirleri ve korkunç bir biçimde ölen kahramanları gösteren antik Yunan kabartmalarının olduğu bir lahitti. Pencereden içeri sızan güneş ışığına rağmen tabut odayı buz gibi yapmıştı.

Luke kollarını gururlu bir biçimde iki yana açarak "Baksanıza, burası On Birinci Kulübe'den biraz daha iyi, değil mi?" dedi.

Luke geçen yazdan beri bayağı değişmişti. Eskiden giydiği Bermuda şortu ve tişört yerine şimdi düğmeli bir gömlek, haki renkli bir pantolon ve deri mokasenler giymişti. Eskiden karmakarışık olan kumral saçları kısacık kesilmişti. Luke tıpkı Harvard'a giden sosyetik üniversiteli bir çapkın gibi giyinmiş, gösteriş yapan erkek bir mankene benzemişti. Gözünün altındaki iz hâlâ duruyordu; bu yara izi, bir ejderhayla yaptığı savaş esnasında oluşan çentikli beyaz bir çizgiydi. Koltuğun üstünde büyümlü kılıcı Arkadan Bıçaklayan duruyordu; hem ölümlüleri hem de canavarları öldürebilen kılıç, yarı çelik, yarı ilahi bronz haliyle tuhaf bir şekilde parlıyordu.

"Oturun," dedi bize. Elini salladı ve üç iskemle odanın tam ortasına kadar kendi kendilerine geldiler.

Hiçbirimiz oturmadık.

Luke'un iri yarı arkadaşları hâlâ mızraklarını bize doğrultmuş orada duruyorlardı. Bunlar ikiz gibi gözüküyorlardı ama insan değillerdi. Bir kere, neredeyse iki buçuk metre uzunluğundaydılar ve sadece kot giymişlerdi. Büyük bir ihtimalle geniş göğüs kısımları kapkalin kahverengi tüylerle kaplı olduğundan, üstlerine bir şey giyme ihtiyacı duymuyorlardı. Tırnakları kıvrık kıvrık, ayakları da pençe gibiydi. Burunları uzundu, dişlerinin tümü de sipsivri köpek dişleriydi.

"Ah, ne kadar kabayım! Sizi tanıştırmadım," dedi Luke

sakin sakin. "Bunlar benim asistanlarım, Agrius ve Oreius. Belki isimlerini daha önce de duymuşsunuzdur."

Bir şey demedim. O sırada beni korkutan şey, üstümüze çevirdikleri mızraklarına rağmen bu ikiz ayılar değil, başka bir şeydi.

Luke geçen yaz beni öldürmeye çalıştığından beri defalarca onunla karşılaşmayı hayal etmişim. Cesur bir biçimde Luke'un karşısına dikilip onu bir düelloya davet edebileceğimi düşünmüştüm. Ama işte şimdi yüz yüze olduk ve ben ellerimin titremesine hakim olamıyordum.

"Agrius'la Oreius'un öyküsünü bilmiyor musunuz?" diye sordu Luke. "Anneleri... aslında bu üzücü bir hikaye. Afrodite, genç kadına aşık olmasını emretmiş. Kadın bunu kabul etmeyince yardım istemek için Artemis'e gitmiş. Artemis kadını bakire avcılarında biri yapmış ama Afrodite'ye öç almanın bir yolunu bulmuş. Genç kadının bir ayağına aşık olması için büyü yapmış. Artemis bu olayı duyunca öğrenerek kadını terk etmiş. Tanrılar zaten hep böyle yaparlar, değil mi? Birbirlerine karşı savaşır, insanlar da arada kalırlar. Bu genç kadının ikiz oğulları, yani Agrius ve Oreius, Olimpos'u hiç sevmezler. Ama melezleri severler..."

"Evet, yemek için," diye kükredi Agrius. Daha önce Luke'la konuşan o boğuk sesin Agrius'a ait olduğunu fark ettim.

"Heh heh! Heh heh!" diye güldü Oreius tüylerle kaplı dudaklarını yalayarak. Sonra da Luke ve Agrius ona dik dik bakana dek, sanki bir astım krizi geçiriyormuş gibi gülmeye devam etti.

"Kes sesini, geri zekalı!" diye kükredi Agrius. "Git de kendini cezalandır!"

Oreius mızıldanmaya başladı. Odanın köşesine giderek

bir sandalyeye oturdu ve masadaki gümüş tabakları zıplata zıplata kafasını masaya vurmaya başladı.

Luke sanki bütün bunlar normalmiş gibi davranıyordu. Bir koltuğa oturdu, ayaklarını da kenardaki masanın üstüne koydu. "Bir sene daha yaşamana izin verdim Percy, buna ne dersin? Umarım bunu takdir etmişsindir. Eee, annen nasıl? Okul nasıl gidiyor?"

"Thalia'nın ağacını sen zehirledin."

Luke içini çekti. "Sadede geldin hemen demek, ha? Evet, ağacı ben zehirledim. Ne olmuş yani?"

"Bunu nasıl yapabildin?" Annabeth o kadar öfkelenmişti ki neredeyse patlayacakmış gibi gözüküyordu. "Thalia hayatını kurtarmıştı! Hepimizin hayatını kurtarmıştı! Nasıl ona böyle bir saygısızlık yapabildin..."

"Saygısızlık falan etmedim!" diye patladı Luke. "Ona saygısızlık edenler tanrılar, Annabeth! Eğer Thalia hayatta olsaydı, benim tarafımda olurdu."

"Yalancı!"

"Neler olacağını anlamış olsaydın..."

"Tek anladığım kampı yok etmek istediğin!" diye bağırdı Annabeth. "Sen bir canavarsın!"

Luke hayır anlamında kafasını salladı. "Tanrılar gözünü kör etmiş. Onların olmadığı bir dünya nasıl olurdu, Annabeth? Şu eğitimini aldığın eski tarih ne işe yarıyor? Bu, üç yüz senelik bir zirvalıktan ibaret! Batı, çürümüş gitmiş. Yok edilmesi gerek. Sen de bana katıl! Dünyayı yeniden kuralım. Bu işte zekamı kullanabiliriz Annabeth."

"Evet, sende zekanın zerresi olmadığı için!"

Luke gözlerini kıstı. "Seni tanıyorum, Annabeth. Kampı kurtarmak için aptal bir görevin peşinden gitmekten daha iyi şeyleri hak ediyorsun. Melez Kampı bu ay içinde cana-

varların eline geçecek. Kurtulan kahramanlar da ya bize katılacaklar ya da ölene dek canavarlar tarafından avlanacaklar. Böyle... kaybetmeye mahkum bir takımda mı olmak istersin?" dedi Luke, Tyson'ı göstererek.

"Hey!" diye bağırdım.

"Bir de tutmuş bir kiklopla seyahat ediyorsun," diye Annabeth'i azarladı Luke. "Sonra da kalkmış Thalia'ya saygısızlık etmekten bahsediyorsun! Beni şaşırttın, Annabeth. Senden beklemezdim böyle bir şeyi..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Annabeth.

Luke'un neden bahsettiğini anlamamıştım ama Annabeth sanki ağlamaya başlayacakmış gibi kafasını ellerinin arasına aldı.

"Onu rahat bırak," dedim. "Tyson'ı da bu işe karıştırma."

Luke güldü. "Ya, tabii, olanları duydum. Baban Tyson'ı oğlu olarak kabul etmiş."

Şaşırmış gözükmüş olmalıyım çünkü Luke bana bakıp gülümsüyordu. "Evet, Percy, olanları biliyorum. Post'u bulmak için yaptığın planları da biliyorum. Şu koordinatlar neydi... 30, 31, 75, 12 mi? Gördüğün gibi kampta olup bitenleri bana hâlâ ileten arkadaşlarım var."

"Casuslar demek istiyorsun herhalde."

Luke omuzlarını silkti. "Babanın seni daha ne kadar aşagılmasına izin vereceksin, Percy? Onun sana minnettar olduğunu mu sanıyorsun? Poseidon'un sana şu canavardan daha çok değer verdiğini mi sanıyorsun?"

Tyson yumruklarını sıktı, boğazından da gurul gurul bir ses çıktı.

Luke sadece kıkırdadı. "Tanrılar seni kullanıyorlar, Percy. Eğer on altıncı yaş gününe kadar hayatta kalacak olursan neler olacak biliyor musun? Kheiron hiç sana kehanetten

bahsetti mi?"

O anda Luke'un boğazına sarılmak, ona gününü göstermek istiyordum ama her zamanki gibi yine beni gafil avlamıştı.

On altıncı yaş günüm mü?

Yani, çok seneler önce Kheiron'un Kahin'den bir kehanet hakkında bilgi aldığımı biliyordum. Bu kehanetin bir kısmının da benimle ilgili olduğunu da öğrenmişim. Ama on altıncı yaş günüme kadar hayatta kalacak olursam mı? Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

"Bilmem gerektiği kadarını biliyorum," dedim. "Mesela, düşmanlarımın kimler olduklarını biliyorum."

"O zaman sen aptalın tekisin."

Tyson en yakındaki yemek masasını paramparça etti. "Percy aptal değil!"

Tyson, daha onu durduramadan Luke'un üstüne atıldı. Yumruklarını Luke'un kafasına indiriyordu - herhalde tityanda bile delik açacak kadar şiddetliydi- ama ikiz aylar hemen Luke'un yardımına koştular. Her biri Tyson'ın bir kolundan yakalayıp, Luke'a daha fazla vurmasını engellediler. Onu geriye doğru çekince Tyson tökezledi. Sonra öyle bir gümbürtüyle yere düştü ki tüm güverte zangırdadı.

"Çok yazık, kiklop," dedi Luke. "Boz renkli arkadaşlarının seninle rahat rahat başa çıkabildiklerini görüyorum. Belki de onları bırakıp..." dedi.

"Luke," dedim "Beni dinle. Buraya bizi baban yolladı."

Luke'un suratı bir anda domates gibi kıpkırmızı kesildi. "Sakin... sakın... ondan bahsetmeyin bana."

"Bu gemiyi almamızı söyledi. Sadece gezebilmemiz için izin verdiğini sanmışım ama buraya seni bulmamız için yolladı bizi. Ona ne kadar kızgın olursan ol senden asla vazgeçmeyeceğini söyledi."

"Kızgın mı?" diye kükredi Luke. "Benden asla vazgeçmeyecek miymiş? O beni terk etti, Percy! Tüm Olimpos'u yerle bir etmek istiyorum! Olimpos'taki her tahtı yıkacağım! Sen git de Hermes'e aynen bunları söyle. Bize her melez katıldığında Olimposluların gücü azalacak ve biz güçleneceğiz. O da şu anda güçleniyor." Luke altın lahdi işaret etti.

Tabut ödümü koparıyordu ama hiç renk vermeme kararıydım. "Ne olmuş yani?" diye direttim. "Neymiş bunu o kadar özel..."

Sonra aniden lahdi içinde neyin olabileceğini fark ettim. Oda sanki yirmi derece birden soğumuş gibiydi. "Oha! Şey demek istemiyorsun, değil mi?"

"O şu anda yeniden oluşuyor," dedi Luke. "Yavaş yavaş onun yaşam gücünü uçurumdan çıkarıyoruz. Amacımıza her hizmet eden kişiyle birlikte ufak bir parça daha..."

"Bu iğrenç bir şey!" dedi Annaoeth.

Luke, Annabeth'e bakıp dudaklarını büktü. "Annen Zeus'un yarılmış kafatasından çıkmıştı, Annabeth. Senin yerinde olsaydım hiç bu konuda konuşmazdım. Yakında titan tanrısı tamamlanacak, onu bir bütün haline getirebileceğiz. Onun için yeni bir beden yaratacağız; bunu yapmak Hephaistos'un demirhanesinde bir haftamızı alacak."

"Çıldırılmışsın sen," dedi Annabeth.

"Bize katılırsanız karşılığını da alırsınız. Öyle güçlü arkadaşlarımız var ki bu kişiler bu savaş gemisini almamıza yardımcı oldular, daha fazlasını da yapmaya hazırlar. Percy, düşünsene, annen bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacak. Ona bir malikane bile satın alabilirsin. Eline güç, para, ne istersen geçecek. Annabeth, sen de mimar olma hayalini gerçekleştirebilirsin. Bin sene bozulmadan ayakta kalacak bir anıt dikebilirsin. Bir sonraki çağın efendilerine bir sunak

inşa edebilirsin!"

"Tartarus'a kadar yolun var," dedi Annabeth.

Luke içini çekti. "Çok yazık."

Sonra eline bir televizyon kumandasına benzer bir şey aldı ve kırmızı bir düğmeye bastı. Birkaç saniye içinde lüks kamaranın kapıları açıldı ve ellerinde coplar bulunan iki üniformalı tayfa içeri girdi. Görmüş olduğum diğer ölümlüler gibi, bunların da gözleri takma gözlere benziyordu ama tabii bu durum onların tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Hah, tamam, güvenlik de geldi işte," dedi Luke. "Galiba gemide kaçak yolcularımız var."

"Evet, efendim," dedi içeri giren görevliler baygın baygın.

Luke, Oreius'a döndü. "Bence şu Etiyopya drakonunu doyurmanın vakti geldi. Bu şapşalları aşağı götürüp bunun nasıl yapıldığını bir gösterin bakalım."

Oreius salak salak sırttı. "Heh heh! Heh heh!"

"Bırak ben de gideyim," diye homurdandı Agrius. "Kardeşim beş para etmez. Şu kiklop..."

"Onun bir zararı olmaz," dedi Luke. Sonra sanki kafasına bir şey takılmış gibi dönüp altın lahde baktı. "Agrius, sen burada kal. Konuşmamız gereken önemli şeyler var."

"Ama..."

"Oreius, beni yarı yolda bırakma. Drakonun uygun bir biçimde karnının doyduğunu görene kadar işin başında ol."

Oreius bizi mızrağıyla dürterek lüks kamaradan çıkardı; hemen arkamızdan da iki insan güvenlik görevlisi geliyordu.

Sırtımda Oreius'un mızrağı koridorda yürürken Luke'un dediklerini düşündüm: ikiz aylar birlikte oldukları zaman

Tyson'la başa çıkabiliyorlardı. Belki de ayrı ayrı olsalar...

Geminin içindeki koridordan kenarına cankurtaran kayıkları sıralanmış olan açık güverteye çıktık. Gemiyi, bunun güneş ışığını son kez görüşümüz olacağını anlayacak kadar iyi biliyordum. Diğer tarafa geçtiğimiz anda ambara giden asansöre binecektik ve bu da sonumuz olacaktı.

Tyson'a bakıp "Şimdi," dedim.

Neyse ki Tyson ne demek istediğimi anlamıştı. Arkasını dönüp Oreius'u on metre öteye fırlattı; Oreius yüzme havuzuna düşmüş, havuzda yüzen bir zombi ailesinin orta yerine dalmıştı.

"Ay!" diye hep bir ağızdan bağırdı çocuklar. "Bu hiç de eğlenceli değil!"

Güvenlik görevlilerinden biri copunu çıkardı ama Annabeth öyle bir tekme savurdu ki adam etkisiz hale geldi. Diğer görevli de en yakındaki alarm kutusuna doğru koştu.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Annabeth ama çok geç kalmıştı.

Adamın kafasına bir şezlongla vurmadan önce alarma basmıştı.

Bir anda kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Sirenler çalıyordu.

"Cankurtaran botu!" diye bağırdım.

Hemen en yakındaki kayığa doğru koştuk.

Botun üstündeki örtüyü açana kadar güverte canavarlarla, daha fazla güvenlik görevlisiyle dolmuştu; turistleri ve ellerinde içki dolu tepsilerle servis yapan garsonları oraya buraya itiyorlardı. Üstünde antik Yunan zırhı olan bir adam, kılıcını çekip hücumu geçti ama yerdeki bir meyve kokteyli birikintisine basıp düştü. Dev yamyam okçular, hemen üstümüzde, güvertede yerlerini alıp devasa yaylarına okları

dizmeye başladılar.

"Bu Şeyi suya nasıl indireceğiz?" diye çığlık çığlığa bağırıyor
yordu Annabeth.

O anda bir cehennem tazısı üstüme atladı ama Tyson
onu bir yangın sndrcyle kenara fırlattı.

"Kayığa binin!" diye bağırdıktan sonra Dalgakıran'ın
kapağını açıp üstümüze doğru yağan ilk okları havada bi
tim. Ama bizi her an ele geirebilirlerdi.

Cankurtaran botu suyun bayağı üstünde, geminin yanın-
dan sarkıyordu. Annabeth'le Tyson botu tutan makarayı bir
türlü dndremiyorlardı.

Hemen yanlarına atladım.

"Tutunun!" diye bağırıp botu tutan halatları kestim.

Kayıkla okyanusa aıldığımızda kafamızın üstünde bir
yığın ok uçuşuyordu.

BÖLÜM ON

ÖLÜ KONFEDERASYON ASKERLERİYLE YOLCULUK EDİYORUZ

"Matar!" diye bağırdım suyun üstünde bir oraya bir buraya savrulurken.

"Ne?" diye bağırdı Annabeth. Herhalde aklımı kaçırdığımı falan düşünmüş olmalıydı. Canını kurtarmak için botun kayışlarına tutunmuştu; saçları bir meşale gibi havaya dikilmişti.

Ama Tyson ne dediğimi anladı. Çantamı açıp dengesini kaybetmeden içinden Hermes'in büyülü matarasını çıkardı.

Bu arada hâlâ yanımızdan oklarla mızraklar geçiyordu.

Matarayı elime alıp doğru şeyi yaptığımı umdum. "Dayanın!"

"Dayanıyorum zaten," diye bağırdı Annabeth.

"Daha sıkı tutunun!"

Ayaklarımı botun suda batmayan oturma kısmının altına geçirdim. Tyson Annabeth'le beni gömleklerimizin yakalarından tutarken mataranın kapağını hafifçe araladım.

Aniden mataradan beyaz bir rüzgar tabakası çıktı ve botu yana yatırdı. Öyle ki baş aşağı gidiyorken birden kırk beş derecelik bir açıyla gitmeye başladık.

Rüzgar mataradan çıkarken, serbest kaldığına memnun olmuş gibi, sanki bir gülme sesi çıkardı. Okyanusa çarptığımız anda bir iki kez suda kayan bir taş gibi suyun yüzeyinde

zıpladık. Sonra da sanki bir sürat teknesindeymişiz gibi, tuzlu deniz suyu suratımıza arpa arpa, hızla ilerlemeye başladık. İleride okyanustan başka bir Şey gözükmüyordu.

Geride kalan gemiden tuhaf bir inleme sesi duydum ama artık geminin atış menzilinden çıkmıştık. *Prences Andromeda* uzakta minnacık oyuncak bir gemi gibi kalana dek yolumuza devam ettik. Sonra tamamıyla gözden kayboldu.

Bir süre yolumuza devam ettikten sonra Annabeth'le birlikte Kheiron'a bir İris mesajı yollamaya alışuk. Luke'un neler çevirdiğini birilerine anlatmamız gerektiğini düşündük ve açıkçası kime gvenebileceğimizi bilmiyorduk.

Mataradan çıkan rüzgar suya değince güneş işığının altında bir gökkuşağı oluşturdu, zaten bu da bir İris mesajı için mkemmek bir durumdu ama bağlantımız hâlâ zayıftı. Annabeth pusun içine bir altın drahmi fırlatıp gökkuşağı tanrıçasının bize Kheiron'u göstermesi için dua edince birden Kheiron'un suratu beliriverdi. Ama Kheiron sanki bir diskodaymış gibi, arka planda tuhaf bir işık yanıp sönüyor, bangır bangır rock müziği duyuluyordu.

Kheiron'a kamptan nasıl gizlice kaçtığımızı, Luke'un yaptıklarını, *Prences Andromeddy* ve Kronos'un parçalarının içinde bulunduğu altın lahdi anlattık ama onun tarafından gelen gürültüler ve bizim tarafımızdan gelen rüzgarla suyun sesi arasında ne kadarını duyabildiğinden emin olamadım.

"Percy," diye bağırdı Kheiron, "Şeye dikkat etmeniz gerek..."

Sonra sesi yine arka plandan gelen sesler yüzünden kayboldu: birileri arkada Komançi savaşçıları gibi çığlık atıp duruyordu.

"Ne?" diye bağırdım.

"Şu lanet akrabalarım!" dedi Kheiron; tam o sırada kafasının üstünden bir tabak uçup bir yerlere çarparak parçalandı. "Annabeth, Percy'nin kamptan ayrılmasına izin vermemeliydin! Ama Post'u alacak olursanız..."

"Evet, bebeğim!" diye bağırdı birisi. "Oh, oh!"

Müzik daha da hızlandı ve hoparlörlerden gelen ses botu sallamaya başladı.

"...Miami," diye bağıırıyordu Kheiron. "Gözüm... üstünde olacak..."

Sonra biri ona bir şişe fırlatınca, puslu ekran gözden kayboldu ve Kheiron'la olan bağlantımız kesildi.

Bir saat sonra ufukta kara gözüktü: burası gökdelen otelleri bulunan upuzun bir sahildi. Bir anda denizde balıkçı tekneleri ve tankerler belirdi. Bir sahil güvenlik botu, bizim botun sancak tarafından geçti, sonra da ikinci kez kim olduğumuzu görmek istercesine geri döndü. Sanırım üç çocuğun kullandığı ve saatte yüz deniz mili süratle giden motorsuz bir cankurtaran botu her zaman rastlanan bir şey değildi.

"Burası Virginia Sahili!" dedi Annabeth kıyıya yaklaşırken. "Tanrılar aşkına, *Prensese Andromeda* nasıl bir gecede bu kadar uzun mesafe gidebilmiş? Bu..."

"Beş yüz otuz deniz mili," dedim.

Annabeth bana baktı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben... şey... emin değilim."

Annabeth biraz durup düşündü, sonra "Percy, tam olarak neredeyiz?" dedi.

"Kuzey istikametinde 36 derece, 44 dakika; bat istikametinde 76 derece, 2 dakika," dedim hemen. Sonra ne dediğime kendim de inanmıyormuş gibi kafamı salladım. "Oha, nasıl bildim ben bunu?"

"Baban sayesinde," diye tahmin yürüttü Annabeth. "Denizdeyken nerede olduğunu kesinkes bilebiliyorsun. Bu harika bir şey."

Ben pek de emin değildim. Bir Küresel Konumlandırma Sistemi ünitesi olmak istemiyordum. Ama daha bir şey diyemedim Tyson omzumu dürttü. "Diğer bot buraya geliyor."

Dönüp arkama baktım. Sahil güvenlik botunun bizi takip ettiği belliydi. Işıkları yanıp sönüyor, gitgide hızlanıyordu.

"Bizi yakalamalarına izin veremeyiz," dedim. "Eminim ki bir sürü soru soracaklar."

"Chesapeake Koyu'na doğru devam edelim," dedi Annabeth. "Saklanabileceğimiz bir yer biliyorum."

Ne demek istediğini veya bu bölgeyi nereden bu kadar iyi bildiğini sormadım. Matarayı biraz daha araladım. Serin bir rüzgar bizi Virjinya Sahili'nin ucunun kuzey tarafından, Chesapeake Körfezi'ne doğru itti. Sahil güvenlik botu da geride kaldı. Körfezin kıyısı iki taraftan da daralana kadar da yavaşlamadık; sonra bir nehir ağzına girdiğimizi fark ettim.

Suyun bir anda tuzludan tatlı suya dönüştüğünü hissedebiliyordum. Bir anda sanki şekerim düşmüş gibi kendimi yorgun ve bitkin hissetmeye başladım. Artık nerede olduğumuzu, botu hangi yöne doğru götürmem gerektiğini kestiremiyordum. İyi ki o sırada Annabeth bana yol gösteriyordu.

"İşte," dedi "Şu sahil kordonunu geçeceğiz."

Otlarla kaplı bir bataklığa doğru gidiyorduk. Kocaman bir servi ağacının önüne çektim botu.

Üstümüze doğru bağı kütükleri uzanıyordu. Ormanda böcekler ötüyordu. Hava boğucu ve sıcaktı; nehirden dumanlar yükseliyordu. Kısacası burası Manhattan değildi ve ben bu durumdan hiç hoşlanmamıştım.

"Haydi," dedi Annabeth. "Oraya kıyidan gitmemiz gerek."

"Nereye?" diye sordum.

"Sadece takip et," dedi Annabeth. Bottan bir kamp çantası aldı. "Botun üstünü örtsek iyi olur. Dikkat çekmeyelim."

Botun üstünü çalılarla örttükten sonra Tyson'la birlikte Annabeth'i kıyidan takip etmeye başladık. Bu arada ayaklarımız kırmızı renkli çamura batıp çıkıyordu. Ayakkabımın hemen yanından bir yılan geçti ve otların arasında gözden kayboldu.

"Burası iyi bir yer değil," dedi Tyson. Koluna dizilmiş olan sivrisinekleri kovdu.

Birkaç dakika sonra, Annabeth "Geldik," dedi.

Tek gördüğüm, üstünde böğürtlenler olan çalılıklardı. Sonra Annabeth bir yığın çalıyı sanki bir kapıymışçasına kenara itti ve gizli bir sığınağın önünde durduğumuzu fark ettim.

İçerisi Tyson dahil olmak üzere üç kişinin sığabileceği kadar genişti. Duvarlar aynı Kızılderililerin yaptığı gibi bitkiler örülerek yapılmıştı ama gayet de su geçirmez gibi gözüktüler. Köşedeysen bir kamp için gereken her şey vardı: uyku tulumları, battaniyeler, buz kovası ve bir gaz lambası. Bir de yarı-tanrılar için gerekli olan şeyler vardı: bronz mızrak uçları, ok dolu bir ok çantası, bir kılıç ve bir kutu ambrosia. İçerisi biraz küf kokuyordu; sanki uzun süredir kapalı kalmış gibiydi.

"Bir melez sığınağı," dedim şaşkınlıkla Annabeth'e bakarak. "Burayı sen mi yaptın?"

"Thalia'yla birlikte yapmıştık," dedi Annabeth sessizce. "Ve Luke'la."

Bunun beni rahatsız etmemesi gerekirdi. Yani, Annabeth

küçükken, Luke ve Thalia ona göz kulak olmuşlardı. Üçünün kaçak olduğunu, canavarlardan saklandıklarını, Kıvırcık onları bulup Melez Kampı'na götürmeden önce kendi başlarına hayatta kalmaya çalıştıklarını biliyordum. Ama Annabeth ne zaman onlarla geçirdiği zamandan bahsedecek olsa kendimi biraz... bilmiyorum, şey hissediyordum. Rahatsız?

Yok, hayır. Doğru kelime bu değil.

Onları kıskanıyordum.

"Demek öyle..." dedim. "Luke'un bizi bulmak için buraya bakmayacağını mı düşünüyorsun?"

Annabeth hayır anlamında kafasını salladı. "Daha bunun gibi bir düzine kadar güvenli yer yapmıştık. Luke'un her birinin yerini hatırladığını sanmam. Ya da umursadığını..."

Annabeth kendini battaniyelerin üstüne attı ve kamp çantasını karıştırmaya başladı. Beden dilinden pek konuşmak istemediği anlaşılıyordu.

"Şey, Tyson?" dedim. "Azıcık dışarıda gezinsene. Mesela açık market falan ara, olur mu?"

"Market mi?"

"Evet, yiyecek bir şeyler almak için. Pudra şekerli kurabiyeler olabilir. Sadece çok uzaklaşmamaya dikkat et."

"Şekerli kurabiyeler," dedi Tyson hevesle. "Dışarı çıkıp şekerli kurabiyeler arayacağım." Sonra dışarı çıkıp "Geliyorum, kurabiyeler!" diye seslenmeye başladı.

Tyson gittikten sonra Annabeth'in karşısına oturdum. "Hey, şey için üzüldüm, yani Luke'la bu şekilde karşılaştığın için," dedim.

"Senin bir suçun yok ki," dedi. Bıçağını kınından çıkarıp bir bez parçasıyla kesici kısmını temizlemeye başladı.

"Bizi hemen bırakıverdi," dedim.

Bunu uydurmuş olabileceğimi düşünüyordum ama Annabeth de kafasını sallayarak beni doğruladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kumar oynamaktan söz ediyordu; 'Yemi yutacaklar,' dediğinde... sanırım bizden bahsediyordu."

"Post derken yemi mi kastetti, yoksa Kıvırcık'ı mı?"

Annabeth bıçağının ucunu inceleyerek "Bilmiyorum, Percy. Belki de Post'u kendisi için istiyordur. Belki de bütün işi bizim yapacağımızı umuyor sonra da bunu bizden çalmayı planlıyordur. Ağacı zehirlediğine inanamıyorum," dedi.

"Peki Thalia'nın asla kendi tarafında olmayacağını söyleyerek ne demek istedi?" diye sordum.

"Bu konuda yanılıyor."

"Sen de pek emin değil gibisin."

Annabeth öfkeyle bana baktı. İçimden keşke Annabeth'in elinde bıçak varken ona bir şey sormasaydım diye geçirdim.

"Percy, bana kimi hatırlatıyorsun, biliyor musun? Thalia'yı. İkiniz korkutucu derecede birbirinize benziyorsunuz. Yani, ikiniz ya birbirinizin en iyi arkadaşı olurdunuz ya da birbirinizi gırtlaklardınız."

"Çok iyi arkadaş olurduk diyelim."

"Thalia bazen babasına kızardı. Bunu sen de yapıyorsun. Sırf bu yüzden Olimpos'a sırtını döner miydin?"

Köşede duran ok kılıflarına baktım. "Hayır."

"Tamam, o zaman. İşte o da yapmazdı bunu. Luke yanılıyor." Annabeth bıçağını yere sapladı.

Annabeth'e, Luke'un kehaneti ve bunun benim on altıncı yaş günümle ne alakası olduğunu sormak istiyordum ama bana bir yanıt vermeyeceğini düşündüm. Zaten Kheiron,

tanrılar aksi yönde bir karar verene kadar bunu duymamam gerektiğini açıkça belirtmişti.

"Peki, Luke, kiklop hakkında ne demek istedi?" diye sordum. "En çok senin bu konuda..."

"Onun ne dediğini gayet iyi biliyorum. O... Thalia'nın gerçek ölüm nedeninden bahsediyordu."

Ne diyeceğimi bilemeyerek bekledim.

Annabeth içini çekti. "Asla bir kiklopa güvenmemelisin, Percy. Altı sene önce Kıvırcık bizi Melez Kampı'na doğru götürürken..."

Tam o sırada kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Tyson içeri girdi.

"Pudra şekerli kurabiyeler!" dedi gururlu bir ses tonuyla bize bir kurabiye kutusu uzatarak.

Annabeth ona baktı. "Nereden buldun bunu? Hiçbir şeyin bulunmadığı bir yerdeyiz. Etrafta bunu alabileceğin hiç..."

"25 metre öteden," dedi Tyson. "Canavar Kurabiye dükkanı var... hemen tepenin ardında."

"Bu kötü oldu," dedi Annabeth mırıldanarak.

Bir ağacın arkasına saklanmış, ormanın tam ortasındaki kurabiye dükkanını gözetliyorduk. Dükkan yeni açılmış gibiydi; pencereleri ışıl ışıldı, bir park yeri vardı ve ormanlık bölgeye doğru giden küçük bir patika gözüküyordu. Ama etrafta başka hiçbir şey yoktu, park yerine park etmiş arabalar falan da yoktu. Kasaya oturmuş olan bir satıcının bir dergi okuduğunu gördük. O kadar. Dükkanın tentesinde benim bile okuyabileceğim siyah büyük harflerle şöyle yazılmıştı:

CANAVAR KURABİYELERİ

Tabelada çizgi film karakteri gibi bir dev, *KURABİYELERİ* yazısındaki *U* harfini ısıırıyordu. Dükkan dan mis gibi yeni fırından çıkmış çikolatalı kurabiye kokulan yayılıyordu.

"Bu dükkan burada olmamalıydı," diye fısıldadı Annabeth. "Bir terslik var bu işte."

"Niye?" diye sordum. "Bildığın kurabiye dükkanı işte."

"Şşşş!"

"Neden fısıltıyla konuşuyoruz? Tyson içeri girip bir düzine kurabiye aldı az önce. Ona bir şey olmadı ki."

"Orada duran adam bir canavar."

"Of, Annabeth. Dükkanın adı Canavar Kurabiyeleri'yse bu adamın da bir canavar olduğunu göstermez! Bu bir dükkanlar zinciri. New York'ta da var bu dükkanlardan."

"Dükkanlar zinciri," diye tekrarladı Annabeth. "Peki, Tyson'a kurabiye almasını söyledikten hemen sonra bu dükkanın burada olması biraz tuhaf değil mi sence de? Burada, ormanın tam ortasında?"

Durup biraz düşündüm. Evet, biraz tuhaftı gerçekten ama kurabiye dükkanları benim tekinsiz yerler listemin başında değildi açıkçası.

"Burası bir yuva olabilir," dedi Annabeth.

Tyson sızlanmaya başladı. Annabeth'in neden bahsettiğini benim gibi anlamamıştı belki ama Annabeth'in ses tonu onu endişelendirmişti. Kutuda duran pudra şekerli kurabiyeleri kokladı; bütün suratına pudra şekeri tozu bulanmıştı.

"Ne yuvası?" diye sordum.

"Bu tip şubeleri olan dükkanların nasıl mantar gibi ortalıkta bittiğini hiç düşünmedin mi?" diye sordu. "Bir gün hiçbir şey yok, öteki gün bir bakıyorsun... hoop, yeni bir hamburgerci, kafe veya başka bir yer açılmış. Tek bir dükkan dan bir anda üç-dört dükkan oluveriyor. Bu dükkanların

tıpatıp aynıları daha sonra tüm ülkeye yayılıyor."

"Şey, hayır. Aslında bu konuyu hiç düşünmemiştim daha önce."

"Percy, bu tip yerlerin bu kadar hızlı bir biçimde çoğalmasının sebebi bunların bulunduğu yerlerin büyüyle bir canavarın yaşam gücüne bağlı olması. Ta 1950'lerin başlarında Hermes'in çocuklarından bazıları bunun nasıl yapılabileceğini öğrenmişlerdi. Onlar şey üretiyorlardı..."

Annabeth donup kaldı.

"Ne?" diye sordum. "Ne üretiyorlardı?"

"Sakın... ani... bir... hareket yapmayın," dedi Annabeth tüm hayatı buna bağılıymış gibi. "Çok yavaş hareket edin, arkanıza dönün."

Tam o sırada o sesi duydum: bir hışırtı sesi geliyordu. Sanki kocaman bir şey karnını yerde sürüyerek yaklaşıyordu.

Arkamı dönünce ağaçların altında hareket eden dinozor büyüklüğünde bir şey gördüm. Bu yaratığın ağzından tıslamaya benzer bir ses çıkıyor, bedeninin ön tarafı dört bir yana oynuyordu. Önce bunun ne olduğunu anlamadım. Ama sonra yaratığın birden fazla boynu olduğunu fark ettim: en azından yedi tane boynu, her birinde de tıslayan bir sürüngen kafası vardı. Yaratığın teni derimsiydi, her boynuna da BEN BİR CANAVAR KURABİYELERİ ÇOCUĞUYUM!" yazılı plastikten bir mama önlüğü asılıydı.

Hemen cebimden dolma kalemimi çıkardım ama Annabeth gözlerini bana dikip sessiz bir uyarı bakışı fırlattı: henüz değil.

Ne demek istediğini anladım. Çoğu canavarın gözleri bozuktur. Bu çok başlı yılanın, yani Hidra'nın yanımızdan geçip gitmesi pek ala mümkündü. Ama dolma kalemimin

kapağını çıkaracak olursam bronz ışıltı yaratığın dikkatini çekebilirdi.

Bu yüzden bekledik.

Hidra sadece birkaç metre ötedeydi. Yeri koklayıp bir şey arıyor gibiydi. Sonra yaratığın kafalarından ikisinin sarı renkli bir branda bezi parçasını yırttığını fark ettim... bu bizim kalın kamp çantalarımızdan biriydi. Demek ki bu yaratık kampı bulmuştu bile. Şimdi de kokularımızı buraya kadar takip etmişti.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Daha önceden kampta içi doldurulmuş bir Hidra kafası ödülü görmüştüm ama gerçeğini göreceğimi hiç ummamıştım. Hidra'nın bütün kafaları aynı bir çingiraklı yılanınki gibi elmas şeklindeydi ama dişleri ağızlarında bir köpekbalığının sivri dişleri gibi çarpık çurpuk dizilmişti.

Tyson tir tir titriyordu. Geriye doğru bir adım atıp yanlışlıkla bir dala bastı. Hidra'nın yedi başı da aynı anda dönüp tıslamaya başladılar.

"Dağılın!" diye bağırdı Annabeth. Kendisi de sağa doğru koştu.

Ben hemen sol tarafa doğru yuvarlandım. Hidra'nın başlarından birinin tükürdüğü yeşil renkli bir sıvı tam omzumun üstünden geçti ve bir karaağaca denk geldi. Ağaç gövdesinden dumanlar çıkara çıkara erimeye başladı. Sonra ağaç, hâlâ yerinden kıvıldamamış, tam önünde duran canavar yüzünden donup kalmış olan Tyson'ın üstüne doğru devrilmeye başladı.

"Tyson!" diye bağırp tüm gücümle ona doğru atılarak Tyson'ı yere düşürdüm. Tam o anda Hidra da öne atıldı ve ağaç yaratığın iki kafasının üstüne devriliş kafalarını ezdi.

Hidra geriye doğru tökezledi; kafalarını ağacın altından

kurtarıp tüm hırsını ağaçtan çıkarmaya başladı. Sonra yedi kafasından birden asit çıkmaya başladı ve ağaç eriyerek bir pislik yığını haline geldi.

"Çabuk kımıl!" diye seslendim Tyson'a. Ben bir tarafa koşup hemen Dalgakıran'ın kapağını açtım. Böylece canavarın dikkatini çekebileceğimi umuyordum.

Bu işe yaradı.

İlahi bronz parlaklığı birçok canavar için tiksindirici bir olay. Parıldayan kılıcım ortaya çıkar çıkmaz Hidra tüm kafalarıyla, tıslayarak, dişlerini göstererek kılıca doğru atıldı.

İyi haber Tyson'ın bir süreliğine güvende olması, kötü haberse benim eriyip yapış yapış bir birikintiye dönecek olmamdı.

Yaratığın kafalarından biri sanki deneme yapar gibi bana doğru atıldı. Hiç düşünmeden hemen kılıcımı savurdum.

"Hayır!" diye bağırdı Annabeth.

Ama artık çok geçti. Hidra'nın kafasını kesmiştim bile. Kafa yuvarlanarak çimlerin üstüne düştü. Ardından da kafanın koştugu yerde kanama bir anda durup balon gibi şişmeye başlamıştı.

Birkaç saniye içinde kesik boynun olduğu yerde her biri büyük bir kafa büyüklüğünde iki kafa daha belirdi. Artık sekiz kafalı bir Hidra'ya bakıyordum.

"Percy!" diye azarladı Annabeth. "Şu anda bir yerlerde bir Canavar Kurabiyeleri dükkanı daha açtın!"

Hidra'nın üstüme fırlattığı bir asit tükürüğünden kaçmak için eğildim: "Ben burada ölmek üzereyim, sen gelmiş ne diyorsun. Nasıl öldüreceğiz bunu?"

"Ateş!" diye bağırdı Annabeth. "Bize ateş lazım!"

Annabeth bunu söyler söylemez öyküyü hatırladım. Hidraların kafaları ancak kesilen yerler yakıldığı zaman tek-

rar ortaya çıkmıyordu. En azından Herkül böyle yapmıştı. Ama bizde ateş falan yoktu.

Nehre doğru geri geri gittim. Hidra da peşimden geldi.

Annabeth sol tarafıma geçip Hidra'nın dikkatini dağıtmaya çalıştı; bıçağıyla yaratığın ısırmasını engellemeye çalışıyordu ama tam o anda bir diğer kafa golf sopası gibi onu yana savurdu ve Annabeth çamurlara düştü.

"Arkadaşlarıma vurmak yok!" diye bağırarak Tyson araya girdi; Hidra'yla Annabeth'in arasına girdi. Annabeth ayağa kalkarken Tyson yaratığın kafalarına o denli hızla yumruk savurmaya başladı ki onu görünce aklıma oyun salonundaki, kafaları deliklere sokma oyunu geldi. Ama Tyson bile Hidra'yı sonsuza kadar etkisiz hale getiremezdi.

Sürekli geri geri gidip Hidra'nın fırlattığı asitlerin bize isabet etmemesi için eğiliyorduk. Yaratığın bize doğru uzanan kafalarını engellemeye çalışıyor, ama sadece vakit kazanmaya çalıştığımızı da biliyorduk. Eninde sonunda bir hata yapacaktık, yaratık da bizi öldürecekti.

Tam o anda tuhaf bir ses duydum. Güm güm gelen sesi önce kendi kalp atışım sandım. Ama ses o kadar güçlüydü ki nehir bile zangır zangır sallanmaya başlamıştı.

"Bu ses de ne?" diye bağırdı Annabeth gözlerini Hidra'dan ayırmadan.

"Buhar makinesi," dedi Tyson.

Sonra nehirde tanıdık bir kızın sesi geldi: "Orada! Geberteceğim seni pis canavar!"

Gözlerimi Hidra'dan ayırmaya cesaret edemiyordum ama eğer ses tahmin ettiğim kişiden geliyorsa bu, her iki yanımız da düşmanla çevrili demektir.

Kalın bir erkek sesi "Çok yakındalar, leydim," diye bağırdı.

"Lanet olsun Őu kahramanlara!" dedi kızı. "Tam sűrat ileri!"

"Peki leydim!"

"İstediğin zaman ateş a, Kaptan!"

Ben neler olduęunu anlamadan hemen önce Annabeth durumu akmıŐtı. "Yere yatın!" diye baęırdı. Nehirden yeri yerinden oynatan GŪM diye bir ses geldięinde kendimizi gű bela yere atmıŐtık. Bir anda ortalıęı bir ıŐık ve duman kapladı; Hidra isabet alır almaz gözlerimizin nűnde pis, yapıŐ yapıŐ yeŐil bir birikintiye dnűŐtű ve çoęu canavarın da olduęu gibi bir anda buharlaŐıp ortadan kayboldu.

"İğrenç!" diye çığlık attı Annabeth.

"Buharlı gemi!" diye seslendi Tyson.

Nehir yataęının űstűne ken barut bulutu yűzűnden ksűrmeye baŐladım.

Nehirden űstűműze doęru hayatımda grdűęűm en tuhaf gemi geliyordu. Suyun altında bir denizaltı gibi ilerliyordu; gűvertesi demir kaplıydı. Geminin tam ortasında topları tutması için bölmeleri olan ikizkenar yamuk Őeklinde bir kazamat vardı. űst tarafta bir bayrak dalgalanıyordu. Bayraęın kan kırmızısı zemininin űstűnde bir yabandomuzuyla bir mızrak vardı. Gűvertede yan yana dizilmiŐ olan gri űniformalı zombiler duruyordu; bunlar kafataslarının yalnızca bir kısmını kaplayan parlak suratları olan lű askerlerdi. Aynı Yeraltı Dűnyası'nda, Hades'in sarayına muhafızlık eden gulyabanilere benziyorlardı.

Gemi zirhlıydı. Bu bir İç SavaŐ kruvazrűydű. Pruvanın űstűndeki yosunla kaplı ismi zar zor okuyabiliyordum: *CSS Birmingham*.

Neredeyse bizi ldűrműŐ olan, hâlâ duman tűten topun yanında, antik Yunan savaŐ giysileri giymiŐ olan Clarisse

duruyordu.

"Ezikler," diye dudak büktü. "Yine de sizi kurtarmam gerek. Gemiye ıkın."

BÖLÜM ON BİR

CLARISSE HER ŞEYİ MAHVEDİYOR

Başınız öyle bir belaya girecek ki," dedi Clarisse.

İstemediğimiz halde bütün gemiyi gezmek zorunda kalmıştık; ölü askerlerle tıka basa dolu karanlık odaları gezdikten sonra bir de kömürlüğü, kazanı ve her an patlamaya hazır gibi gözükken, sesler çıkaran motor bölümünü de dolaştık. Pilot kabinini, cephaneliği ve silah rampasını da görmüştük ki bu sonuncusu Clarisse'nin en sevdiği yerdı. Silah rampasında iki tane Dahlgren marka namlusu yivsiz toplar, geminin sancak tarafı ve geminin baş ve kıç tarafında da bir tane Brooke marka dokuz inçlik tüfek vardı. Bunların hepsi de ilahi bronz topları atacak şekilde yeniden düzenlenmişti.

Gittiğimiz her yerde ölü Konfederasyon askerleri bize bakıyor, hayaletimsi sakallı suratları kafataslarının üstünde parılıyordu. Annabeth'i sevmişlerdi çünkü Annabeth onlara Virginialı olduğunu söylemişti. Askerler biraz beni de merak etmişlerdi çünkü soyadım Jackson'dı, hani şu Güneyli general gibi. Ama sonra onlara New Yorklu olduğumu söyleyerek her şeyi berbat ettim. Hepsi bir ağızdan tıslamaya ve Yankilerle ilgili küfürler savurmaya başladılar.

Tyson'ın askerlerden ödü kopmuştu. Gemiye gezerken, Annabeth'in elini tutmak için ısrar etmişti ki Annabeth de bu durumdan pek hoşnut olmuşa benzemiyordu.

Nihayet akşam yemeğine götürüldük. *CSS Birmingham*'ın kaptan bölümü büyükçe bir gardırop kadardı ama yine de gemideki her odadan daha genişti. Masanın üstüne beyaz keten bir masa örtüsü serilmiş, beyaz porselen tabak çanak konmuştu. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler, patates cipsleri ve gazozlar iskelet tayfa tarafından servis ediliyordu. Hayaletler tarafından verilen hiçbir şeyi yemek istemiyordum ama açlığım korkumun önüne geçti.

"Tantalus seni sonsuza kadar kovdu," dedi Clarisse ukala ukala. "Bay D. dedi ki eğer sizleri bir daha kampta görürse sizi sincaba dönüştürüp cipiyle üstünüzden geçecekmiş."

"Bu gemiyi onlar mı verdiler sana?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Babam verdi."

"Ares mi?"

Clarisse dudak büktü. "Deniz gücü olan tek kişinin baban mı olduğunu sanıyorsun? Her savaşta kaybeden taraftaki ruhlar Ares'e haraç borçludur. Bu da yenildikleri için onlara verilen bir ceza. Ben de bir savaş gemisi istedim, bunu aldım. Bu adamlar ben ne dersem onu yapıyorlar. Öyle değil mi, Kaptan?"

Clarisse'nin arkasında duran Kaptan öfkeden kaskatı kesilmişti. Parıldayan yeşil gözlerini aç bir ifadeyle bana dikti. "Eğer bu cehennem savaşını durdurmak uğruna bir şeyler yapacaksak, hanımefendi, nihayet barış ilan edilecekse o zaman her şeyi yaparız. Her şeyi yok ederiz."

Clarisse gülümsedi. "Her şeyi yok edebilirsiniz demek. İşte bu hoşuma gitti."

Tyson yutkundu.

"Clarisse," dedi Annabeth. "Luke da Post'un peşinde olabilir. Onu gördük. Elinde koordinatlar, güneye doğru gidiyor. Canavarlarla dolu bir savaş gemisi var..."

"Çok güzel! Onu suda vururum ben de."

"Hayır, anlamıyorsun," dedi Annabeth. "Güçlerimizi birleştirmeliyiz. Bırak da sana yardım ede..."

"Hayır!" diye masayı yumrukladı Clarisse. "Bu benim görevim seni ukala! Nihayet ben de bir kahraman olacağım. Siz ikiniz de bu şansını elimden alamayacaksınız."

"Kulübendeki arkadaşların nerede?" diye sordum. "Beraberinde iki arkadaşını getirebilirdin, değil mi?"

"Onlar gel... Ben onları yanımda getirmek istemedim. Ne de olsa kampı korumaları gerek."

"Nasıl yani, senin kendi kulübendekiler bile mi yardım etmedi sana?"

"Kes sesini, ukala! Onlara ihtiyacım yok! Size de yok!"

"Clarisse," dedim. "Tantalus seni kullanıyor. Kamp falan umurunda değil. Hatta kamp yok edilse hoşuna bile gider. Başarısız olman için sana tuzak kurdu o."

"Hayır! Kahin'in ne dediği umurumda değil..." Sonra kendini topladı.

"Ne?" dedim. "Kahin sana ne dedi?"

"Hiçbir şey." Clarisse'nin kulakları kızarmıştı. "Tek bilmen gereken benim bu görevi tamamlayacağım ve senin yardım etmeyeceğin. Öte yandan seni bırakıp da şey yapmana izin veremem..."

"Demek bizi esir alacaksın?" diye sordu Annabeth.

"Misafir olarak; ama sadece şimdilik..." Clarisse ayağını beyaz örtülü masanın üstüne çıkararak bir gazoz daha açtı. "Kaptan, onları aşağıya götürün. Diğer ranzaların olduğu bölümde birer hamak verin. Eğer doğru düzgün davranmazlarsa, düşman casuslarına nasıl davrandığımızı gösterin."

Uyur uyumaz rüya görmeye başladım.

Kıvırcık dokuma tezgahının başında oturmuş kendi nikah

kiyafetinin kuyruğunu sökmeye çalışıyordu. Tam o sırada kayadan yapılmış kocaman bir kapı açıldı ve kiklop "İşte!" diye böğürdü.

Kıvırcık cıyıklamaya başladı. "Tanrım! Bilemezdim ki... o kadar sessizdin ki!"

"Demek kuyruğu söküyorsun!" diye bağırdı Polyphemus. "Demek sorun bu!"

"Hayır, hayır. Ben... ben..."

"Gel!" diyerek Polyphemus, Kıvırcık'ı belinden kavradığı gibi yarı taşıyarak yarı sürükleyerek mağaranın tüneline ilerlemeye başladı. Kıvırcık topuklu ayakkabılarının toynaklarından düşmemesine gayret ediyordu. Duvağı sürekli olarak kafasında kayıyor, düşecekmiş gibi duruyordu.

Kiklop Kıvırcık'ı koyun postuyla döşenmiş, kocaman bir depo büyüklüğündeki bir odaya taşıdı. Odada yünle kaplı bir televizyon koltuğu, yine yünle kaplı bir televizyon ve çeşit çeşit koyun şeklinde eşyanın üstünde durduğu derme çatma raflar vardı. Raflarda koyun suratı şekli verilmiş kahve fincanları, plasterden yapılmış koyun bibloları, masa üstü koyun oyunları, resimli dergiler ve hareketli bebekler duruyordu. Yerlere öbek öbek koyun kemikleri ve bir de pek koyun kemiğine benzemeyen türden kemikler saçılmıştı: bunlar Pan'ı aramak için adaya gelen satirlerin kemikleriydi.

Polyphemus Kıvırcık'ı yere koydu, bu arada başka bir kaya kapıyı açtı. Bir anda içeri gün ışığı doldu. Kıvırcık özlemle kıvranmaya başladı. Temiz hava!

Sonra kiklop onu tekrar dışarı çıkarıp hayaümda gördüğüm en güzel adaya bakan bir tepeye taşıdı.

Adanın şekli tıpkı bir baltayla ikiye ayrılmış olan bir eyere benziyordu. Adanın her iki yanında da bol yeşillikli

tepeler ve tam ortasında da halatlı bir köprünün birleştirdiği geniş bir uçurumla ayrılmış geniş bir vadi vardı. Derin vadinin kenarına doğru muhteşem ırmaklar uzanıyor, bunlar gökkuşağı rengindeki şelalelere akıyordu. Ağaçlarda papağanlar uçuşuyor, çalılıkların arasında pembeli morlu çiçekler gözüküyordu. Otlaklardaysa yüzlerce koyun, yünlerinden gümüş ve bakır paralar gibi tuhaf bir renk saçarak otliyordu.

Adanın tam ortasında halatlı köprünün hemen yanında en alt dalında bir şey parıldayan eğri büğrü, devasa bir meşe ağacı vardı.

İşte bu Altın Post'tu.

Altın Post'u yalnızca rüyamda görüyor olsam bile otları daha da yeşilleştiren, çiçekleri daha da güzelleştiren gücünü hissediyordum. Neredeyse doğa büyüsünün etkisinin kokusunu alabiliyordum. Buranın kokusunun bir satir için ne kadar cezbedici olabileceğini ancak hayal edebiliyordum.

Kıvırcık yine cıyıkladı.

"Evet," dedi Polyphemus gururlu bir ses edayla. "Şurayı görüyor musun? Post koleksiyonumun en değerli parçası! Onu çok uzun zaman önce kahramanlardan çalmıştım; o günden beri de bu... bedava yiyecek anlamına geliyor! Işığa üşüşen güveler gibi dünyanın dört bir yanından satirler geliyor buraya. Satirler bayağı lezzetli! Ve şimdi de..."

Polyphemus kötü görünümlü bir bronz makas çıkardı ortaya.

Kıvırcık kesik kesik bağırdı. Ama Polyphemus hemen oracıktan bir koyunu çekip içi doldurulmuş cansız bir hayvanmış gibi koyunun postunu kırpmaya başladı. Kırpık postun parçalarını Kıvırcık'a uzattı.

"Bunu dokuma tezgahına koy bakalım!" dedi kendinden

emin bir sesle. "Bunlar büyüdü. Bir kere örüldü mü tekrar çözmek imkansız."

"Şey... tamam..."

"Yazık sana tatlım!" diye sırttı Polyphemus. "Çok kötü bir dokumacısın. Ha, ha! Ama merak etme. Bu attığın ilmek işi bitirecek. Nikah kıyafetini yarına kadar bitir bakalım!"

"Ne kadar da... düşüncelisin!"

"Hehe."

"Ama... ama, tatlım," dedi Kıvırcık yutkunarak, "ya birileri beni kurtarmaya... yani adaya saldıracak olursa ne olacak?" Kıvırcık şimdi bana bakıyordu; bu soruyu benim için sorduğunu biliyordum: "Ya birileri gelecek olursa mağaraya girmelerini nasıl engelleyeceksin?"

"Korktun mu karıcım? Çok tatlısın! Merak etme. Polyphemus'un son derece gelişmiş bir güvenlik sistemi var. Önce hayvanlarımı aşmaları lazım."

"Hayvanlarını mı?"

Kıvırcık dönüp adaya baktı ama ortalıkta hiçbir şey yoktu; tek gördüğü şey sakin sakin otlanan koyunlardı.

"Ve sonra da," diye kükredi Polyphemus, "sonra da beni aşmaları lazım!"

Yumruğunu en yakındaki kayaya vurup ortadan ikiye ayırdı. "Gel bakalım!" diye bağırdı. "Mağaraya geri dönüyoruz."

Kıvırcık neredeyse ağlayacakmış gibi gözüküyordu: özgürlüğe hem bu denli yakın hem de ondan çaresizce uzaktı. Kaya kapı tekrar üstüne kapanıp da kiklopun leş gibi kokan mağarasının içinde kalınca gözlerine yaşlar hücum etti.

* * *

Bir anda gemide çalmaya başlayan alarm sesleriyle uyan-
dım.

Kaptanın kalın sesi duyuluyordu: "Herkes güverteye!
Leydi Clarisse'yi bulun! Nerede bu kız?"

Sonra hayaletimsi yüzü tam tepemde belirdi. "Kalk ayağa,
Yanki. Arkadaşların yukarı çıktılar bile. Girişe doğru yaklaşı-
yoruz."

"Neyin girişine?"

Kaptan bana bir iskelet gülümsemesiyle gülümsedikten
sonra "Tabii ki Canavarlar Denizi'nin girişi," dedi.

Hidra'nın parçaladıklarından arta kalan eşyalarımı bir
denizci sırt çantasına doldurduktan sonra bunu omzuma
astım. İçimde sanki *CSS Birmingham'da* bir gece daha kal-
mayacakmışım gibi tuhaf bir his vardı.

Tam merdivenlerden yukarı çıkacaktım ki olduğum
yerde donakaldım. Yakınlarda eskiden tanıdığım birisinin
varlığını hissediyordum, tanıdık ve kötü biri... Ortada hiçbir
neden yoktu ama canım kavga çıkarmak istiyordu. Ölü bir
Konfederasyon askerini yumruklamak istiyordum. En son
böyle hissettiğimde...

Yukarı çıkmak yerine havalandırma boşluğuna girip
kazan dairesine bir göz attım.

Clarisse hemen aşağıda kazanlardan çıkan buharın ara-
sında durmuş birisiyle konuşuyordu: siyah deri motorcu
kıyafetleri gitmiş, saçları asker gibi kesilmiş, kırmızı camlı
güneş gözlükleri takmış, bir yanında da bir bıçak asılı duran
biri.

Yumruklarımı sıktım. Karşımda en sevmediğim Olimpos-
lu duruyordu: Savaş Tanrısı Ares.

"Bana mazeret sıralama, küçük kız," diye kükredi Ares.

"E, peki, baba," diye kekeledi Clarisse.

"Beni kızdırmak istemezsin, değil mi?"

"Hayır, baba."

"Hayır, baba," diye Clarisse'yi taklit etti Ares. "Zavallının tekisin. Keşke bu görevi oğullarıma verseydim."

"Bu görevde başarılı olacağım," diye söz verdi Clarisse. Sesi titriyordu. "Benimle gurur duyacaksınız."

"Dediğin gibi olsa iyi olur," diye uyardı Ares. "Bu görevi benden isteyen sensin. Jackson denen o şapşal bu görevi elinden alacak olursa..."

"Ama Kahin demişti ki..."

"NE DEDIĞİ UMURUMDA DEĞİL!" diye Ares öyle avazı çıktığı kadar bağırdı ki görüntüsü bile sallandı. "Başarılı olacaksın. Olamazsan..."

Ares yumruğunu havaya kaldırdı. Buharların arasında gözükken tek kişi o olmasına rağmen Clarisse ürktü.

"Anlaşıldı mı?" diye kükredi Ares.

Alarmlar yine çalmaya başladı. Birtakım sesler bana doğru yaklaşıyordu; görevlilerin topları hazır etmek için bağırışma sesleri geliyordu.

Havalandırma boşluğunda geri geri sürünüp geçici güvertede Annabeth ve Tyson'la buluşmak için merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Annabeth "Neyin var?" diye sordu. "Yine mi rüya gördün?"

Evet anlamında kafamı salladım ama aşağı katta gördüklerim hakkında ne diyeceğimi bilemiyordum. Gördüklerim beni en az Kıvırcıkla ilgili olan rüyam kadar rahatsız etmişti.

Clarisse hemen arımdan merdivenlerden yukarı çıktı. Ona bakmamaya çalıştım.

Zombi askerlerin tekinden bir dürbün kapıp ufka doğru

bakmaya başladı. "Nihayet. Kaptan, tam sürat ileri!"

Clarisse'nin baktığı noktaya bakıyor ama fazla bir şey göremiyordum. Gökyüzü kapalıydı. Hava bir demir parçasından çıkan buhar gibi puslu ve nemliydi. Gözlerimi iyice kısıp baktığımda ileride birkaç karanlık nokta görebiliyordum.

Denizcilik hislerim bana kuzey Florida açıklarında olduğumuzu söylüyordu; demek ki bir gecede ölümlü bir geminin gidebileceği bir mesafeden çok daha fazla yol kat etmiştik.

Gemi hızlandıkça motor gürlüyordu.

Tyson "Pistonların üstünde çok baskı var," dedi endişeyle. "Bunlar açık denizlere dayanmaz."

Tyson'ın bunu nasıl bilemediğini bilmiyordum ama ben de endişelenmeye başlamıştım.

Birkaç dakika sonra ileride gözüken karanlık noktalar belirgin hale geldi. Kuzey yönünde denizin ortasında kocaman bir kaya parçası vardı; en azından elli metre yüksekliğindeki uçurumları olan bir adaydı bu. Bunun otuz kırk kilometre ilerisinde görülen diğer karanlık noktaysa patlamakta olan bir fırtınaydı. Gökyüzü ve deniz birlikte gümbür gümbür bir kütle oluşturmuştu.

"Kasırga mı?" diye sordu Annabeth.

"Hayır," dedi Clarisse. "Kharybdis."

Annabeth'in beti benzi attı. "Çıldırıyor mu?"

"Canavarlar Denizi'ne tek giriş buradan. Kharybdis'in ve kız kardeşi Skylla'nın aralarından geçmek gerekiyor." Clarisse yamaçların ucuna işaret etti. O anda bu yamaçlarda asla karşılaşmak istemeyeceğim birinin varlığını hissettim.

"Ne demek tek yol buradan?" diye sordum. "Deniz sere serpe uzanıyor önümüzde! Onların etrafından da dolaşabili-

Clarisse gözlerini devirdi. "Hiçbir şey bilmez misin sen? Eğer etraflarından dolaşacak olursam yolumu keserler. Eğer Canavarlar Denizi'ne girmek istiyorsan aralarından geçmen gerek."

"Peki ya Çarpışan Kayalar?" diye sordu Annabeth. "Bir tane daha geçiş olması lazım. İason kullanmıştı bunu."

"O kayaları toprakla parçalayanlayız," dedi Clarisse. "Öte yandan Canavarlar..."

"Sen gerçekten delirmişsin," dedi Annabeth.

"Seyret de öğren, ukala kız," dedi Clarisse. Sonra Kaptan'a döndü ve "Doğru Kharybdis'e!" dedi.

"Peki, leydim."

Motor tekrar gürlemeye başladı, demir kaplama titredi ve gemi tam gaz yol almaya başladı.

"Clarisse," dedim, "Kharybdis denizi içine çeker. Öykü böyle değil miydi?"

"Evet sonra da geri püskürtür," dedi.

"Ya Skylla?"

"O da şu tepedeki yamaçlarda yaşar. Eğer ona çok yaklaşırsak yılanlı kafaları aşağı inip gemiden denizcileri kapmaya başlar."

"O halde Skylla'yı seç," dedim. "Herkes güverteden aşağı saklanır, böylece geçip gideriz."

"Hayır!" diye ısrar etti Clarisse. "Eğer Skylla peşinde olduğu eti midesine indiremezse bütün gemiyi yutabilir. Ayrıca da iyi bir hedef olmak için fazla yukarıda. Geminin topları o kadar yükseğe isabet edemez. Kharybdis hortumunun tam ortasında oturur. Dosdoğru ona gidip üstüne ateş açacağız ve onu Tartarus'a yollayacağız!"

Bunu öyle bir inançla söyledi ki o anda söylediklerine inanmak istedim.

Motor gümbürdedi. Buhar kazanı o denli ısınmıştı ki ayaklarımın altında güvertenin ısındığını hissediyordum. Baca neredeyse patlayacak gibiydi. Bir yandan da rüzgar kırmızı Ares bayrağını kamçılıyordu.

Canavarlara yaklaştıkça Kharybdis'in sesi daha da fazla duyulmaya başladı. Bu, tüm galaksinin en büyük tuvalet sifonunun çekilme sesi gibi bir şeydi.

Kharybdis içine her nefes çektiğinde gemi zangır zangır sallanıyor, öne doğru atılıyordu. Her nefes verdiğiindeyse suda yükseliyor, beş metrelik dalgalarla boğuşuyorduk.

Girdabın ne kadar sürede oluştuğunu hesaplamaya çalıştım. Kharybdis'in girdabı oluşturup 25 metrelik bir alanda her şeyi içine çekmesi hemen hemen üç dakika sürüyordu. Ondan kaçabilmek için hemen Skylla'nın bulunduğu yamaçlara yönelmemiz gerekiyordu. Skylla her ne kadar kötü olursa olsun o anda yamaçlar gözüme gayet güzel gözüküyorlardı.

Ölü askerler yedek güvertedeki işlerine sakın sakın devam ediyorlardı. Herhalde daha önceden de böyle ümitsiz bir durumda kalıp savaşmışlardı. Ya da zaten ölü olduklarından ölmek umurlarında değildi. Her iki şekilde de içim rahatlamamıştı.

Annabeth yanımda durmuş tırabzana tutunmuştu. "Hâlâ şu rüzgar dolu mataran duruyor mu?" dedi.

Evet anlamında kafamı salladım. "Ama önümüzde böyle bir girdap varken bunu kullanmak çok tehlikeli olur. Daha fazla rüzgar oluşursa her şey daha da kötüye gider."

"Peki, suyu kontrol etmeye ne dersin?" dedi. "Sen Poseidon'un oğlusun. Bunu daha önce de yapmıştın."

Annabeth haklıydı. Gözlerimi yumup dalgaları dindirmeye çalıştım ama bir türlü yapacağım şeye konsantre

olamıyordum. Kharybdis çok fazla gürültü çıkarıyordu, ayrıca çok da güçlüydü. Dalgalar yapmaya çalıştığım şeye bir yanıt vermediler.

"Yapamıyorum," dedim sefil bir halde.

"Yedek bir plana ihtiyacımız var," dedi Annabeth. "Bu işe yaramayacak."

"Annabeth haklı," dedi Tyson. "Bu motor dayanmaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Annabeth.

"Basınçtan bahsediyorum. Bu pistonların değişmesi lazım."

Ama Tyson daha ne dediğini açıklayamadan kozmik tuvalet sifonu koskoca bir gümbürtüyle çekildi. Girdaba girmiştik.

"Tam gaz geriye!" diye bağırdı Clarisse sesini duyurmaya çalışarak. Deniz etrafımızda çalkalanıyor, dalgalar güverteye kadar geliyordu. Demir kaplama o kadar ısınmıştı ki artık üstünden buharlar çıkıyordu. "Çabuk ateş menzili-nin içine girelim! Sancak tarafındaki topları hazır edin!"

Ölü Konfederasyon askerleri oraya buraya koşuştular. Pervane geri geri dönmeye başladı; gemiyi yavaşlatmaya çalışıyor ama yine de girdabın ortasına doğru ilerliyorduk.

Zombi askerlerden biri kontrolü kaybedip Clarisse'nin yanına gitti. Askerin gri üniformasından dumanlar çıkıyordu. Sakalıysa resmen alev almıştı. "Buhar kazanı fazla ısındı, efendim! Sanırım patlayacak!"

"O zaman hemen aşağı inip çaresine bakın!"

"Yapamam," diye bağırdı asker. "O ısıda buharlaşıyoruz."

Clarisse kazamadin kenarını yumrukladı. "Tek ihtiyacım olan birkaç dakika! Ateş menziline girsek yeter!"

"Çok hızlı gidiyoruz," dedi kaptan ümitsiz bir biçimde.

"Ölmeye hazırlanın."

"Hayır!" diye inledi Tyson. "Ben sorunu giderebilirim."

Clarisse şaşkın şaşkın Tyson'a baktı. "Sen mi?"

"O bir kiklop," dedi Annabeth. "Ateşe karşı bağışıklığı var. Ayrıca tamirden de anlar."

"Hemen git!" diye bağırdı Clarisse.

"Tyson, hayır!" diye bağıırıp Tyson'm koluna yapıştım. "Bu çok tehlikeli!"

Tyson elimi merak etme dercesine sıktı. "Bu tek yol, kardeşim." Yüzünde kararlı bir ifade vardı, hatta neredeyse kendine güvenen bir ifade takınmıştı diyebilirim. "Hemen düzeltip geri geleceğim."

Tyson'ın, üstünden dumanlar tüten askerle birlikte aralıktan aşağı inişini seyrettim. Arkasından koşmak istiyordum ama gemi tekrar öne atıldı. İşte tam o anda Kharybdis'i gördüm.

Kharybdis pusların, dumanların ve suyun ardında sadece yüz metre ötede gibi gözüküyordu. Fark ettiğim ilk şey sığ kayalıklar olmuştu; bunlar, üstünde bir incir ağacı olan kap-kara mercan kayalıklarıydılar. Bir girdabın tam orta yerinde olabilecek en tuhaf ve huzur verici şeydi herhalde. Kayalığın etrafında su, siyah bir deliğin etrafındaki ışık gibi huni şeklinde kıvrılıyordu. Sonra suyun hemen yüzeyinde mercan kayalığına demir atmış olan en korkunç şeyi gördüm: bu yapış yapış dudakların arasından gözükken sandal büyüklüğündeki dişlerle kaplı devasa bir ağızdı. Daha da kötüsü dişlerin üstünde teller de vardı; bunlara da pis görünümlü aşınmış metal, balık, tahta parçalarıyla denizde yüzen çöpler sıkışmıştı.

Kharybdis kolaylıkla bir dişçinin kabusu olabilirdi. Eğri büğrü dişlek yaratığın tekiydi; yüzyıllardır yemek yedikten

sonra dişlerini fırçalamak gibi bir adeti olmamıştı. Ben ona bakakalmışken Kharybdis'in etrafındaki her şey girdaptan içeri çekiliyordu: köpekbalıkları, balık grupları, dev bir mürekkep balığı. Birkaç saniye sonra fark ettim ki sıra CSS *Birmingham'daydı*.

"Leydi Clarisse," diye bağırdı kaptan. "Sancak topları ve ön taraftakiler ateş menziline girdi!"

"Ateş!" diye bağırdı Clarisse.

Canavarın ağızına doğru üç el top atışı yapıldı. Biri yaratığın kesici dişinin ucuna isabet etti. Diğeri ağızından içeri girdi ve gözden kayboldu. Üçüncüsü Kharybdis'in damağına denk geldi ve bize doğru gerisin geriye zıplayıp Ares'in bayrağını direktten uçurdu.

"Tekrar!" diye bağırdı Clarisse. Toplar yeniden dolduruldu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Yaratığa gerçekten ciddi bir zarar vermek için yüzlerce kez ateş etmek zorunda olduğumuzu biliyordum ve bu kadar vaktimiz yoktu. Son hızla girdaba doğru çekiliyorduk.

Sonra güvertedeki titreşimler bir anda değişti. Motorun sesi hem daha düzenli hem de daha güçlü bir biçimde duyulmaya başladı. Gemi zangırdadı ve yaratığın ağızından uzaklaşmaya başladı.

"Tyson başardı!" dedi Annabeth.

"Bir dakika!" dedi Clarisse. "Girdaba doğru gitmeliyiz!"

"O zaman ölürüz!" dedim. "Uzaklaşmamız lazım."

Gemi girdaba direnirken tırabzanlara tütündüm. Ares'in direktten fırlamış olan bayrağı yanımızdan geçip Kharybdis'in diş tellerine takıldı. Fazla ilerleme kaydedememiştik ama en azından direniyorduk. Tyson bir şekilde geminin girdaba kapılmasını engelleyecek bir şeyler yapmıştı.

Aniden yaratığın ağızı kapandı. Sonra deniz duruldu.

Kharybdis'in üstünü sular kapladı.

Sonra ağız kapandığı hızla tekrar açıldı; geminin topları dahil olmak üzere yemek olmayan her şey sularla birlikte dışarı fırladı ki bu toplardan biri *CSS Birmingham*'ın kenarına isabet etti; top bir karnaval oyunundaki zilin çıkardığı ses gibi çın diye bir ses çıkardı.

En azından yirmi metrelik bir dalgayla geriye doğru kaydık. Geminin batmaması için tüm irademi kullanıyordum ama hâlâ geminin kontrolünü ele geçirememiştik. Geçidin karşı tarafındaki yamaçlara doğru uçtuk son sürat.

Ambardan üstünden dumanlar çıkan bir başka asker çıktı. Clarisse'ye çarparak neredeyse hem kendini hem de onu yere devirdi. "Motor patlamak üzere!"

"Tyson nerede?" diye sordum.

"Hâlâ aşağıda," dedi asker. "Geminin biraz daha dayanması için bir şeyler yapıyor ama ne kadar dayanacağız bilemiyorum."

Kaptan "Gemiyi terk etmeliyiz," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Clarisse.

"Başka bir seçeneğimiz yok, leydim. Geminin omurgası çatırdamaya başladı bile! Daya fazla daya..."

Kaptan cümlesini tamamlayamadı. Bir anda şimşek hızında gökyüzünden kahverengi ve yeşil renkli bir şey fırlayıp kaptanı yakaladığı gibi kendine çekti. Geride kalan tek şey adamın çizmeleri idi.

Yamaçlardan uzanan sürüngenimsi bir şey "Skylia!" diye çığlık atan denizcilerden birini kaptı. Bu, o kadar hızlı olmuştu ki sanki bunu yapan bir canavar değil de bir lazer ışınıydı. Bu şeyin yüzünü bile görememiştim; tek gördüğüm yaratığın dişleri ve pullarıydı.

Hemen Dalgakıran'ı çıkardım ve o anda bir denizciyi

daha kapan canavara doğru salladım. Ama canavara göre çok yavaş hareket ediyordum.

"Herkes aşağı!" diye seslendim.

"Gidemeyiz!" diye geri seslendi kendi kılıcına davranan Clarisse. "Güvertenin altı da ateş altında."

"Hemen cankurtaran botlarına!" diye bağırdı Annabeth. "Çabuk olun!"

"Yamaçlardan başka bir yere asla gitmez bunlar," dedi Clarisse. "Hepimizi yiyecekler."

"En azından denemeliyiz. Percy, haydi matarayı kullan."

"Tyson'ı yalnız bırakamam!"

"Botları hazırlamalıyız!"

Clarisse bu sefer Annabeth'i dinledi. Birkaç ölü askerle birlikte iki acil durum botunu hazırlarken Skylla'nın kafaları gökyüzünden bir meteor yağmuru gibi üstümüze üstümüze geliyor, birbiri ardına Konfederasyon askerlerini yutuyorlardı.

"Diğer botu al!" dedim Annabeth'e. Sonra ona matarayı fırlattım. "Ben Tyson'ı almaya gidiyorum."

"Alamazsın!" diye bağırdı "Sıcaktan ölürsün!"

Onu dinlemedim. Hemen buhar kazanına giden kapıyı açtım ve bir anda ayaklarımın yere değmediğini fark ettim. Sonra dosdoğru yukarı doğru uçtuğumu anladım; rüzgar kulaklarımda uğulduyordu, yamacın yan tarafı yüzümden sadece santimler uzaklığındaydı.

Skylla bir şekilde beni sırt çantamdan yakalamış, beni yuvasına doğru çekiyordu. Hiç düşünmeden kılıcımı arkamdan çekip yaratığın patlak sarı gözündeki şeye saplamayı başardım. Skylla bir homurtu çıkararak beni boşluğa bıraktı.

Yerden elli metre kadar havada olduğum düşünülecek olursa bayağı kötü bir darbe alabilirdim yere düştüğümde. Ama düşerken *CSS Birmingham* tam aşağıda patladı.

GÜMMM!

Makine dairesi havaya uçtu; dört bir yana ateş almış kanatlar gibi zırh parçaları saçıyordu.

"Tyson!" diye bağırdım.

Cankurtaran botları gemiden uzaklaşabilmişlerdi ama çok uzağa gidememişlerdi. Gökyüzünden alev alev yanan geminin parçaları yağıyordu. Clarisse ve Annabeth ya bunların altında ezileceklerdi ya da yanacaklardı; hatta *Skylla*'dan kaçtıklarını düşünecek olursak en iyi ihtimalde batan geminin basıncıyla dibe doğru çekileceklerdi.

Sonra daha farklı bir patlama sesi duydum: bu *Hermes*'in o büyü matarası fazla açılınca çıkan sestti. Her yana beyaz renkli rüzgarlar eserek cankurtaran botlarını savurdu; beni de düşme esnasında havaya kaldırıp okyanusun üstünde sürükledi.

Hiçbir şey göremiyordum. Havada taklalar atarak başımı sert bir şeye vurdum; sonra da *Deniz Tanrısı*'nın oğlu olmasaydım bedenimdeki tüm kemikleri kıracak bir güçle denize çakıldım.

Hatırladığım son şey yanan denizde battığımdı; *Tyson*'ı sonsuza dek kaybetmiştik. Keşke boğulabilseydim diye düşündüm.

BÖLÜM ON İKİ

K.K. KAPLICALARI ve 'TATİL KÖYÜ'NDE KALİYORUZ

Uyandığımda gri üniformadan yapılmış eğreti bir yelken bezi olan bir sandaldaydım. Annabeth yanımda oturuyor ve rüzgara doğru yelken kırıyordu.

Yerimde doğrulmaya çalıştım ama başım döndü.

"Dinlen," dedi Annabeth. "Buna ihtiyacın olacak."

"Tyson...?"

Kafasını salladı. "Percy, gerçekten çok üzgünüm."

Dalgalar bizi beşik gibi sallarken konuşmadan gittik bir süre.

"Aslında kurtulabilirdi," dedi Annabeth çok da inandırıcı olmayan bir ses tonuyla. "Yani ateş onu öldüremez."

Evet anlamında kafamı salladım ama Tyson'ın ölmediğini ümit etmek için de bir nedenim yoktu. Patlama, çeliği bile parçalamıştı. Eğer Tyson patlama sırasında kazan dairesinde kalmışsa zaten hiç şansı yoktu.

Bizim için hayatım feda etmişti; tek düşünebildiğim ondan utandığım ve ikimizin akraba oluşunu reddetmiş olmamdı.

Dalgalar sandalı denizde kaydırıyordu. Annabeth bana geminin enkazından kurtardığı şeyleri gösterdi: Hermes'in matarası (artık boştu), bir naylon poşet dolusu ambrosia, birkaç denizci gömleği ve de bir şişe gazoz. Annabeth beni denizden çıkarmış, sırt çantamı da Skylla'nın dişleri tarafın-

dan ikiye ayrılmış vaziyette bulmuştu. Eşyalarımın çoğu kaybolmuştu ama vitamin şişesi ve tabii ki Dalgakıran hâlâ duruyordu. Dolmakalem nerede kaybedersem kaybedeyim, arka cebime geri dönüyordu.

Saatlerce sandalın üstünde yolumuza devam ettik. Artık Canavarlar Denizi'nde olduğumuz için su sanki Hidra asidi gibi daha bir yeşil renkte parıldıyordu. Rüzgar temiz ve tuzlu kokuyordu ama tuhaf bir metalik koku da vardı havada; sanki bir şimşek fırtınası yaklaşıyordu. Ya da daha tehlikeli bir şey... Hangi yöne gitmemiz gerektiğini biliyordum. Varmamız gereken hedefin kuzeybatısının tam olarak on üç deniz mili kadar batısında olduğumuzu biliyordum. Ama bu durum bana hiç de kaybolmuşluk hissi vermiyordu.

Hangi yöne doğru dönersek dönelim güneş dosdoğru gözlerimin içine giriyordu. Her birimiz sırayla gazozdan birer yudum alıp yelken bezinin altına sığınarak yolumuza devam ettik. Sonra da Kıvırcık'la ilgili olarak en son gördüğüm rüyayı konuştuk.

Annabeth'in tahminlerine göre Kıvırcık'ı bulmak için yirmi dört saatten az bir süremiz vardı; tabii bu da rüyamın doğru olduğunu ve Kiklop Polyphemus'un fikrini değiştirip Kıvırcık'la daha önce evlenmemiş olması durumunda geçerliydi.

"Evet," dedim tatsız tatsız. "Bir kiklopa asla güvenilmez."

Annabeth gözlerini suya dikti. "Özür dilerim, Percy. Tyson hakkında yanılmışım, tamam mı? Keşke bunu ona da söyleyebilseydim."

Annabeth'e hâlâ kızmaya çalışıyordum ama bu kolay değildi. Birlikte çok vakit geçirmiştik. Birçok kez hayatımı kurtarmıştı. Ona kızmakla büyük hata yapmıştım.

Elimizdeki sıradan şeylere bir baktım: boş rüzgar mata-

rası ve vitamin şişesi. Luke'a babasından bahsetmek istediğimde onun öfkeden deliye dönmüş hali geldi gözümün önüne.

"Annabeth? Kheiron'un kehaneti neydi?"

Annabeth dudaklarını yaladı. "Percy, bir şey söylemeye..."

"Kheiron'un kehanetin ne olduğunu söylemeyeceğine dair tanrılara yemin ettiğini biliyorum. Ama sen söz vermedin, öyle değil mi?"

"Bilgi her zaman iyi bir şey değil."

"Bir de annen bilgelik tanrıçası olacak!"

"Biliyorum! Ama kahramanlar ne zaman geleceklerini öğrenecek olsalar bunu değiştirmeye çalışırlar; bu da bir işe yaramaz."

"Bence tanrılar ileride yapacağım bir şey için endişe duyuyorlar," diye bir tahminde bulundum. "On altıncı yaşına girdiğimde mesela..."

Annabeth elindeki Yanki kupasını evirip çeviriyordu. "Percy, kehanetin tamamını bilmiyorum ama kehanet Üç Büyük tanrılardan birinin melez olan çocuğuyla ilgili bir uyarıdan bahsediyor. Daha doğrusu bu tanrıların, on altıncı yaşına kadar hayatta kalan çocuklarından birinden bahsediyor. İşte bu yüzden Zeus, Poseidon ve Hades'in İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra artık çocuk yapmamaya karşı yemin etmesinin gerçek sebebi bu. Bu Üç Büyük tanrının, on altı yaşına gelen bir sonraki çocuğu tehlikeli bir silah olacak."

"Neden peki?"

"Çünkü bu kahraman Olimpos'un kaderine karar verecek. Bu oğlan ya da kız ya Tanrılar Çağı'nı kurtaran ya da onu yok eden bir karar verecek."

Bir süre oturup bunu düşündüm. Deniz tutmamıştı ama

aniden kendimi hasta hissetmeye başlamıştım. "Bu yüzden Kronos beni öldürmedi geçen yaz," dedim.

Annabeth evet anlamında kafasını salladı. "Ona çok faydan dokunabilir. Eğer seni kendi tarafına alırsa tanrıların başı ciddi biçimde derde girer."

"Ama eğer kehanetin bahsettiği bensem..."

"Bundan ancak üç sene daha yaşarsan emin olabiliriz. Bu da bir melez için uzun bir süre olabilir. Kheiron, Thalia'yı ilk öğrendiği zaman kehanette bahse geçen çocuğun o olduğunu sandı. İşte bu yüzden onu sağ salim kampa getirmek için uğraştı. Sonra Thalia kavgada öldü ve bir çam ağacına dönüştü. Bizler de ne yapacağımızı bilemedik. Sonra sen çıktın ortaya."

Sandalın sol tarafında yaklaşık 5 metre uzunluğunda yeşil bir yaratığın sırt yüzgeci suyun yüzeyine çıkıp sonra ortadan kayboldu.

"Şu kehanette bahsi geçen çocuk... o bir kiklop olamaz, değil mi?" diye sordum. "Üç Büyüklerin bir sürü çocuğu var ne de olsa."

Annabeth hayır anlamında kafasını salladı. "Kahin 'melez' dedi. Bu da yarı insan yarı tanrı olan biri demek. Bu tanıma da hayatta olan ve senden daha çok uyan biri yok."

"Peki, o zaman neden tanrılar yaşamama izin veriyorlar? Beni öldürmeleri işleri kolaylaştırır."

"Haklısın."

"Sağ ol ya."

"Percy, bunun sebebini bilmiyorum. Sanırım tanrılardan bazıları gerçekten de seni öldürmek istiyor ama büyük bir ihtimalle Poseidon'u kızdırmaktan çekiniyorlar. Diğer tanrılar... belki onlar da hâlâ seni izliyor, nasıl bir kahraman olacağını bekliyorlardır. Ne de olsa sen onlar için bir kurtarıcı."

rıcı olabilirsin. Asıl sorun şu: üç sene daha ne yapacaksın? Ne gibi bir karar alacaksın?"

"Kahin bu konuda hiç ipucu vermedi mi?"

Annabeth yanıt vermeden önce tereddüt etti.

Biraz daha bir şeyler söyleyecek gibiydi ama tam o sırada nereden çıktığını anlamadığımız bir martı gelip eğreti gemi direğinin üstüne konuverdi. Annabeth şaşkınlıkla kuşun kucağına bir öbek yaprak bırakmasını izledi.

"Kara," dedi. "Yakınlarda bir yerde kara var!"

Hemen yerimde doğruldum. Gerçekten de ufukta mavili, kahverengili bir çizgi gözüküyordu. Bir iki dakika sonra ortasında küçük bir dağ, üstünde bir sürü beyaz bina, palmye ağaçlarıyla bezenmiş bir sahil ve tuhaf vapurlarla dolu bir rıhtımı olan bir adayı seçebiliyordum.

Bu arada tropikal bir cennet gibi gözükken bu adaya doğru akıntıyla sürükleniyorduk.

"Hoş geldiniz!" dedi elinde bir not defteri tutan bir kadın.

Kadın bir hostese benziyordu. Üstünde mavi bir döpiyes vardı; suratına mükemmel bir makyaj yapılmış ve saçları da atkuyruğu biçiminde bağlanmıştı. Bizler rıhtıma çıkarken büyüleyici bir gülümsemeyle elimizi sıktı. Sanki harap olmuş bir sandaldan değil de *Prensess Andromeda* gemisinden iniyorduk.

Ama sonra fark ettim ki bizim sandalımız limandaki en tuhaf sandal değildi. Bir sürü lüks yatın yanı sıra bir tane ABD Deniz Kuvvetleri denizaltısı, kütükten yapılmış birkaç kano ve üç direkli eski tarz bir yelkenli de vardı. Üzerinde "Kanal Beş Lauderdale Kalesi" yazan bir helikopterin durduğu bir helikopter pisti, bir Learjetin bulunduğu kısa bir uçak pisti ve İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma gibi gözükken bir pervaneli uçak vardı. Belki de bunlar turistlerin görmesi

için asıllarına benzer biçimde yapılmış taklitlerdi.

"İlk defa mı geliyorsunuz?" diye sordu elinde not defteri tutan kadın.

Annabeth'le ben birbirimize baktık. Annabeth "Şey..." dedi.

"Kaplıcılara... ilk... gelişleri," diye yazdı kadın not defterine. "Bir bakalım..."

Sonra kadın bizi şöyle bir süzdü. "Hmm. Başlangıç olarak genç bayan için bir bitki kürü... Ve tabii, genç beyefendi için de komple bir baştan yaratma kürü."

"Ne?" diye sordum.

Ama kadın not almakla meşguldü.

"Tamam!" dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Şey, eminim ki K.K. yiyecek ikramından önce sizinle şahsen görüşmek isteyecektir. Benimle gelin lütfen."

Şimdi şöyle bir durum vardı: Annabeth ve ben tuzaklara alışkındık ve genellikle bu tuzaklar ilk başta gözünüze güzel gözükten şeylerdi. Bu yüzden kadının birden bir yılan, şeytana veya başka bir şeye dönüşmesini bekliyordum. Ama öte yandan da neredeyse bütün bir gün boyunca harap olmuş bir kayıkta kalmıştık. Terli, yorgun ve açtım; bu kadın da yemekten falan bahsedince midem zil çalmaya başladı.

"Sanırım gitsek bir zararı olmaz," diye kekeledi Annabeth.

Tabii ki zararı olurdu ama yine de kadını takip ettik. Elimi geriye kalan son savunma silahlarımın bulunduğu cebime soktum; cebimde Hermes'in vitaminleri ve Dalgakıran vardı. Ama tatil köyüne doğru ilerledikçe endişelerim geçmeye başladı.

Burası harika bir yerdi. Nereye baksam etrafta beyaz mermerler ve masmavi sular vardı. Dağın bir tarafından yukarı doğru teraslar ve bunların her birinin üstünde de birbirine su kaydırakları ve içinden yüzülebilen su altı tüp-

leriyle bağlı olan yüzme havuzları vardı. eşmeler havaya su fıskırtıyor, uçan kartallar, dörtnala koşan atlar gibi inanılmaz görüntüler oluşturuyordu.

Tyson atlara bayılırdı; burada olsaydı bu çeşmeleri çok severdi, diye düşündüm. Neredeyse arkama dönüp Tyson'ın ifadesine bakacaktım ama sonra Tyson'ın orada olmadığını hatırladım.

"İyi misin?" diye sordu Annabeth. "Solgun gözüküyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece... neyse boş ver, yürümeye devam edelim."

Yürürken bir sürü evcil hayvanın yanından geçük. Birkaç plaj havlusuna sarılmış bir deniz kaplumbağası uyukluyordu. Bir leopar trampene uzanmış kestiriyordu. Tatil köyünün misafirleri (görebildiğim kadarıyla sadece genç hanımlar vardı burada) havuz kenarındaki şezlonglara uzanmış, bir yandan bitki kürleri suratlarında kurur veya beyaz üniformalı manikürcüler tırnaklarıyla ilgilenirken, ya meyve suyu içiyor ya da dergi okuyorlardı.

Ana bina gibi gözükten bir binanın merdivenlerinden çıkarken bir kadının şarkı söylediğini duydum. Kadının sesi etrafa bir ninni gibi yayılıyordu. Şarkının sözleri antik Yunan dili veya başka bir dile ait gibiydi; belki Minos dili veya ona benzer bir dil olabilirdi. Kadının şarkıda ne söylediğini anlayabiliyordum: zeytin koruluklarına vuran ay ışığından, güneşin doğuşunun renginden filan bahsediyordu. Ve bir de büyüden bahsediyordu. Büyüyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Kadının sesi sanki beni havalandırmış, ona doğru götürüyordu.

Sonra tüm bir duvarı boydan boya pencere kaplı büyük bir odaya girdik. Odanın arka duvarı aynalarla kaplıydı; o yüzden oda sanki sonsuzluğa uzanıyormuş gibi gözükü-

yordu. Odada bir de bayağı pahalı gibi gözükten beyaz mobilyalar vardı; bir masanın üstünde de uzun parmaklıklı bir hayvan kafesi duruyordu. Kafes odaya ait değilmiş gibiydi ama o anda bunun üstünde fazla durmadım çünkü şarkı söyleyen kadını gördüm ve... vay canına, dedim.

Kadın büyük ekran bir televizyon boyutlarındaki bir dokuma tezgahında oturuyor ve elleri renkli iplikleri ustalıkla bir ileri bir geri çalışıyordu. Kadının dokuduğu halı üç boyutluymuş gibi parıldıyordu. Dokuduğu şey bir şelale manzarasıydı; o kadar gerçekçi gözüküyordu ki neredeyse kumaşın üstünde suların akışını ve bulutların gökyüzünde kayışını görebiliyordum.

Annabeth'in hayretten nefesi kesildi. "Çok güzel!"

Kadın bize doğru döndü. Elindeki kumaştan da güzeldi. Uzun, koyu renk saçları altın renkli ipliklerle örülmüştü. İnsanı delip geçen yeşil gözleri vardı. Üstüne siyan renkli ipekli bir elbise giymişti ve sanki kumaşın üzerinde hareket eden şekiller vardı: Geceleyin ormanda koşan bir geyiğe benzer bir takım koyu renkli hayvan şekilleri.

"Dokumacılığı sever misin, canım?" diye sordu kadın.

"Evet, hem de nasıl, hanımefendi!" dedi Annabeth. "Annem..."

Sonra Annabeth toparlanıp durdu. Etrafta öylece dolaşp herkese annesinin Athena olduğunu söyleyecek hali yoktu; üstelik de dokumacılığı icat eden tanrıça olduğunu hiç söyleyemezdi. Çoğu insan böyle bir şey duyar duymaz seni tımarhaneye kapatır herhalde.

Ev sahibemiz gülümsedi. "Zevklisin, canım. Geldiğine çok sevindim. Benim adım K.K."

Köşedeki kafesin içindeki hayvanlar cıyıklamaya başladılar. Hayvanların seslerinden kobay fareleri olduğu

anlaşıyordu.

Biz de kendimizi K.K.'ye tanıttık. K.K. beni hiç beğenmemiş gibi baştan aşağı süzdü, sanki bir sınavdan geçememişim de kalmışım gibi hoşnutsuz bir ifade vardı suratında. Kendimi çok kötü hissettim. Niyeydi bilmiyordum ama bu kadını memnun etmek istiyordum.

"Ah, canım," diye iç geçirdi kadın. "Senin gerçekten de yardımımıza ihtiyacın var."

"Neyi kastettiniz, hanımefendi?" diye sordum.

K.K. hemen döpiyesti kadını çağırды. "Hylla, Annabeth'e etrafı gezdirir misin biraz? Neyimiz var neyimiz yoksa bir gösteriver. Kıyafetlerinin değişmesi gerekiyor. Bir de saç, aman tanrım. Bu genç adamlarla konuştuktan sonra oturup bir güzel neler yapacağımıza karar veririz."

"Ama..." dedi Annabeth. Sesinden üzüldüğü anlaşılıyordu. "Saçımın nesi var ki?"

K.K. yardımsever bir ifadeyle gülümsedi. "Ah canım, sen harikası. Gerçekten! Ama güzelliklerini hiç de açığa çıkarıyorsun. Ne kadar yazık, harcıyorsun kendini!"

"Harcıyor muyum?"

"Şey, bu halinle mutlu olduğunı pek sanmıyorum! Aman tanrım, zaten kim kendinden memnundur ki? Ama merak etme. Kaplıcalara gelen herkes için yapacak bir şeyimiz var. Hylla sana ne demek istediğimi gösterecek. Sen canım, gerçek seni ortaya çıkarmalısın!"

Annabeth'in gözleri istekle parladı. Onu daha önce hiç böyle sus pus görmemiştim. "Ama... Percy ne olacak peki?"

"Ah, tabii," dedi K.K. bana zavallıymışım gibi bakarak. "Percy'nin benim özel yardımımıza ihtiyacı var. Ona senden çok daha fazla şey yapılması gerek."

Normal şartlar altında biri bana böyle bir şey söyleseydi

herhalde kızardım ama bunu K.K.'den duyunca üzüldüm. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Nasıl daha iyi olabileceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Köşedeki kobay fareleri acıkmış gibi sesler çıkarıyorlardı.

"Şey..." dedi Annabeth. "Öyle diyorsanız eğer..."

"Bu taraftan, canım," dedi Hylla. Annabeth de tatil köyünün şelalelerle bezenmiş bahçelerine doğru onu takip etmeye başladı.

K.K. kolumdan tutup beni aynalı duvara doğru çevirdi. "Görüyor musun, Percy? İçindeki potansiyeli ortaya çıkarmak için ciddi bir yardıma ihtiyacın var. Bunu yapmanın ilk adımı kendinle barışık olmadığını itiraf etmek."

Aynanın önünde kıpır kıpır dolanıp duruyordum. Nasıl görüldüğümü düşünmekten nefret ediyordum. Hani şu tam okul başlarken burnumun üstünde çıkıveren sivilce veya en öndeki iki dişimin eşit olmaması ya da saçımın asla düz durmaması gibi şeyleri düşünmek bana sıkıntı veriyordu.

K.K.'nin sesi bana tüm bu şeyleri hatırlatmıştı. Kadın sanki beni bir mikroskopun altına koymuş inceliyordu. Giysilerim de havalı değildi. Bunu da biliyordum.

Ama kimin umurundaydı ki? Bir yanım böyle düşünürken bir yanım da K.K.'nin aynasının önünde dikilmişken kendimde iyi bir yön görmeyi zorlaştırıyordu.

"Hayır, hayır," diye beni teselli etmeye çalıştı K.K. "Peki şunu denersek... nasıl olur acaba?"

K.K. parmaklarını şıklattı ve bir anda aynanın üstüne gök mavisi bir perde indi. Bu perde K.K.'nin dokuma tezgahındaki kumaş gibi parlıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu K.K.

Mavi kumaşa baktım ama K.K.'nin ne demek istediğini

anlamamıştım. "Ben..."

Sonra perde renk değiştirdi. Aynada kendimi gördüm, daha doğrusu kendi yansımamı. Kumaşın üstünde Percy Jackson'ın daha havalı bir görüntüsü vardı. Üstümde daha güzel giysiler, suratımda kendimden emin bir gülümseme gözüküyordu. Dişlerimin şekli mükemmeldi. Yüzümde sivilce falan yoktu. Harika bir şekilde bronzlaşmıştım. Daha atletik gözüküyordum. Hatta birkaç santim daha uzundum. Evet, bu bendim ama hiçbir kusurum yoktu.

"Vaaay," dedim.

"Böyle olmak ister miydin?" diye sordu K.K. "Ya da başka bir şey mi deneyeyim?"

"Hayır," dedim. "Bu... harika. Gerçekten de beni..."

"Seni tamamıyla değiştirebilirim," dedi K.K. kendinden emin bir ses tonuyla.

"Peki karşılığında ne olacak? Yani özel bir diyet falan mı uygulamam gerekecek?"

"Hayır, hiç de değil. Çok basit," dedi K.K. "Bol bol taze meyve, hafif bir egzersiz programı ve tabii... bu."

K.K. içki barına uzanarak bir bardağı suyla doldurdu. Sonra da içinde toz bir karışım olan bir paketi yırttı ve bunun içindeki kırmızı tozdan bir parça bardağın içine döktü. Karışım parıldamaya başladı. Parıldama sona erdiği zaman içki aynı çilekli süt gibi gözüküyordu.

"Bunlardan bir bardak, normal bir öğünün yerini tutar," dedi K.K. "Anında sonuç vereceği de kesin."

"Bu nasıl oluyor?"

K.K. güldü. "Niye sorguluyorsun ki? Yani mükemmel gözükmek istemiyor musun?"

Aklımın köşesindeki bir şey beni sürekli olarak rahatsız ediyordu. "Neden burada hiç erkek yok?"

"Ah, olmaz mı, var tabii," dedi K.K. "Onlarla da yakında tanışırısın. Şimdi bu karışımı bir dene. Neler olacağını göreceksin."

Önce mavi perdeye, sonra kendi görüntüme baktım ama tabii bu ben değildim.

"Haydi, Percy," diye azarladı beni K.K. "Değişim sürecinin en zor tarafı kontrolü elden bırakmak. Bir karar vermelisin: Ne olman gerektiğine sen mi karar vereceksin yoksa ben mi?"

Boğazım kurumuştu. "Sizin kararınız olacak," diyebildim.

K.K. gülümseyip bardağı uzattı. Bardağı alıp dudaklarıma götürdüm.

İçkinin tadı aynı görüldüğü gibiydi: çilekli süt gibi. Anında içimde sıcacık bir his yayıldı. İlk başlarda güzel gibiydi, sonra içimi yakan bir sıcaklık kapladı. Sanki içki midemde kaynamaya başlamıştı.

İki büklüm olup bardağı yere düşürdüm. "Ne yaptın... neler oluyor?"

"Merak etme, Percy," dedi K.K. "Acı az sonra geçecek. Bak! Aynı dediğim gibi hemen etkisini gösterdi."

Bir şeylerin ters gittiğini hissettim.

Aynanın üstündeki perde yere düştü ve ellerimin büzüş büzüş bir hal alıp pençelere dönüştüğünü gördüm. Suratımda, göğsümde, aklınıza gelebilecek en rahatsızlık verici yerlerimde bir anda kıllar çıktı. Dişlerim ağızıma fazla gelmeye başladı. Giysilerim ya üstüme büyük gelmeye başlamıştı ya da K.K.'nin boyu uzuyordu. Yoo hayır, ben küçülüyordum.

Bir anda kopkoyu renkli giysilerin pençesine düşmüştüm. Sanki kendi gömleğimin içine gömülmüştüm. Kaçmaya çalıştım ama kocaman eller beni yakaladı. Eller neredeyse benim kadar büyüktü. Yardım istemek için bağırmaya çalışınca da

ağızımdan sadece "Cik, cik, cik," diye sesler çıktı.

Beni tam ortadan sıkı sıkıya kavrayan koca eller tüm bedenimi havaya kaldırdı. Bu arada sürekli debeleniyor, tekme atıyordum ama kollarım ve bacaklarım kısacık olmuştu. Sonra bir anda karşımda K.K.'nin korkunç suraünü gördüm.

"Mükemmel!" diye gürlledi kadının sesi. Panik içinde cik-ledim ama K.K. kıllı karnımı daha da sıkarak "Gördün mü, Percy? İşte gerçek sen ortaya çıktı," dedi.

Beni aynaya doğru tuttu. Kendi yansımamı görünce yine bağırđım. K.K. karşımda tüm güzelliğıyle duruyordu; elinde de beyazlı turunculu tüyleri olan, minik pençeli, dişlek bir yaratık vardı. Ben kıpırdandığımda aynadaki yaratık da hareket ediyordu. Ben... ben...

"Bir kobay faresisin," dedi K.K. "Harika, değil mi? Erkekler sıçan gibidirler, Percy Jackson. Onları eskiden domuzlara dönüştürdüm ama o zaman da hem leş gibi kokuyorlardı hem de büyük olduklarından onları bir yerde tutmak güçleşiyordu. Aslında domuza dönüştüklerinde eski hallerinden çok da farklı olmuyorlardı. Ama fareleri beslemek çok daha kolay! Haydi, gel de diğer erkeklerle tanış."

"Cik!" diye bağırıp karşı koymaya çalıştım; bir yandan da K.K.'yi tırmalamaya çalışıyordum ama beni öyle bir sıktı ki neredeyse bayılacaktım.

"Yapma, uslu dur bakalım, ufak şey!" diye azarladı beni. "Yoksa seni baykuşlara veririm yem olarak. Yarın uslu durursan seni bırakacağım. Her zaman bir kobay faresine ihtiyacı olan bir sınıf vardır nasıl olsa."

Beynim de en az minik kalbim kadar deli gibi zonkluyordu. Yerde bir öbek halinde duran giysilerimi giymeliydim hemen. Giysilerimi giyebilirsem Dalgakıran'ı cebimden çıkar-

rabilir ve... sonra ne yapacaktım? Kapağını açamazdım ki. Açsam bile kılıcı tutamazdım.

K.K. beni kobay farelerinin durduğu kafese götürüp ağzını açarken çaresizlik içinde cikliyordum.

"Disiplin problemi olanlara merhaba de, Percy," diye uyardı beni. "Bunlar asla iyi sınıf kobayları olamayacaklar ama sana nasıl davranman gerektiğini gösterebilirler. Bazıları üç yüz senedir bu kafesin içinde. Eğer sonsuza dek onlarla kalmak istemiyorsan, sana tavsiyem..."

O anda Annabeth geldi ve "Bayan K.K. ?" dedi.

K.K. antik Yunanca bir küfür savurdu. Beni hemen kafesin içine tıkip kafesin kapısını da kapattı. Kafesin parmaklıklarına tutunup cıyaklıyor, pençe aüyordum ama nafile. Annabeth tam içeri girdiği sırada K.K. giysilerimi çarçabuk dokuma tezgahının altına takıştırmıştı.

Annabeth'i neredeyse tanıyamamıştım. Aynı K.K.'nin elbisesine benzer ipek bir elbise giymişti ama Annabeth'in giysisi beyaz renkti. Sarı saçları yıkanmış taranmış ve altın ipliklerle örülmüştü. En kötüsü de suratına makyaj yapılmıştı ki Annabeth'in bu vaziyette ortalarda dolaşacağını hiç ummazdım. Aslında harika gözüküyordu. Gerçekten hari-kaydı. Eğer ciklemeden başka bir ses çıkarabilseydim herhalde zaten dilim tutulmuş olurdu. Ama Annabeth'in görüntüsünde de bir şeyler tersti. Bu Annabeth değildi.

Annabeth etrafına bakınıp "Percy nerede?" diye sordu suraünü buruşturarak.

Hemen yine ciklemeye başladım ama beni duymamış gibiydi.

K.K. gülümsedi. "Percy bakıma gitti, canım. Merak etme. Harika gözüküyorsun! Tur hakkında neler düşündün?"

Annabeth'in gözleri parladı. "Kütüphaneniz bir harika!"

"Evet, gerçekten de öyledir," dedi K.K. "Son üç bin yılın en değerli bilgileri orada saklı. Hangi konuyu çalışmak istersen, ne olmak istersen hepsi orada, canım," dedi.

"Bir mimar?"

"Pöf!" dedi K.K. "Sende, canım, bir büyücünün özelliklerini görüyorum. Aynı benim gibi."

"Büyücü mü?" dedi Annabeth geriye bir adım atarak.

"Evet, canım." K.K. elini havaya kaldırdı. Avucunda bir alev belirdi ve parmaklarının ucuna kadar ilerledi. "Hekate benim annem, büyü tanrıçası yani. Athena'nın kızlarından birini ne zaman görsem hemen tanırım. Sen ve ben çok da farklı değiliz. Her ikimiz de bilgi peşindeyiz, görkemli şeyleri seviyoruz. Erkeklerin gölgesinde kalmamız gerekmiyor."

"Ben... bir şey anlamadım."

Sonra Annabeth'in dikkatini çekmek için avazım çıktığı kadar ciklemeye başladım. Ama ya beni duymuyordu ya da duyup önemsemiyordu. O sırada diğer kobay fareleri de yerlerinden çıkıp bana bakmaya gelmişlerdi. Kobay farelerinin kötü kötü bakabilecekleri hiç aklıma gelmezdi ama bunlar aynen öyle bakıyorlardı. İçeride yaklaşık yarım düzine kadar pis tüylü, kırık dişli ve patlak kırmızı gözlü fare vardı. Üstleri başları talaşla kaplıydı ve gerçekten de üç yüz senedir burada tıklı kalmışlar, kafesleri de hiç temizlenmemiş gibi iğrenç kokuyorlardı.

"Burada kal," dedi K.K. Annabeth'e. "Bizim takımımıza katılıp bir büyücü olabilirsin. Başkalarının iradesiyle oynamayı öğrenebilirsin. Tabii bu arada ölümsüz de olursun!"

"Ama..."

"Sen fazla zekisin, canım," dedi K.K. "Şu şapşal kamp kahramanlarına güvenmek konusunda temkinli olman gerek. Kaç tane melez olan büyük kadın kahraman tanıyorsun ki?"

"Şey... Atalanta, Amelia Earhart..."

"Öf! Tüm şan ve şeref erkeklere verilir zaten." K.K. yumruğunu sıktı ve büyüdü alevi söndürdü. "Kadınların güce erişmesi için gereken tek şey büyücülük. Medea, Kalipso gibi kadınlar güçlüydü! Ve de ben tabii. Ben en güçlüleriyim."

"Sen... K.K...Kirke!"

"Evet, canım. Ta kendisi."

Annabeth geri geri gidince Kirke gülmeye başladı. "Endişelenmene gerek yok. Sana zarar vermem."

"Percy'ye ne yaptın?"

"Sadece gerçek haline dönmesine yardımcı oldum."

Annabeth odaya göz gezdirdi. Nihayet kafesi ve parmaklıkların ardında duran beni gördü. Bir anda diğer fareler etrafımı sardı. Annabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Unut onu," dedi Kirke. "Bana katılıp büyücülüğün sırlarını öğren."

"Ama..."

Arkadaşına iyi bakılacak. Onu anakarada güvenli bir yere göndereceğiz. Kreşteki ufak çocuklar ona bayılacaklar. Bu arada sen de bilge ve güçlü biri olup çıkacaksın. İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

Annabeth hâlâ bana bakıyordu ama suratında hülyalara dalmış bir ifade vardı. Aynı Kirke'nin o içki karışımını içmemi sağladığı zaman benim yüzümde olan ifade vardı suraünde. Ciyaklayarak, bağırsarak onu bu durumdan çıkarmaya çalıştım ama hiçbir etkim olmadı Annabeth'in üstünde.

"Bir düşünüyem," diye mırıldandı Annabeth. "Sadece... bana düşünmem için bir dakika verin. Ona veda edeyim."

"Tabii, canım," dedi Kirke tatlı bir sesle. "Bir dakika. Ah, tamam... yalnız kalmak istiyorsun, şimdi anladım..." Kirke el

salladı ve pencerelerin üstüne demir parmaklıklar indi. Odadan çıkınca da kapının kilitlendiğini duydum.

Annabeth'in suratındaki hülyalı ifade bir anda kaybolu-verdi.

Hemen kafesin yanma koştu. "Tamam, hangisi sensin?"

Tek yapabildiğim ciyaklamaktı ama diğer fareler de hep bir ağızdan başladılar. Annabeth çok çaresiz gözüktüyordu. Odaya bir göz atıp dokuma tezgahının altındaki blucinimin paçasını gördü.

Evet!

Hemen giysilere doğru koşup ceplerimi karıştırdı.

Ama bana Dalgakıran yerine Hermes'in vitaminlerini getirdi ve vitamin şişesinin kapağını açmaya çalıştı.

Çiğlık aüp bunun vitamin takviyesi almanın zamanı olmadığını söylemek istiyordum! Annabeth'in yapması gereken kılıcı ortaya çıkarmaktı!

O anda tam kapı açılıp Kirke içeri girdiğinde Annabeth ağzına limonlu bir çiğnenebilen vitamin attı. Kirke'nin yanında bir de döpiyesli yanmalarından ikisi vardı.

"Görüyor musun bir dakikanın ne çabuk geçtiğini? dedi Kirke. "Yanıtın nedir, canım?"

"Bu," dedi Annabeth ve bronz bıçağını çekti.

Büyücü gerilese de şaşkınlığını çabuk atlattı. Dudak bükerek "Gerçekten, küçük kız, benim büyülerime karşı bıçak mı çekiyorsun sen şimdi? Sence bu akıllıca bir davranış olur mu?"

Kirke dönüp gülümsemekte olan yardımcılara baktı. Yardımcıları sanki büyü yapmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini havaya kaldırmışlardı.

Koş! Annabeth'e böyle seslenmek istedim ama çıkarabildiğim tek ses kemirgen sesiydi. Diğer fareler kafesin içinde

korkuyla bir oraya bir buraya kaçıştılar. Ben de panik içinde kaçmak istedim ama bir şeyler düşünmeliydim! Tyson'ı kaybettiğim gibi Annabeth'i de kaybetmeyi göze alamazdım, mahvolurdum.

"Annabeth'in dönüşümü nasıl olacak?" dedi Kirke alaylı alaylı. "Minicik, sinirli bir şey olsun. Tamam, buldum... bir tarla faresi olsun!"

Kirke'nin parmaklarından Annabeth'in etrafında yılanlar gibi kıvrılan mavi renkli bir ışık çıktı.

Korkudan donakalmış şekilde olup biteni izliyordum ki hiçbir şey olmadı. Annabeth hâlâ Annabeth'ti ama sadece daha öfkeli gözüküyordu. Öne doğru bir hamle yapıp bıçağının ucunu Kirke'nin boynuna yasladı.

"Beni bir pantere dönüştürmeye ne dersin? Hani şöyle pençelerini boynuna dolayacak bir pantere?"

"Nasıl?" diye cılız bir sesle sordu Kirke.

Annabeth vitamin kutusunu kaldırıp Kirke'ye gösterdi.

Kirke sinir içinde gürlledi. "Lanet olsun şu Hermes'e ve vitaminlerine! Bunlar geçici bir hevesten farksız, hiçbir faydası dokunmaz sana."

"Çabuk Percy'yi tekrar insan yap yoksa karışmam!" dedi Annabeth.

"Yapamam!"

"Peki o zaman, bunu sen istedin."

Kirke'nin yardımcıları öne doğru geldiler ama patronları "Geri çekilin! Vitaminin etkisi geçene kadar büyü işlemeyecek bu kıza," dedi.

Annabeth Kirke'yi alıp kobay farelerinin kafesinin oraya sürükledi, kafesin üstünü açıp vitaminlerin geri kalanını içeri döktü.

"Hayır!" diye çığlık attı Kirke.

Vitaminlere ilk ulaşan bendim ama diğer fareler de vitaminlere üşüşmüşler bu yeni yiyeceği tatmaya çalışıyorlardı.

Aldığım ilk lokmada içimi bir ateş bastı. Vitamin gözüme büyük gözükmeyene dek ufak ufak lokmalar alıp artık kafes küçülene kadar devam ettim. Sonra, güm! Kafes patladı. Yine bir insan olarak yerde oturuyordum; üstümde neyse ki her zamanki kıyafetlerim vardı. Yanımda da ne olup bittiğine bir anlam verememiş olan altı erkek daha vardı; adamlar çaresizce gözlerini kırpıştırıyor, saçlarından talaşları temizlemeye çalışıyorlardı.

"Hayır!" diye bağırdı Kirke. "Anlamıyorsun! Bunlar en kötüler!"

Adamlardan biri ayağa kalktı; bu, simsiyah saç sakalına karışmış, dişleri de aynı renk olan iri yarı bir adamdı. Üstünde birbirine uymayan yünlü ve deri giysiler, dizlerine kadar uzanan çizmeler ve yamru yumru bir fötr şapka vardı. Diğer adamlar daha sade giyimliydi; golf pantolonları ve kirli beyaz gömlekler giymişlerdi. Adamların hepsi yalınayaktı.

"Ahhh!" diye bağırdı adamlardan biri. "Bu cadaloz ne yaptı böyle?"

"Hayır!" diye inledi Kirke.

Annabeth nefesini tuttu. "Tanıdım seni! Edward Teach'sin sen, Ares'in oğlu."

"Evet, öyleyim güzelim," diye kükredi adam. "Ama çoğu insan bana Kara Sakal der! İşte bizi yakalayan büyücü burada beyler. Hemen durdurun onu; sonra da kendime koca bir kase kereviz bulmayı düşünüyorum! Ahhhhh!"

Kirke çığlık attı. Yardımcılarıyla birlikte korsanlar arkasında odadan dışarı kaçtı.

Annabeth bıçağını kınına koydu ve bana baktı.

"Teşekkürler..." dedim. Biraz tereddütle "Gerçekten çok özür dilerim..." dedim.

Bir geri zekalı gibi davrandığım için nasıl özür dileyeceğimi düşünmeden Annabeth bana sarıldı, sonra da hızla beni oradan çekti. "Bir kobay faresi olmadığına sevindim," dedi.

"Ben de." Yüzümün hissettiğim kadar kızarmamış olduğunu umuyordum o anda.

Annabeth hemen saçındaki altın yaldızlı örgüleri çözdü.

"Haydi, Yosun Kafa," dedi, "Kirke meşgulken ortadan kaybolalım."

Yokuştan aşağı, terasların, kaplıcada görevli olanların ve tatil köyünü yağmalayan korsanların yanından geçerek koştuk. Kara Sakal'ın adamları, Hawaii tarzı yemek partisindeki tiki meşalelerini kırdılar. Yüzme havuzuna bitki kürlerinde kullanılan havluları atıp sauna havlularının durduğu masaları devirdiler.

Bu taşkın korsanların diledikleri gibi ortalığı yakıp yıkmalarına izin verdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama tam üç yüz yıldır o kafesin içinde tıklı kaldıkları için de farelerin oynadığı tekerlekten daha fazla bir eğlence hak ettiklerini düşünüyordum.

Rıhtıma vardığımızda Annabeth "Hangi gemi?" diye sordu.

Çaresizlik içinde etrafıma bakındım. Bu kadar şeyden sonra tekrar botumuza binemezdik. Hızla adadan ayrılıydık ama nasıl? Bir denizaltı mı bulacaktık? Bir savaş jeti mi? Bunları bulsak bile nasıl kullanacağımı bilmiyordum ki. Sonra neyle kaçacağımızı gördük.

"İşte, orada," dedim.

Annabeth gözlerini kırıştırdı. "Ama..."

"Onu kullanabilirim."

"Nasıl?"

Bunu nasıl yapabileceğimi açıklayamıyordum. İçimden bir ses eski bir yelkenliyle kaçmanın bizim için en iyi seçenek olduğunu söylüyordu. Annabeth'in elinden tutup onu hemen üç yelkenli gemiye doğru götürdüm. Geminin direğinde ancak daha sonradan okuyabildiğim bir isim yazılıydı: *Kraliçe Arne'in İntikamı*.

Kara Sakal arkamızda bir yerlerde "Ahhh!" diye bağırdı. "Bu haylazlar benim gemime el koyuyorlar! Yakalayın onları beyler!"

"Zamanında kaçamayacağız!" diye bağırdı Annabeth gemiye tırmanırken.

Etraftaki labirent gibi halatlara ve iplere baktım. Gemi üç yüz senelik olmasına rağmen gayet iyi durumdaydı ama son sürat gitmesi için herhalde bir mürettebat ve saatler gerekiyordu. Bizim de ne yazık ki kaçmak için saatlerimiz yoktu. Korsanları merdivenden aşağı kaçarken ellerinde tiki meşaleleri ve kereviz saplarıyla koşarken gördüm.

Gözlerimi kapayıp geminin gövdesine vuran dalgalara, denizin akıntısına ve rüzgara konsantre olmaya çalıştım. Bir anda doğru sözcük kafamda beliriverdi: "Mizana direği!" diye bağırdım.

Annabeth çıldırışım gibi bana baktı ama aniden halatlar gerildi, yelkenler bayrak gibi açıldı ve tahta makaralar gıcırdamaya başladı.

Kafasının üstünden bir kablo uçup bir gemi direğine sarılırken Annabeth eğildi. "Percy, nasıl..."

Bir yanıtım yoktu ama geminin sanki bedenimin bir parçasıymış gibi davrandığını hissedebiliyordum. Kolumu kaldırırcasına kolaymış gibi yelkenlerin fora olmasını dile-

dim. Sonra da dümenin dönmesini diledim içimden.

Kraliçe Anri'e'in İntikamı rihümdan yalpalaya yalpalaya ayrıldı: korsanlar bize yeüşene kadar biz çoktan yola koyulmuş, Canavarlar Denizi'ne doğru ilerliyorduk.

BÖLÜM ON ÜÇ

ANNABETH EVE KADAR YÜZMEYE ÇALIŞIYOR

Nihayet iyi yapabildiğim bir iş bulmuştum.

Kraliçe Anne'in İntikamı her emrime yanıt vermişti. Hangi halatı yukarı çekeceğimi, hangi yelkenleri kaldıracağımı, hangi yöne doğru dümen kıracağımı biliyordum. Dalgaların arasından yaklaşık olarak on deniz mili süratinde ilerliyorduk. Bunun ne kadar hızlı olduğunu bile anlayabiliyordum. Yelkenli bir gemi için bu bayağı hızlı sayılırdı.

Her şey mükemmel gibiydi: suratıma vuran rüzgar, güverteyi döven dalgalar...

Ama artık tehlikeyi atlattığımıza göre tek düşünebildiğim Tyson'ı ne kadar özlediğim ve Kıvırcık'ı ne kadar merak ettiğimdi.

Kirke'nin adasında her şeyi ne kadar berbat ettiğimi düşündüm. Eğer Annabeth yardımına koşmasaydı hâlâ bir fare olarak sevimli, tüylü korsanlarla bir kafeste saklanıyor olacakım. Kirke'nin dediği şeyi düşündüm: 'Gördün mü, Percy? Gerçek seni ortaya çıkardı!'

Kendimi hâlâ farklı hissediyordum. Aniden içimde lahana yeme isteği belirmediğinden değil. Ürkekleşmişim; korkak, minik bir hayvan olma dürtüsü artık bir parçam haline gelmişti. Ya da içimde hep böyle bir dürtü vardı da ben fark etmemiştim. Bu his beni gerçekten endişelendirdi.

Gece boyunca yolumuza devam ettik.

Annabeth ortalığı kolaçan etmeme yardımcı olmaya çalıştı ama denizcilik pek ona göre bir iş değildi. Birkaç saat boyunca bir ileri bir geri sallana sallana gittikten sonra Annabeth'in suratu avokado rengine dönmüş, bir hamakta uzanmak için yanımdan ayrılmıştı.

Ufka doğru baktım. Birkaç sefer canavarlar gördüm. Bir gökdelen uzunluğundaki bir kuş tüyü ay ışığının vurduğu suyun yüzeyini delip geçti. Dalgaların arasında bir sıra yeşil omurga gözüküyordu; bunlar belki de elli metre uzunluğunda ve sürüngenimsi omurgalardı. Aslında ne olduklarını bilmek de istemiyordum.

Bir kere de denizin parıldayan kadın ruhlarını, yani dalgaların sembolü olan deniz perilerini gördüm. Onlara el sallamaya çalışırsam da denizin derinliklerine karıştılar, bu yüzden beni görüp görmediklerinden emin olmadım.

Gece yarısından biraz sonra Annabeth güverteye çıktı. Tam o sırada üstünden dumanlar tüten bir yanardağın yanından geçiyorduk. Deniz bu bölgede fokurduyor, kıyıya doğru suların üstünden dumanlar çıkıyordu.

"Hephaistos'un demir ocaklarından biri," dedi Annabeth. "Bu ocaklarda metal canavarlarını yapıyor işte."

"Şu bronz boğalar gibi mi?" diye sordum.

Annabeth evet anlamında kafasını salladı. "Etrafından dolaş. Hem de bayağı açıktan dolaş etrafından."

Bunun bana ikinci kez söylenmesi gerekmiyordu. Dümen kırıp adadan epey uzağa gittik; çok geçmeden arkamızda kırmızı bir pus kalmıştı.

Annabeth'e baktım. "Kikloptan nefret etmenin sebebi... Thalia'nın ölümünün ardındaki gerçek sebep... Neler oldu, anlatsana."

Karanlıkta Annabeth'in suratındaki ifadeyi görmek zordu.

"Sanırım bunu bilmek senin de hakkın," dedi Annabeth. "Kıvırcık o gece bizi kampa götürürken yolunu şaşırды, yanlış yola saptı. Hatırlıyor musun, bunu sana anlatmıştı bir kere-sinde?"

Evet anlamında kafamı salladım.

"İşte o saptığı yol kiklopun Brooklyn'deki yuvasına giden yoldu."

"Brooklyn'de de mi kiklop var yani?" diye sordum.

"Hem de kaç tane, inanamazsın ama önemli olan bu değil. Bu kiklop bizi kandırdı. Flatbush'taki eski bir evde bizi bir-birimizden ayırdı ve labirent gibi koridorlara soktu. Bir de bu kiklop istediği kişinin sesiyle konuşabiliyordu, Percy. Aynı Tyson'ın *Prenses Andromeda*'da yaptığı gibi. Her birimizi tek tek büyüledi. Thalia, Luke'un yardımına koştuğunu düşünürken, Luke benim yardım istercesine çığlık attığımı sanmış. Bense... ben karanlıkta tek başıma kalmıştım. O zaman yedi yaşındaydım. Çıkışı bile bulamamıştım."

Annabeth yüzüne düşen saçlarını geriye attı. "Ana odayı bulduğumu hatırlıyorum. Yerlere kemikler saçılmıştı. Bir de baktım ki Thalia, Kıvırcık ve Luke elleri kollan bağlanmış, ağızları tıkalı bir vaziyette tavandan sarkıyorlar. Kiklop da odanın tam ortasında ateş yakıyordu. Hemen bıçağımı çektim ama beni duydu. Arkasını dönüp bana gülümsedi. Konuştuğunda babamın sesini taklit ediyordu. Sanırım babamın sesini zihnimden bir yerlerden çekip çıkarmıştı. Bana 'Annabeth, endişelenme,' dedi. 'Seni seviyorum. Burada benimle birlikte kalabilirsin. Hem de sonsuza dek,' dedi."

İçim titredi. Annabeth'in bu olayı anlatış şekli altı sene sonra bile hayatımda duymuş olduğum tüm korku hikayele-

rinden daha da çok korkutmuştu beni. "Ne yaptın peki?"

"Ayağından bıçakladım."

Annabeth'e bakakaldım. "Dalga mı geçiyorsun? O zaman yedi yaşındaydın ve bir kiklopu ayağından mı bıçakladın?"

"Bunu yapmasaydım beni öldürecekti. Ama onu şaşırtmayı başarabildim. Koşup Thalia'nın ellerini çözecek kadar vakit kazandım. Thalia serbest kalınca işe el koydu zaten."

"Evet, ama yine de... bu yapüğün çok cesaret isteyen bir şeymiş, Annabeth."

Annabeth kafasını salladı. "Hayır, dışarı zor attık kendimizi. Hâlâ bu yüzden kabuslar görüyorum, Percy. Kiklopun babamın sesini taklit etmesi yüzünden... İşte kampa o kadar geç kalmamızın sebebi o kikloptu. O sırada peşimizde olan tüm canavarların bize yetişecek kadar vakti oldu. Thalia'nın ölmesinin sebebi bu. Kiklop olmasaydı Thalia da hâlâ yaşıyor olacaktı."

Güvertede oturup Hephaistos'un takımyıldızının gökyüzünde yükselmesini izledik.

"Aşağı in," dedi Annabeth. "Biraz dinlenmen gerek."

Tamam, dedim. Gözlerim kapanıyordu. Ama aşağı inip de bir hamak bulduğumda hemen uyuyamadım. Sürekli olarak Annabeth'in anlattığı olayı düşünüp duruyordum. Eğer Annabeth'in yerinde olmuş olsaydım bu görevi yapacak ve kiklopu ayağından bıçaklayacak cesaretim olur muydu acaba?"

O gece Kıvırcıkla ilgili bir rüya görmedim.

Bunun yerine kendimi Luke'un *Prences Andromeda'daki* özel kamarasında buldum. Perdeler aralıktı. Dışarısi karanlıktı. Etraf gölgelerle kaynıyordu. Her taraftan fısıltılar geliyordu; bunlar ölü ruhların fısıltılarıydı.

Dikkatli ol, diyorlardı. Tuzaklar var. Kandırmaca var.

Kronos'un altın lahdi hafifçe parılıyordu; bu da odadaki tek ışık kaynağıydı.

Birdenbire duyduğum bir kahkaha kanımı dondurdu. Sanki gemiden kilometrelerce aşağıdan geliyordu. Yeterince cesaretli değilsin, genç. Beni durduramazsın.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Lahdi açmalıyım.

Dalgakıran'ın kapağını açtım. Bir anda etrafımda hayaletler dönmeye başladı. Dikkatli ol!

Kalbim deli gibi atıyordu. Ayaklarımı kımıldatamıyordum ama Kronos'u durdurmalıyım. Bu kutuda her ne varsa onu yok etmeliydim.

Sonra bir kız benimle konuştu: "Buna ne diyorsun, Yosun Kafa?"

Annabeth olduğunu sanıp sesin geldiği yöne baktım ama bu kız Annabeth değildi. Kızım üstünde punk tarzı kıyafetler, bileklerinde gümüş zincirler vardı. Saçları dik dik ve simsiyahtı; deli deli bakan mavi gözlerinin etrafına kara kalem çekilmişti. Burnunun üstünde birkaç çil vardı. Tanıdık gelmesine rağmen nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum.

"Eeee?" dedi. "Onu durduracak mıyız, durduramayacak mıyız?"

Cevap veremedim. Hareket edemedim.

Kız gözlerini devirerek baktı. "İyi, o zaman bunu bana ve Aegis'e bırak."

Kız hafifçe bileklerine vurdu ve gümüş zincirleri başka bir şeye dönüştü: bir anda düzleşip genişleyip kocaman bir kalkan haline geldi. Kalkan gümüş ve bronzdandı; tam ortasında da Medusa'nın canavar suratı gözüküyordu. Sanki cadının kafası gerçekten kalkanın üstündeymişçesine bir ölüm maskesi gibi gözüküyordu. Bunun gerçek olup olmadı-

ğını ya da kalkanın beni dondurup dondurmayacağını bilmiyordum ama yine de kalkana bakmadım. Kalkanın yanı başında durmak bile beni korkutuyordu. Gerçek bir savaş esnasında kalkana sahip olan kişinin yenilemeyeceği his-sine kapıldım. Akli başındaki her düşman hemen oradan toz olurdu.

Kız kılıcını çekti ve lahde doğru gitti. Gölgeyi hayaletler ona yol verip kızın kılıcından çıkan o korkunç ışıktan kaçış-tılar.

"Hayır!" diyerek onu uyarmaya çalıştım.

Ama kız oralı olmadı. Dosdoğru lahde doğru yürüyüp lahdin altın kapağını kaldırdı.

Bir an için orada durdu; lahdin içindeki şeye bakıyordu. Sonra lahit parlamaya başladı.

"Hayır," dedi kız titrek bir sesle. "Olamaz."

Okyanusun derinliklerinden Kronos'un kükremesi duyuldu; o denli şiddetliydi ki tüm gemi sallandı.

"Hayır!" diye bağırdı kız lahitten gelen altın renkli bir ışık onu sardığında.

"Ah!" Hamakta yattığım yerde bir anda doğruldum.

Annabeth beni sarsıyordu. "Percy, kabus görüyorsun. Uyan!"

"Ne, ne oldu?" Gözlerimi ovuşturdum. "Ne oldu?"

"Kara gözüktü," dedi Annabeth somurtarak. "Sirenlerin topraklarına yaklaştık."

Önümüzdeki adayı zar zor görebiliyordum; pusların içinde sadece bir nokta gibi gözüküyordu.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Annabeth. "Sirenler... çok yakında onların seslerini duyacak kadar yakınlaşmış olacağız."

O anda Sirenlerle ilgili öyküleri hatırladım. O kadar tatlı tatlı şarkılar söylerlerdi ki denizcileri büyüleyip ölmelerine sebep olurlardı.

"Sorun değil," dedim. "Kulaklarımızı tıkayabiliriz. Aşağıda kocaman bir leğen dolusu mum var."

"Ama ben seslerini duymak istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Neden?"

"Derler ki Sirenler kişi ne arzularsa onunla ilgili gerçeği söylerlermiş şarkılarında. İnsanın kendisinin bile farkında olmadığı şeyleri anlatırlarmış. İşte bu yüzden bu kadar büyülüler. Onları duymak istiyorum. Bir daha ne zaman böyle bir şansım olur ki?"

Bunu başkalarından duysam hiç mantıklı gelmezdi ama bunu isteyen Annabeth'ti. Antik Yunan mimari kitaplarını devirip Tarih Kanalı'nı seyretmekten zevk alıyorsa herhalde Sirenler de ilgisini çekiyordur, diye düşündüm.

Bana planını anlattı. Tereddüt etsem de hazırlanmasına yardımcı oldum.

Adanın kayalıklı görüntüsü belirginleşir belirginleşmez halatlardan birine Annabeth'in beline dolanıp onu geminin direğine bağlamasını emrettim.

"Sakin beni çözme," dedi Annabeth. "Her ne olursa olsun ne kadar yalvarırsam yalvarayım sakın beni çözme. Bunu yaparsan hemen gemiden atlayıp boğulmaya kalkışabilirim."

"Ne o beni ayartmaya mı çalışıyorsun?"

"Haha, çok komik."

Onu güvende tutacağıma dair söz verdim. Sonra da iki büyük mum parçası alıp kulaklarımı tıkadım.

Annabeth küçümseyici bir biçimde kafasını sallıyor, bu kulak tıkaçlarının gerçekten bana yakıştığını anlatmaya çalışıyordu. Suratımı buruşturup tekrar kaptan dümenine

döndüm.

Etraftaki sessizlik ürkütücüydü. Beynime giden kan dışında hiçbir şeyin sesini duyamıyordum. Adaya yaklaştıkça sislerin içinden sivri sivri kayalıklar belirdi. *Kraliçe Anne'iri İntikamı'na* kayalıkların etrafından dolanıp geçmesini emrettim. Eğer daha da yakından geçecek olursak bu kayalıklar geminin gövdesini keskin jiletler gibi kesebilirdi.

Geri dönüp arkama baktım. İlk önce Annabeth gayet normal gözüküyordu ama bir anda suratında tuhaf bir ifade oluştu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Annabeth birden halatlardan kurtulmak için debelenmeye başladı. Bana sesleniyordu. Dudaklarının kıpırtısından ismimi söylediğini görebiliyordum. İfadesi gayet açıktı: Kurtulmak istiyordu. Bu bir ölüm kalım meselesiydi. Onu derhal halatlardan kurtarmalıyım.

Annabeth o kadar sıkıntılı gözüküyordu ki onu hemen serbest bırakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendimi başka bir yöne bakmak için zorladım. İçimden *Kraliçe Anne'iri İntikamı'na* bir emir vererek daha hızlı gitmesini diledim.

Hâlâ adayı net bir biçimde göremiyordum. Tek gördüğüm sis ve kayalıklardı ama suyun yüzeyinde tahta, fiberglas, eski gemilerden kalan enkaz parçaları, hatta uçaklardan düşen batmayan minderler bile vardı.

Müzik nasıl oluyor da bu kadar kişinin yolundan çıkmasına sebep olabiliyordu? Yani, bana da çoğu zaman baş aşağı bir yerlerden atlama hissi veren En Sevilen Şarkılar listesine girmiş bir sürü şarkı vardı ama yine de... Sirenler ne hakkında şarkı söylüyor olabilirlerdi?

Bir an için Annabeth'in merakına ben de kapılmak üzereydim. Kulaklarımdan tıkaçları çıkarıp Sirenlerin şarkısını

duymak istiyordum. Geminin kirişlerinde Sirenlerin şarkısının titreşimlerini hissediyordum; bu titreşimler kulaklarıma kan akışı gibi hücum ediyordu.

Annabeth bana yalvarıyordu. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Halatlara direniyor, bunlar sanki onun önem verdiği her şeyi elinden alıyormuşçasına bir çaba gösteriyordu.

'Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?' der gibiydi. 'Arkadaşım olduğunu sanıyordum.'

Puslarla kaplı adaya baktım. Hemen kılıcımın kapağını açmak istiyordum ama savaştacak bir şey yoktu ortada. Bir şarkıya karşı nasıl savaşılırdı ki?

Annabeth'e bakmamaya çalıştım. Ama ancak beş dakika kadar dayanabildim.

Bu büyük bir hata oldu.

Daha fazla dayanamayınca tekrar Annabeth'e baktım ve... halatların kopmuş olduğunu gördüm. Gemi direği boştu. Annabeth'in bronz bıçağı yerde duruyordu. Bir şekilde bıçağı eline geçirmişti. Annabeth'in bıçağını almayı unuttuğum.

Geminin kenarına koştuğumda Annabeth'i gördüm. Deliler gibi adaya doğru ayaklarını çırpıyor dalgalar onu dosdoğru sivri kayalıklara doğru sürüklüyordu.

Arkasından seslendim ama beni duyduysa bile hiçbir işe yaramadı. Büyülenmiş gibi kendi ölümüne doğru yüzüyordu.

Dümene bakıp "Dur!" diye bağırdım.

Sonra da gemiden suya atladım.

Bir anda sulara gömüldüm ve akıntının etrafımda kıvrılıp beni süratle ileri doğru fırlatmasını diledim.

Suyun yüzeyine çıkınca Annabeth'i gördüm ama bir dalga

onu yakalayıp bir kayalığın keskin çıkıntılarının ortasına doğru itti. Başka seçeneğim kalmamıştı. Hemen arkasından ben de suya daldım.

Bir yat enkazının altından, maden yatağı olduğunu fark ettiğim zincirlere bağlı yüzen metal topların arasından geçtim. Kayalıklara çarpmamak ya da suyun yüzeyinin hemen altında bulunan dikenli tellere takılmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Annabeth'in sürüklendiği sivri kayalığa doğru ilerleyip kendimi yarım ay şeklinde bir körfezde buldum. Burada da su yığınla enkaz, kayalık ve yüzen madenlerle doluydu. Kumsal siyah volkanik kumlardan oluşmuştu.

Çaresizlik içinde etrafıma bakınıp Annabeth'i aradım.

İşte oradaydı.

Bu iyi bir şey miydi değil miydi bilemiyorum ama Annabeth gayet iyi bir yüzücüydü. Madenleri ve kayalıkları geçmişti. Neredeyse siyah kumsala varmıştı bile.

Sonra sisler dağıldı ve onları gördüm: Sirenler oradaydı.

İnsan boyutlarında bir sürü akbaba düşünün: pis siyah tüyler, gri kuyruklar ve kırışık pembe renkli boyunları olan akbabalar. Sonra da şunu hayal edin: bu boyunların üstüne konmuş insan kafaları ama bu kafalar bir de sürekli olarak değişim halindeydi.

Onları duyamıyordum ama şarkı söylediklerini görebiliyordum. Kuşların ağızları hareket ettikçe suratları tanıdığım insanların suratlarına bürünüyordu: Annem, Poseidon, Kıvrık, Tyson, Kheiron. Görmek istediğim herkesin surati karşımdaydı. Davetkar ve güven veren bir ifadeyle bana gülümsediler. Ama ne şekil alırlarsa alsınlar ağızları yağlıydı ve yedikleri yemeklerin kalıntılarıyla kaplıydı. Akbabalar gibi suratlarıyla yemek yiyorlardı ve hiç de Canavar

Kurabiyeleri'yle besleniyorlarmış gibi gözüküyorlardı.

Annabeth onlara doğru yüzüyordu.

Annabeth'in sudan çıkmasına izin veremeyeceğini biliyordum. Deniz tek avantajımdı çünkü öyle ya da böyle beni hep korumuştum. Öne doğru atılıp Annabeth'i ayak bileğinden yakaladım.

Ona dokunduğum anda tüm bedenime bir şok dalgası yayıldı; o anda Sirenleri Annabeth'in gördüğü gibi görmeye başladım.

Üç kişi bir piknik örtüsünün üstünde Central Park'ta oturuyorlardı. Önlerinde tam bir ziyafet yemeği vardı. Annabeth'in babasını daha önceden Annabeth'in göstermiş olduğu fotoğraflardan hatırlıyordum: atletik yapılı, kahverengi saçlı, kırklarında bir adamdı. Annabeth'e çok benzeyen muhteşem bir kadınla el ele tutuşmuştu. Kadın gündelik giysiler giymişti: üstünde bir kot pantolon, gömlek ve dağcı botları vardı ama kadından güç fişkırıyordu. O anda tanrıça Athena'ya baktığımı anladım. Yanlarında da genç bir adam vardı... Luke.

Bu görüntü ılık, yumuşacık bir ışık altında parılıyordu. Üçü birbirleriyle konuşup gülüşüyordu; Annabeth'i gördüklerinde suratları ışıldadı. Annabeth'in annesi ve babası davetkar bir şekilde kollarını açtılar. Luke sırttı ve Annabeth'e yanına oturması için işaret etti. Sanki daha önceden ona ihanet etmemiştii, sanki hâlâ Annabeth'in arkadaşıydı.

Central Park'ın ağaçlarının arkasında bir şehrin silüeti yükseliyordu. Bu görüntüyü görünce bir an için nefesim kesildi çünkü bu şehir Manhattan'dı. Tüm şehir göz kamaştırıcı beyaz mermerlerle yeniden inşa edilmişti ve her zamankinden daha da büyük ve görkemli gözüküyordu; şehirde altın pencereler ve teras bahçeleri gözüküyordu. New York'tan çok daha iyiydi,

hatta Olimpos Dağı'ndan da iyiydi.

O anda tüm bunları Annabeth'in hazırladığını anladım. Annabeth artık yepyeni bir dünyanın mimarı olmuştu. Annesi ve babasıyla yeniden bir aradaydı. Luke'u kurtarmıştı. İsteddiği her şeyi gerçekleştirmişti.

Gözlerimi iyice kırıştırdım. Tekrar gözlerimi açtığımda tek gördüğüm Sirenlerdi: bunlar, insan suratlı, bir sonraki avlarını yemeye hazırlanan eğri büğrü akbabalardı.

Annabeth'i dalgalara doğru çektim. Onu duyamıyordum ama çığlık attığını anlayabiliyordum. Suratıma bir tekme savurdu ama buna da dayandım.

Akıntının bizi körfeze kadar sürüklemesini diledim. Annabeth bana karşı koymaya çalışıyor, tekmeler atıyordu; bu yüzden doğru dürüst yaptığım şeye konsantre olamıyordum. O kadar çok debelendi durdu ki neredeyse bir madene çarpacaktık. Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğer böyle devam ederse gemiye asla varamayacaktık.

Suyun dibine doğru gittiğimizde Annabeth sakinleşti. Kafası karışmış gibi gözüküyordu. Tekrar suyun yüzeyine çıkınca debelenmeye devam etti.

Annabeth'i belinden yakalayıp dalgaların bizi dibe doğru götürmesini diledim.

Denizin dibine doğru son sürat gidiyorduk; herhalde beş-on metre gitmiştik. Dikkatli olmam gerektiğini biliyordum çünkü ben basınca Annabeth'ten çok daha fazla dayanıklıydım. Etrafımızda köpükler oluşurken Annabeth debelenmeye ve nefesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Köpükler.

Çaresiz bir haldeydim. Annabeth'i hayatta tutmalıydım. Denizdeki tüm köpükleri hayal ettim, sürekli dönüp duran, yükselen köpükleri düşündüm. Bunların bir araya gelip

bana doğru hareket ettiğini hayal ettim.

Deniz bu çağırma cevap verdi. Etrafımda beni gıdıklayan bembeyaz köpüklü bir his oluştu. Daha net bir biçimde görebildiğim zaman Annabeth'in ve benim etrafımda kocaman bir hava baloncuğu olduğunu fark ettim. Sadece ayaklarımız suya değiyordu.

Annabeth soluk soluğa kalmış öksürüyordu. Tüm bedeni zangır zangır titriyordu ama bana baktığında büyüünün artık bozulmuş olduğunu fark ettim.

Annabeth ağlamaya başladı; hem de çok fena şekilde, insanın yüreğini burkan bir ağlama. Başını omzuma yasladı, ben de ona destek oldum.

Etrafımda bana bakmak için gelen meraklı ıskarmoz ve kılıç balıkları dolanıp duruyordu.

"Dağılın!" dedim hepsine.

Balıklar dört bir yana dağıldı ama istemeye istemeye gittiklerini sezebiliyordum. Yemin ederim ki niyetlerinin ne olduğunu anlamıştım. Siren körfezinin oralarda Poseidon'un oğlunun ve bir kızın bulunduğu dedikodusunu yayacaklardı.

"Gemiye geri dönelim," dedim Annabeth'e. "Her şey yolunda, merak etme."

Annabeth de daha iyi olduğunu anlatmak istercesine kafasını salladı, sonra da bir şey söyledi. Tıkaçlar hâlâ kulaklarımda olduğundan ne dediğini duyamadım.

Sonra akıntının balondan yapılmış küçük denizaltımızı kayalıklardan ve dikenli tellerden uzaklaştırıp *Kraliçe Anne'in İntikamı*'nın oraya sürüklenmesini diledim. Gemi o sırada düzenli ve yavaş bir biçimde adadan uzaklaşıyordu.

Suyun altından giderek sirenleri duyamayacağımız mesafeye geldiğimizden emin olana kadar gemiyi takip ettik. Yüze çıkar çıkmaz hava balonu patladı.

Geminin yanından bir halatın sarkması için emir verdim, buna tutunarak gemiye çıktık.

Bir aksilik olmaması için tıkaçları hâlâ çıkarmamıştım. Ada gözden kaybolana kadar yolumuza devam ettik. Annabeth ön güvertede bir battaniyeye sarılmış vaziyette oturuyordu. Nihayet, yüzünde sersemlemiş ve üzgün bir ifadeyle kafasını kaldırıp bana baktı; dudaklarının hareketinden "geçti," dediğini anladım.

Ben de kulaklarımdan tıkaçları çıkardım. Şarkı falan duyulmuyordu. Öğleden sonra sessiz geçiyordu; duyulan tek ses dalgaların geminin gövdesine vururken çıkardığı sestti. Gökyüzü masmavi bir renge bürünmüş, sanki Sirenlerin adası hiç yokmuş gibi bir hal almışü.

"İyi misin?" diye sordum Annabeth'e. Bunu söyler söylemez de söylediğim şeyin ne kadar anlamsız olduğunu fark ettim. Tabii ki iyi değildi.

"Düşünemedim," dedi.

"Neyi düşünmedin?"

Annabeth'in gözleri Sirenlerin adasının üstüne çökmüş olan sisle aynı renkti. "İnsanın aklını başından alabileceklerini düşünemedim," dedi.

Sirenlerin ona neler vaat ettiğini gördüğümü anlatmadım. Kendimi yanlışlıkla birisinin özel hayatına tanıklık etmiş gibi hissediyordum. Ama olan biteni bilmek de Annabeth'in hakkıydı.

"Manhattan'ı yeniden nasıl inşa ettiğini, aileni ve Luke'u gördüm," dedim.

"Gördün mü?" dedi yüzü kızararak.

"Luke'un *Prences Andromeda*'da bahsettiği dünyayı sıfırdan yaratma konusu aklına fena takılmış anlaşılabilir, değil mi?"

Annabeth battaniyeye sarındı. "İşte bu da benim ölüm-

cül hatam," dedi. "Sirenler bana bunu gösterdi. Ölümcül hatam, hubris."

Gözlerimi kırıştırdım. "Nasıl yani, nohutlu mezeden mi bahsediyorsun?"

Gözlerini devirerek "Hayır, Yosun Kafa. O humus. Hubris daha da kötü bir şey."

"Humustan beter ne olabilir ki?"

"Hubris, ölümcül derecede gururlu olmak anlamına gelir, Percy, bir nevi kibir. Her şeyi başkalarından daha iyi yapabileceğini düşünmek demek... hatta tanrılardan bile."

"Sen böyle mi hissediyorsun?"

Annabeth gözlerini yere indirdi. "Sen de hiç böyle hissetmez misin? Yani bir gün dünya iyice berbat bir yer haline gelse, her şeyi sıfırdan tekrar yaratabilsek, nasıl olurdu? Savaşlar sona ererdi. Kimse evsiz kalmazdı. Yaz tatillerinde kitap okuma ödevi verilmezdi."

"Dinliyorum, devam et."

"Yani, Batı insanlığın bugüne kadar yaptığı en güzel şeylerin çoğunu temsil ediyor; işte bu yüzden ateş yanmaya devam ediyor. Bu yüzden Olimpos hâlâ var. Ama bazen de yalnızca kötü şeyleri görüyorsun. Sonra da Luke'un düşündüğü gibi düşünmeye başlıyorsun. 'Eğer buraları yakıp yıkabilseydim, daha iyi bir hale sokardım,' dediğini hatırlıyor musun? Hiç böyle hissettiğin oldu mu? Hani sen dünyayı yönetecek olsan daha iyi şeyler yapabileceğini hissettin mi hiç?"

"Şey... aslında hayır. Dünyayı benim yönetmem kabus gibi bir şey olurdu herhalde."

"O zaman şanslısın. Hubris senin ölümcül hatan değil demek ki."

"Benimki ne peki?"

"Bilmiyorum, Percy. Ama her kahramanın bir ölümcül

hatası vardır. Eğer ne olduğunu bulup kontrol edemezsen... Zaten buna bu yüzden 'ölümcül' diyorlar ya."

Bir süre Annabeth'in dediklerini düşündüm. Biraz key-fim kaçü.

Sonra fark ettim ki Annabeth özel olarak değiştireceği şeylerden hiç bahsetmemişti. Mesela annesiyle babasını bir araya getirmekten veya Luke'u kurtarmaktan hiç söz etmemişti. Bunu niye yaptığını anladım. Ben de kaç kez annemi ve babamı bir araya getirmeyi hayal ettiğimi itiraf etmek istemezdim.

Manhattan'ın Yukarı Doğu Mahallesi'ndeki ufacık apartman dairemizde oturan annemi düşündüm. Mutfakta pişirdiği mavi renkli gözlemelerin kokusunu hatırlamaya çalıştım. Her şey o kadar geride kalmıştı ki.

"Peki, bu yaptığına değdi mi bari?" diye sordum. "Kendini daha... bilge hissediyor musun?"

Annabeth uzaklara baktı. "Emin değilim. Ama kampı kurtarmamız gerek. Eğer Luke'u durduramazsak..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Eğer Luke'un düşünce tarzı Annabeth'i bile etkilemeye yetmişse kaç tane melezin ona katılacağını tahmin etmek imkansızdı.

Sonra rüyamdaki kızı ve altın lahdi düşündüm: ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bir şeyler eksik gibiydi. Kronos'un planladığı korkunç bir şeyler vardı ve ne olduğunu bilmiyordum. Kız altın lahdin kapağını açuğında ne görmüştü acaba?"

Aniden Annabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Percy?"

Arkamı döndüm.

İleride bir başka kara parçası gözüküyordu; bu, eyer şeklinde, ormanlık dağları, beyaz kumsalları ve yeşil ovalan olan bir adaydı. Aynı rüyamda gördüğüm yere benziyordu.

Denizcilikle ilgili olan hislerim de bunu doğruluyordu. 30 derece, kuzey yönünde 31 dakika, 75 derece, bat yönünde 12 dakika.

Kiklopun evine gelmiştik.

BÖLÜM ON DÖRT

KIYAMET KOYUNUYLA TANIŞIYORUZ

Canavar Adasf'nı düşündüğünüzde aklınıza Sirenlerin adasındaki gibi kemik dolu, sivri kayalıklı bir kumsal geliyor.

Polyphemos'un adası buna hiç benzemiyordu. Yani, tamam, adada üstünden halatlı bir köprü geçen bir uçurum vardı ve bu da hiç iyiye işaret değildi. Neredeyse BURADA KÖTÜ BİR ŞEY YAŞIYOR diye bir yazı yazıp buraya asabilirdiniz. Ama bunun dışında sanki bir Karayip adasının kartpostalı gibiydi. Yemyeşil tarlalar, tropik meyve ağaçları ve bembeyaz kumsallar vardı. Kıyıya doğru giderken Annabeth bu tatlı havayı içine çekti. "Post," dedi.

Evet anlamında kafamı salladım. Henüz Post'u göremesem de gücünü hissedebiliyordum. Bu gücün her şeyi, hatta Thalia'nın zehirlenmiş ağacını bile iyileştirebileceğini düşünüyordum. "Eğer bunu buradan alıp götürürsek ada ölmü mü?"

Annabeth kafasını salladı. "Bence gücü azalır. Eskiden nasılsa o hale döner."

Bu cennetimsi yeri berbat edeceğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum ama kendime başka bir seçeneğimin olmadığını hatırlattım. Melez Kampı tehlike altındaydı. Ve Tyson... eğer bu görev olmasaydı, o hâlâ hayatta olacaktı.

Dar ve derin vadinin dibindeki ovada birkaç düzine kadar koyun otluyordu. Hepsi de huzurlu gözüktüyordu ama bu koyunlar neredeyse bir su aygırı büyüklüğündeydi. Hemen koyunların yanından tepelere doğru giden bir patika vardı. Patikanın sonunda, kanyonun kenarında devasa bir meşe ağacı vardı ki bu da rüyamda gördüğüm ağaçtı. Ağacın dallarından altın renkli bir şey sarkıyordu.

"Bu çok basit," dedim. "Oraya kadar yürüyüp onu alacak mıyız yani?" diye sordum.

Annabeth'in gözleri açıldı. "Bir muhafız falan olması gerek. Bir ejderha veya..."

Tam o anda çalılıkların arasından bir geyik fırladı. Büyük bir ihtimalle biraz otlamak için ovaya dalmıştı ki bir anda tüm koyunlar bağışarak hayvanın üstüne çullandı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki geyik tökezleyip bir yün ve kendisini ezen toynaklar bulutunun altında kalıvermişti.

Havada ot ve yün parçacıkları uçuşuyordu.

Bir saniye sonra koyunlar hiçbir şey olmamış gibi tekrar sakin sakin otlanmaya koyuldular. Geyiğin durduğu yerdeyse bembeyaz, etleri sıyrılmış kemikler duruyordu.

Annabeth'le birbirimize baktık.

"Bunlar pirana balıkları gibi," dedi Annabeth.

"Yünlü piranalar. Nasıl..."

"Percy!" Annabeth nefesini tutmuş, koluma yapışmıştı. "Bak."

Koyunların otlandığı ovanın hemen aşağısındaki kumsalı işaret ediyordu. *CSSBirmingham*¹ dan kurtulan diğer cankurtaran botu ters yüz olmuş biçimde orada duruyordu.

Bu insan yiyen koyunların yanından geçemeyeceğimize karar verdik. Annabeth görünmez olup patikadan geçip

Post'u kapmak niyetindeydi ama en sonunda onu bir şeylerin ters gidebileceğine ikna edebildim. Koyunlar kokusunu alabilirlerdi. Başka bir muhafız ortaya çıkabilirdi. Eğer böyle bir şey olacak olursa ben de yardım etmek için uzakta kalmış olurum.

Ayrıca yapmamız gereken ilk şey Kıvırcık'ı ve diğer cankurtaran botuyla kim buraya gelmişse onu bulmaktı. İçimden geçen şeyi söylemek için fazlasıyla heyecanlıydım: Tyson hâlâ hayatta olabilirdi.

Gemiye başından ve kılıcından adanın arka tarafına bağlamak üzere hareket ettik. Adanın bu tarafında dik kayalıklar neredeyse yüz metre yüksekliğindeydi. Geminin bu taraftan pek görülemeyeceğini düşünüyordum.

Kayalıklar tırmanılabilir gibiydi, kamptaki lava duvarına benziyorlardı. En azından kayalıklarda koyunlar yoktu. Polyphemos'un buralarda insan yiyen keçi barındırmadığını umuyordum.

Kayalıkların kenarına bir cankurtaran botunu çektik, sonra da yavaş yavaş yukarı tırmanmaya başladık. Annabeth önden gidiyordu çünkü benden çok daha iyi bir tırmanıcıydı.

Neredeyse altı-yedi kez ölüm tehlikesi atlattık ama bu sayının bile iyi olduğunu düşünüyordum. Bir keresinde dengemi kaybettim ve kendimi kayalıklardan elli metre yukarıda tek elle sallanırken buldum. Ama sonra diğer elimle de bir yere tutunup tırmanmaya devam ettim. Bir dakika sonra Annabeth kaygan bir yosun parçasına bastı ve ayağı kaydı. Neyse ki ayağını koyacak başka bir yer buldu. Ne yazık ki bastığı yer benim suratımdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Önemli değil," diye homurdandım ama Annabeth'in

spor ayakkabılarının tadına bakmayı hiç istemezdim.

Nihayet, ellerim artık uyuştuğunda, kol kaslarım yorgunluktan titremeye başladığında bir yamacın üstüne çıktık ve yere yığıldık.

"Offf," dedim.

"Ahh," diye inledi Annabeth.

"Gırrr," dedi başka bir ses.

O kadar yorgun olmasaydım birkaç yüz metre öteye fırlardım. Hemen olduğum yerde dönüp sesin nereden geldiğini görmeye çalıştım ama göremedim.

Annabeth eliyle ağzımı kapattı ve bir şeye işaret etti.

Oturduğumuz yer fark ettiğimden de dikti. Karşı tarafa doğru ilerliyordu ki ses de tam oradan, hemen aşağıımızdan geliyordu.

"Amma da alıngansın!" dedi kalın ses.

"Gel de gör bakalım!" Bu ses Clarisse'ye aitti. "Kılıcımı geri ver, ben de sana karşı savaşıyım!"

Canavar kahkahalar atarak gürledi.

Annabeth'le birlikte kenara doğru süründük. Kiklop'un mağarasının girişinin tam üstündeydik. Aşağıda Polyphemos ve üstünde hâlâ nikah kıyafetleri olan Kıvırcık duruyordu. Clarisse'nin elleri kolları bağlıydı ve bir kazan dolusu kaynar suyun üstüne doğru baş aşağı sarkıyordu. İçimden Tyson da belki oradadır diye düşünüyordum. Tehlikede olsa bile en azından hayatta olduğunu görebilecektim. Ama ortalıkta yoktu.

"Hmm," diye düşündü Polyphemos. "Şu geveze kızı şimdi mi yesem yoksa düğün şenliği için mi beklesem? Gelinim ne düşünüyor?"

Dönüp geri geri adım atan Kıvırcık'a baktı. Kıvırcık gelinliğin kuyruğuna basıp yere devriliyordu neredeyse. "Şey,

ben aç değilim, canım. Belki..."

"Ne? Gelin mi dedin?" diye sordu Clarisse. "Kimden bahsediyorsun? Kıvırcık'tan mı?"

Annabeth yanımda mırıldanıyordu. "Bu kızın bir an önce çenesini kapaması gerek."

Polyphemus kükredi "'Kıvırcık da ne?"

"Satir!" diye seslendi Clarisse.

"Aman!" diye cıyıkladı Kıvırcık. "Bu zavallı kızın beyni sulanmış sıcak sudan. Onu aşağı indiriver!" dedi.

Polyphemus sütbeyazı uğursuz gözünü Clarisse'yi daha iyi görmek ister gibi kıstı.

Kiklop rüyamda gördüğümde de korkunç gözüküyordu. Kısmen o leş gibi kokan nefesi yüzünden, kısmen de üstünde damatlığı olduğundan. Damatlığı kaba saba bir İskoç etekliğinden ve omuzluktan oluşuyordu. Bunları birbirine bebek mavisini renginde smokinlerle tutturmuştu; sanki tüm bir düğün alayının kıyafetlerini yürütmüştü.

"Hangi satir?" diye sordu Polyphemus. "Satirler lezzetlidir. Bana bir satir mi getirdin?"

"Hayır, koca şapşal!" diye bağırды Clarisse. "O satirden bahsediyorum! Kıvırcık'tan! Üstünde nikah elbisesi olan!"

O anda Clarisse'nin boğazına yapışmak istedim ama artık çok geçti. Tek yapabildiğim Polyphemus'un arkasını dönüp Kıvırcık'ın gelinliğinin peçesini açmasını izlemektir. Kıvırcık'ın kıvr kıvr saçları, yeni çıkmaya başlamış sakalı ve minik boynuzları ortaya çıkıverdi.

Polyphemus derin derin nefes alıyor öfkelerini zapt etmeye çalışıyordu. "Pek iyi göremiyorum," dedi. "Seneler önce bir kahraman beni gözümde bıçakladığından beri iyi görmüyorum. Ama SEN... BİR... KADIN... KİKLOP... DEĞİLSİN...!"

Sonra Kıvırcık'ın elbisesini yakaladığı gibi ortadan ikiye

ayırdı. Kıvırcık üstünde blucini ve tişörtüyle kalakaldı. Canavar üstüne üstüne gelirken Kıvırcık çığlık atıp ondan kaçmaya başladı.

"Dur!" diye yalvarıyordu Kıvırcık. "Beni diri diri yeme! Ben... güzel bir yemek tarifi biliyorum!"

Tam kılıcına davranacaktım ki Annabeth "Dur!" dedi.

Polyphemus tereddüt ediyordu; elinde kocaman bir kaya parçasıyla gelininin kafasını ezip ezmek arasında bocalıyordu.

"Yemek mi?" diye sordu.

"Evet, evet! İnan bana beni pişirmeden yemek istemezsin. Sonra bakterilerle, zehirlenmeyle falan uğraşırısın. Ateşte yavaş yavaş kızarırsam tadım daha iyi olur. Üstüme de mangolu sos koydun mu süper olur! Hemen gidip ormandan mango toplayabilirsin. Ben burada beklerim."

Canavar bunu bir düşündü. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hareket ettiğim anda ölebilirdim. Ama canavarın Kıvırcık'ı öldürmesine de izin veremezdim.

"Mango soslu ızgara satır?" diye düşündü Polyphemus. Hâlâ su kaynayan kazanın üstünde asılı duran Clarisse'ye baktı. "Sen de mi bir satırsın yoksa?"

"Hayır, seni koca pislik torbası!" diye bağırdı Clarisse. "Ben bir kızım! Hem de Ares'in kızıyım! Çabuk beni çöz de kollarını kökünden keseyim senin!"

"Kollarımı keseceksin," diye tekrarladı Polyphemus.

"Sonra da kollarını boğazına tıkacağım!"

"Bayağı cesursun."

"İndir beni aşağı!"

Polyphemus Kıvırcık'ı kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi yakaladı. "Ama şimdi koyunları otlatmam lazım. Dügün bu geceye kadar ertelendi. Sonra da satiri ana yemek olarak

yeriz!" dedi.

"Evlenecek misin?" diye sordu Kıvırcık üzölmüş gibi.
"Gelin kim olacak peki?"

Polyphemus bakışlarını fokur fokur suyla dolu kazana çevirdi.

Clarisse biri gırtlğını sıkılmış gibi bağırdı. "Hayır, olamaz! Ciddi olamazsın. Ben..."

Ne Annabeth ne de ben bir şey yapamadan Polyphemus, Clarisse'yi halattan sanki bir ağaçtan meyve koparır gibi çekip onu da, Kıvırcık'ı da mağaranın içine fırlattı. "Rahat rahat oturun bakalım! Gün batımında büyük olay için geri gelirim!"

Sonra bir ıslık çaldı; insan yiyenlerden daha küçük bir koyun ve keçi sürüsü mağaradan dışarı fırlayıp sahiplerinin yanından geçüler. Otlanmaya giderlerken Polyphemus hafifçe bazılarının sırtına vurdu ve isimlerini söyledi: Beltbuster, Tammany, Lockhart vs.

En son koyun da mağaradan çıkınca Polyphemus mağaranın ağzına kocaman bir kaya parçası yuvarladı; bunu buzdolabının kapağını kapatır gibi kolaylıkla yapmıştı. Kıvırcık ve Clarisse de çığlıklar atarak içeride kalmışlardı.

"Mango mu?" dedi kiklop kendi kendine. "O da ne ki?"

Bebek mavisii rengindeki damatlığı üstünde, dağdan aşağı inmeye başladı ve bizi içinde su kaynayan bir kazan ve mağaranın ağzındaki kocaman kaya parçasıyla baş başa bıraktı.

Saatlerce kayayı oynatmaya çalıştık ama beceremedik. Oyuklardan içeri bağırdık, kayanın üstüne vurduk, Kıvırcık'a bir işaret edebilmek için akla gelen her şeyi yaptık ama bizi duyup duymadığını bir türlü anlayamadık.

Bir mucize olsa ve Polyphemus'u öldürebilsek bile bunun

bize hiçbir faydası olmayacaktı. Kıvırcıkla Clarisse mağaranın içinde kalıp ölürlendi. Mağaranın ağzındaki kayayı oynatabilecek tek kişi kiklopun kendisiydi.

Sinirden delirmiş halde Dalgakıran'ı kayaya savurdum. Havada kıvılcımlar uçtu ama başka bir şey olmadı. Kocaman bir kaya parçası, büyülü bir kılıçla savaşılabileceğiniz türden bir düşman değil.

Annabeth'le birlikte çaresizlik içinde kayalıklarda oturup bebek mavisi damatlığıyla aşağı doğru giden kiklopu izledik. Kiklop çok zekice bir şey yapmış, insan yiyen hayvanları ve diğerlerini birbirinden ayırmıştı; sonra da insan yiyenleri adayı bölen o devasa uçurumun iki yakasına yerleştirmişti. Karşıdan karşıya geçmenin tek yolu bu halatlı köprüydü ve köprü de koyunların toynakları için fazlasıyla dardı.

Polyphemus her iki taraftaki yamyam sürülerini ziyaret etti. Ne yazık ki yamyam koyunlar Polyphemus'a saldırmadılar. Hatta onu hiç rahatsız etmediler demek daha doğru olur. Polyphemus örgülü bir hasır sepetten hayvanlara tuhaf et parçaları dağıtıyordu. Bu durum Kirke beni bir kobay faresine dönüştürdüğünden beri hissettiğim şeyi daha da güçlendirdi: Belki de artık Kıvırcık gibi ben de vejetaryen olmalıydım.

"Hile yapıyor," dedi Annabeth. "Onu güçle yenemeyeceğimize göre kendi hilesiyle yenmeliyiz."

"Tamam," dedim. "Hangi hileyi kulacağız peki?"

"İşte onu henüz düşünmedim."

"Harika."

"Polyphemus eninde sonunda mağaranın ağzını kapatan taşı yerinden oynatacak çünkü koyunları tekrar mağaraya sokması lazım."

"Gün batımında," dedim. "Zaten o zaman da hem Clarisse'yle evlenecek hem de Kıvırcık'ı mideye indirecek. Hangisi daha

iğrenç bilemiyorum doğrusu."

"Görünmez olup içeri girebilirim," dedi Annabeth.

"Ben ne olacağım?"

"Koyun," dedi Annabeth alaylı bir biçimde. Sonra da beni tetikte tutan o bakışlarından birini attı. "Koyunları sever misin?"

"Bırakma yeter!" dedi Annabeth sağımda bir yerde görünmez vaziyette durarak. Tabii, söylemesi kolaydı. Bir koyunun karnından baş aşağı sarkan o değildi.

Aslında bunun düşündüğüm kadar da zor olmadığını itiraf etmeliyim. Daha önceden de annemin arabasının yağını değiştirmek için arabanın altına bu şekilde girmiştım, hemen hemen aynı şeydi. Koyunun umurunda değildi zaten. Kiklopun en ufak koyunu bile ağırlığımı taşıyabilecek kadar büyüktü, bir de bu koyunların postu bayağı kalındı. Yünlerini tutacak olarak kullanmak üzere her iki elime sarmış, ayaklarımı da hayvanın kalçasına dolamıştım ve işte olmuştu. Kendimi ufak bir kanguru gibi hissediyor, koyunun göğsüne sarılmış gidiyordum. Bir yandan da hayvanın yünlerini ağızımdan burnumdan uzakta tutmaya çalışıyordum.

Eğer merak ediyorsanız hemen söyleyeyim: bir koyunun alt tarafı hiç de güzel kokmuyor. Kalın bir kazağın çamura bulanıp kirli çamaşır sepetinde bir hafta boyunca bırakıldığını bir düşünün. İşte böyle bir şeydi.

Güneş batmak üzereydi.

Kiklop "Hey! Keçicikler! Koyuncuklar!" diye bağırdığında pozisyonumu almışım.

Sürü kiklopun sözünü dinleyerek yokuştan yukarı çıkmaya başladı ve mağaraya doğru yöneldi.

"Tamam!" diye fısıldadı Annabeth. "Hemen yanında ola-

çağım, hiç merak etme."

Eğer bu işten sağ salim kurtulursam Annabeth'e bir dahi olduğunu söylemek üzere sessizce tanrılara söz verdim. İşin kötü tarafı tanrıların beni sözümü tutmaya zorlayacaklarını biliyordum.

Bir nevi taksit görevi gören koyunum tepeden yukarı tırmanmaya başladı. Elli metre kadar sonra koyuna tutunmaktan ellerim ve ayaklarım sızlamaya başlamıştı. Postuna daha da sıkı sıkı sarılınca hayvan homurdanır gibi bir ses çıkardı. Haksız da sayılmazdı. Ben de kimsenin saçlarına tutunup benimle birlikte yokuş yukarı tırmanmasını istemedim doğrusu. Ama tutunmasam bu sefer tam canavarın önüne düşüveririm diye korkuyordum.

"Hasenpfeffer!" dedi kiklop koyunlardan birini önüme koyarak. "Einstein! Widget... hey, Widget!"

Polyphemus benim koyunumu okşayınca neredeyse yere düşecektim. "Biraz kilo mu aldın sen?"

"Eyvah," dedim kendi kendime. "Şimdi anlayacak."

Ama Polyphemus sadece gülüp hayvanın poposuna bir şaplak indirip bizi mağaraya doğru yönlendirdi. "Yürü bakalım, şişko! Yakında Polyphemus seni kahvaltı olarak midesine indirecek!"

Ve bir anda kendimi mağaranın içinde buldum.

Sona kalan koyunlar da içeri giriyordu. Eğer Annabeth bir kargaşa yaratmazsa...

Tam kiklop kayayı yerine koyacaktı ki dışarıdan bir yerlerden Annabeth'in sesi geldi: "Merhaba, çirkin şey!"

Polyphemus bir anda gerildi. "Kim o?"

"Hiç Kimse!" diye bağırdı Annabeth.

Bu tam da Annabeth'in düşündüğü etkiyi yaratmıştı. Canavarın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Hiç Kimse mi? Ama ben seni hatırlıyorum!" dedf

"Kimseyi hatırlayacak kadar aklın yok senin," diye alay etti Annabeth. "Kimi hatırlıyorsun ki?"

Annabeth bunu söylediği anda hareket etmiş olduğunu umuyordum çünkü Polyphemus öfkeli öfkeli inlemeye başladı ve en yakındaki kaya parçasını alıp (bu, mağaranın girişini tıkayan kaya parçasıydı) Annabeth'in sesinin geldiği yöne doğru fırlattı. Kayanın tuzla buz olduğunu duydum.

Bir an için kötü bir sessizlik oldu. Sonra Annabeth "İsabet ettirmeyi de öğrenememişsin daha!" dedi.

Polyphemus ulumaya başladı. "Gel buraya! Öldüreceğim seni! Hiç kimseymiş!"

"Olmayan birini öldüremezsın, seni salak hırbo," diye alay etti Annabeth. "Gel de bul beni!"

Polyphemus yuvarlana yuvarlana sesin geldiği yöne doğru koştu.

Şimdi bu "Hiç Kimse!" olayı başkalarına mantıksız gelebilirdi ama Annabeth bana bu Bay Hiç Kimse'nin Odiseus'un Polyphemus'u kandırmak için yüzyıllar önce kullandığı isim olduğunu anlatmıştı. Hem de kocaman kızgın bir çubukla Polyphemus'un gözünü çıkartmadan önce... Annabeth Polyphemus'un bu isim yüzünden hâlâ kızgın olabileceğini düşünmüştü ve bunda da haklı çıkmıştı. Eski düşmanını bulma telaşına düşen Polyphemus mağaranın girişini örtmeyi unuttu. Açıkçası ilk düşmanı olan Hiç Kimse erkek olduğu halde Annabeth'in sesinin kız sesi olduğunu fark etmemişti. Kaldı ki Kıvrıcık'la evlenmek istemişti; dolayısıyla, erkek, kadın ayrımı konusunda çok da parlak olduğu söylenemezdi.

Sadece Annabeth'in hayatta kalıp kiklopu uzun süre oyalayabileceğim umuyordum; böylece benim de Kıvrıcık'la Clarisse'yi bulabilecek kadar vaktim olacaktı.

Koyundan aşağı inip, Widget'ın başını okşadım ve ondan özür diledim. Ana odaya göz attım ama Kıvrıcık'la Clarisse'den hiç iz yoktu. Mağaranın dibine doğru ilerleyerek koyunlarla keçilerin arasından geçtim.

Burayı rüyamda gördüğüm halde labirentte yolumu bulmakta zorlanıyordum. Yerlerde kemiklerin olduğu koridorlardan, koyun postundan yapılmış halıların bulunduğu odalardan ve Medusa'nın eseri olduğunu anladığım, gerçek boyutlardaki bir koyun heykelinin yanından geçerek ilerledim Etrafta bir koyun tişörtü koleksiyonu; küvetler dolusu lanolin kremi; yünlü mantolar, çoraplar ve üstünde koçboyuzları olan şapkalar vardı. Nihayet dokuma odasını buldum; Kıvrıcık bir köşeye eğilmiş Clarisse'nin ellerini kilit makasıyla kesmeye çalışıyordu.

"Olmuyor," dedi Clarisse. "Bu halat demir gibi!"

"Birkaç dakika daha," dedi Kıvrıcık.

"Kıvrıcık!" diye bağırdı Clarisse. "Saatlerdir uğraşıyorsun zaten!"

Sonra beni gördüler.

"Percy?" dedi Clarisse. "Senin havaya uçmuş olman gerekiyordu!"

"Seni görmek de güzel, Clarisse. şu halatı kesmeye çalışırken dur da..."

Kıvrıcık "Percyyyyy!" diye meleyip bir keçi gibi üstüme atılıp beni yere devirdi. "Duydun beni!" Geldin!"

"Tabii, dostum," dedim. "Tabii ki geldim."

"Annabeth nerede?"

"Dışarıda," dedim. "Ama şu anda konuşacak vakit yok. Clarisse, rahat dur biraz."

Dalgakıran'ın kapağını açıp Clarisse'yi serbest bıraktım. Clarisse kaskatı kesilmiş bileklerini ovuşturuyordu. Bir an

için bana baktı, sonra gözlerini yere çevirerek "Teşekkürler," diye homurdandı.

"Önemli değil," dedim. "Söylesenize, sizin cankurtaran botunuzda başka biri var mıydı?"

Clarisse şaşırmış gibiydi. "Hayır, sadece ben vardım. Birmingham'daki herkes... sizin bile hayatta olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Yere baktım. Tyson'ı hayatta görmekle ilgili tüm umutlarım yerle bir olmuştu. "Tamam. Haydi, o zaman. Yardım etmemiz..."

O anda mağaranın dışından bir patlama sesi geldi. Sonra da çok geç kalmış olabileceğimizi anlatan bir çığlık duyduk. Bu, korkuyla çığlık atan Annabeth'ti.

BÖLÜM ON BEŞ

ALTIN POST'U KİMSE ALAMAZ

Hiç Kimse'yi yakaladım!" diye kükredi Polyphemus.

Mağaranın girişine doğru süründük ve tam karşımızda pis pis sırtıp boşluğu tutan kiklopu karşımızda bulduk. Canavar yumruğunu sallayınca yere bir beysbol şapkası düştü. Canavar Annabeth'i bacaklarından tutmuş sallıyordu.

"Hah!" dedi. "Yaramaz görünmez kız! Şu şirretle evlenceğim. Seni de mango sosuyla ızgara yaparım artık."

Annabeth debeleniyordu ama kendinde değil gibiydi. Alnında çok kötü gözüken bir yara vardı. Gözleri donuklaşmıştı.

"Kiklopun üstüne çullanacağım," diye fısıldadım Clarisse'ye. "Gemimiz adanın diğer tarafında. Sen ve Kıvırcık..."

"Asla," dediler ikisi bir ağızdan. Clarisse eline kiklopun mağarasından bulunduğu koçboynuzlarından yapılmış bir mızrak almıştı. Kıvırcık da bir koyunun uyluk kemiğini bulmuştu ama bu durumdan pek de hoşnut değil gibiydi. Buna rağmen kemiği bir golf sopası gibi tutmuş saldırmaya hazır gözücüyordu.

"Ona beraber saldıralım," diye kükredi Clarisse.

"Evet," dedi Kıvırcık. Sonra Clarisse'yle aynı fikirde olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı şaşkınlıkla.

"Tamam," dedim. "Makedonya saldırı planı!"

Herkes neden bahsettiğimi anlamıştı, destek verircesine kafalarını sallıyorlardı. Hepimiz Melez Kampı'nda aynı dersleri almıştık. Ben kiklopun dikkatini çekip onu oylarken onlar da iki taraftan böğürlerine saldıracaktı. Tabii bunun anlamı bir tek benim ölmem yerine hepimizin ölmesi de olabilirdi ama bana destek oldukları için onlara minnettardım.

Kılıcımı havaya kaldırıp "Hey, Çirkin Şey!" diye bağırdım.

Dev bana doğru gelmeye başladı. "Ne, biri daha mı var? Sen de kimsin?"

"Arkadaşımı yere indir. Sana küfür eden bendim."

"Hiç Kimse sen misin?"

"Evet, benim, seni leş kokulu sümük!" Savurduğum küfür Annabeth'inkiler kadar iyi değildi ama aklıma bir tek bu gelmişti o anda. "Ben Hiç Kimse'yim ve bununla gurur duyuyorum! Şimdi, onu yere indirip buraya gel. Gözünü tekrar çıkartmak istiyorum."

"GIRRRRR!" diye bağırdı.

İyi haber Annabeth'i yere indirmesi, kötü haberse onu bir anda baş aşağı yere bırakmasıydı. Annabeth hiç hareket etmeden bir bez bebek gibi yerde yatıyordu.

Öteki kötü haberse Polyphemos'un varil gibi yuvarlana yuvarlana bana doğru gelmesiydi. Minnacık bir kılıçla neredeyse 500 kiloluk leş kokulu bir kiklopa karşı savaşmak zorundaydım.

Kıvırcık sağ taraftan "Pan aşkına!" diye bağırarak saldırıya geçti. Elindeki kemiği canavara fırlattı ama bu kiklopa hiçbir zarar vermedi, sadece alnına çarpıp yere düştü. Clarisse sol taraftan koştu ve mızrağını tam kiklopun üstüne basacağı şekilde yere sapladı. Kiklop acı içinde bağırdı; Clarisse canavarın altında kalmamak için yoldan çekildi.

Ama kiklop mızrağı bir kıymık parçası gibi kolaylıkla ayağından çıkarıp bana doğru ilerlemeye başladı.

Elimde Dalgakıran'la ben de öne atıldım.

Canavar beni yakalamaya çalıştı. Hemen yana yuvarlanıp kalçasından bıçakladım.

Canavarın bir anda eriyip gideceğini falan düşünürken bu kiklopun epey büyük ve güçlü olduğunu fark ettim.

"Annabeth'i al!" diye seslendim Kıvırcık'a.

Kıvırcık hemen Annabeth'in yanına koşup önce onun görünmezlik şapkasını aldı, sonra da Clarisse ve ben kiklopu oyalamaya çalışırken Annabeth'i aldı.

İtiraf etmeliyim ki Clarisse bayağı cesurdu. Tekrar tekrar kiklopa saldırdı. Canavar yerlere yuvarlandı, ona tekmeler savurdu, yakalamaya çalıştı ama Clarisse çok atıktı. Clarisse saldırır saldırmaz ben de hemen ardında canavarın ya ayağını, bileğini ya da elini bıçaklıyordum.

Ama bunu sonsuza dek sürdüremezdik. Eninde sonunda yorulacaktık ya da canavarın eline bizi yenmesi için bir şans geçecekti. Bizi öldürebilmesi için sadece bir kez vurması yeterliydi.

Gözümün ucuyla Kıvırcık'ın Annabeth'i halat köprüden karşıya taşıdığını gördüm. Karşı taraftaki insan yiyen koyunları düşünecek olursak bu herhalde benim ilk seçimim olmazdı ama o anda uçurumun bu tarafından çok daha iyi gözüküyordu gözüme. O anda aklıma bir fikir geldi.

"Geri çekil!" dedim Clarisse'ye.

Kiklop Clarisse'nin hemen arkasındaki zeytin ağacına yumurğunu indirirken Clarisse geri geri gitti.

Polyphemus bizi kovalarken köprüye koştuk. Bir sürü yara almıştı ve kan kaybediyordu ama bunlar sadece biraz yavaşlamasına ve öfkelenmesine neden olmuştu.

"Sizi koyun yemi yapacağım!" diye bağıırıyordu. "Sana lanet olsun Hiç Kimse!"

"Daha hızlı!" diye bağıırdım Clarisse'ye.

Tepeden aşığı yuvarlanırcasına indik. Köprü kaçmak için tek şansımızdı. Kıvırcık daha karşı tarafa yeni geçmişti ve Annabeth'i yere koymak üzereydi. Deve yakalanmadan biz de karşıya geçebilmiştik.

"Kıvırcık!" diye bağıırdım. "Annabeth'in bıçağını al!"

Kıvırcık'ın gözleri arkamızdan koşturan kiklopu gördüğünde fal taşı gibi açıldı ama ne dediğimi anlamış gibi kafasını salladı. Clarisse'yle ben köprüden zar zor karşıya geçerken Kıvırcık da köprünün halatlarını kesmeye başladı.

İlk halat şak! diye koptu.

Polyphemus köprüyü sallaya sallaya arkamızdan koşturuyordu hâlâ.

Halatların yarısı kesilmişti. Clarisse'yle birlikte kendimizi yere attık ve tam Kıvırcık'ın yanına düştük. Kılıcımı çekerek halatların geriye kalanını da kestim.

Köprü uçuruma düşerken kiklop ulumaya başladı... ama öfkeden değil, sevinçten çünkü tam yanı başımızda duruyordu.

"Başaramadın!" diye bağıırdı neşeli neşeli. "Hiç Kimse başaramadı!"

Clarisse'yle Kıvırcık tekrar saldırmaya çalıştılar ama canavar onları sinek gibi kovaladı başından.

Öfkeden delirmiştım. Bu kadar engeli aşıp Tyson'ı kaybedip acı çekerek sadece başarısızlık elde etmişim. Üstünde bebek mavisi renginde bir damatlık olan gerzek bir canavar bana engel olmuştu. Hiçkimse arkadaşlarımı böyle eze mezdi! Yani gerçekten hiçkimse demek istedim yoksa Kiklopun Hiç Kimse'si değil. Aman neyse, anlamışsınızdır

ne demek istediğimi.

Bir anda tüm bedenimi bir güç kapladı. Kılıcımı havaya kaldırıp saldırıya geçtim. Ama karşımdakinin benden kat kat üstün olduğunu unutmuştum. Kılıcımı midesine sapladım. İki büküm olunca da kabzasıyla burnuna vurdum. Polyphemus inleye inleye acılar içinde kıvrana kıvrana yere düşünceye kadar da sürekli olarak saldırdım. Kiklop yerde yatarken kılıcımı gözünün üstüne dikmiş başında duruyordum.

"Ahhhhhhh," diye inledi.

"Percy!" dedi Kıvırcık nefes nefese. "Nasıl..."

Kiklop "Lütfen, hayırrrrr!" diye inliyor acıklı bir biçimde bana bakıyordu. Burnu kanıyordu. Yarı kör olan gözünün kenarında bir damla yaş belirdi. "K-ko-koyuncuklarımın bana ihtiyacı var. Sadece onları korumaya çalışıyordum!" dedi.

Sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kazanmıştım. Tek yapmam gereken onu hemen bıçaklamakta, çabucak yapmalıydım bunu.

"Öldürsene onu!" diye bağırdı Clarisse. "Ne bekliyorsun?"

O kadar kalbi kırılmış gibi duruyordu ki, aynı... aynı Tyson gibiydi.

"O bir kiklop!" diye uyardı Kıvırcık. "Sakin ona güveneyim deme!"

Doğruyu söylediğini biliyordum. Annabeth de aynı şeyi söylerdi.

Ama Polyphemus ağlamaya devam etti... o anda fark ettim ki o da aynı Tyson gibi, benim gibi Poseidon'un oğluydu. Onu soğukkanlılıkla nasıl öldürebilirdim?

"Hayır!" diye bağırdı tekrar Clarisse. "Öldür onu!"

Canavar burnunu çekiyordu. "Benim güzel Post'um. Koleksiyonumun en değerli parçası. Al onu seni gaddar insan. Al onu ve git buradan."

"Yavaş yavaş geri geri gideceğim," dedim canavara. "Eğer kımıldayacak olursan..."

Polyphemus ne dediğimi anladığını göstermek için kafasını salladı.

Geri geri gittim... aynı bir kobra yılanı gibi çevik hareket ediyordum. Polyphemus bir anda beni yamacın ta kenarına savurdu.

"Salak ölümlü," diye bağırdı ayağa kalkarak. "Post'umu alabileceğini mi sandın? Hah! Önce seni yiyeceğim."

O kocaman ağzını açtığında beliren çürük azı dişlerinin hayatımda göreceğim en son şey olduğunu sandım bir an için.

Sonra bir şey kafamın üstünden uçup küt! diye yere düştü.

Kiklopun boğazından aşağı bir kaya parçası büyüklüğünde bir şey girdi. Bu, mükemmel bir basketbol atışı gibi canavarın tam boğazının içine girmişti. Kiklop boğuluyor, bu beklenmedik hapyı yutmaya çalışıyordu. Geriye doğru tökezledi ama aslında geride gidecek yer de yoktu. Topuğu kaydı ve yamacın ucu tuzla buz oldu. Polyphemus uçuruma düşerken kanatları varmış gibi hareketler yaptı ama bunun hiçbir faydası olmadı.

Arkamı döndüm.

Kumsala giden yolun tam ortasında, katil koyun sürüsünün arasında yarasız beresiz eski bir dost duruyordu.

"Kaka Polyphemus," dedi Tyson. "Kiklop bizim kadar güzel değil."

...

Tyson olan biteni kısaca anlattı: Long Island Koyu'ndan beri bizi izlemekte olan Gökkuşuğu isimli denizati, onunla oynamak için Tyson'ı bekliyormuş. Sonra Tyson'ı batmakta olan *CSS Birmingham'ın* enkazının altından çıkarıp kurtarmış. O günden beri ikisi birlikte Canavarlar Denizi'nde bizi arıyorlarmış. Derken Tyson koyunların kokusunu alınca bu adayı keşfetmişler.

Koca şapşala sarılmak istiyordum ama hâlâ katil koyunların arasında duruyordum. "Tyson, tanrılara şükürler olsun! Annabeth yaralandı!"

"Annabeth yaralandı diye tanrılara mı şükrediyorsun?" dedi Tyson şaşkınlıkla.

"Hayır!" Annabeth'in yanına çömelince bayağı endişelendim. Alnındaki yarık fark ettiğimden de kötü durumdaydı. Saç dipleri kandan yapış yapış olmuştu. Beti benzi atmış ve terlemişti.

Kıvırcık'la göz göze geldik; her ikimiz de endişeliydik. Tam o anda aklıma bir fikir geldi. "Tyson, Post'u alabilir misin benim için?"

"Hangisini?" dedi Tyson etraftaki yüzlerce koyuna bakarak.

"Ağaçtakini!" dedim. "Altın renkli olanı!"

"Ha, tamam. Güzelmiş."

Tyson hantal adımlarla ileriye yürüdü; bu arada etraftaki koyunların üstüne basmamaya gayret ediyordu. Eğer biz Post'a doğru bir adım bile atacak olsak koyunlar bizi diri diri yerlerdi ama sanırım Tyson, Polyphemus gibi koktuğundan ona bir şey yapmıyorlardı. Koyunlar Tyson'ın etrafında dolanıp tatlı tatlı meleşiyorlardı. Sanki Tyson aynı Polyphemus'un yaptığı gibi hasır sepetten onlara yemek dağıtacaktı. Tyson dala uzanıp Altın Post'u aldı. Meşe ağacının yaprakları aniden sarardı.

Tyson bana doğru yürümeye başlamıştı ki "Vakit yok! Post'u bana fırlat!" diye bağırdım.

Altın renkli koç postu parıldayan bir frizbi gibi havada süzüldü. Post'u zar zor yakaladım. Umduğumdan daha ağırdı, neredeyse yirmi beş-otuz kiloluk altın yün ağırlığındaydı.

Post'u alıp bir tek yüzü açıkta kalacak biçimde Annabeth'in üstüne örttüm. Aklıma gelen her tanrıya, hatta sevmediklerime bile sessizce dua ettim.

Lütfen... Lütfen...

Yavaş yavaş Annabeth'in suratı yeniden renklenmeye başladı. Göz kapakları açıldı. Alnındaki yara da kapanmaya başladı. Kıvrırcık'ı gördüğünde güçlkle "Sen... evlenmedin mi?" diye sordu.

Kıvrırcık sırtarak "Hayır, arkadaşlarım beni vazgeçirdi," dedi.

"Annabeth, kımıldamadan uzan biraz," dedim.

Ama tüm itirazlarımıza aldırış etmeyip yerinde doğruldu. Alnındaki yaranın tamamıyla kapandığını fark ettim. Artık çok daha iyi gözüküyordu. Hatta her yanından sağlık fışkırıyordu; sanki biri ona parıldaması için özel bir iğne falan yapmıştı.

Bu sırada Tyson'ın başı koyunlarla derde girmek üzereydi. Koyunlar üstüne tırmanıp yiyecek ararken "Aşağı!" diye bağırdı. Koyunlardan bazıları bizim durduğumuz yönü koklamaya başlamışlardı. "Hayır, koyuncuklar! Bu taraftan! Buraya gelin!"

Koyunlar Tyson'ı dinlediler ama acıktıkları her hallerinden belliydi. İşin kötüsü Tyson'ın onlara vereceği bir yiyeceğin de olmadığını anlamışlardı. Yanı başlarında taze et varken sonsuza kadar böyle sessiz sakın beklemeyecekleri belliydi.

"Gitmeliyiz," dedim. "Gemimiz..*Kraliçe Anne'in İntikamı*

çok uzaktaydı. En kestirme yol uçurumun oradandı ve biz de burada bulunan tek köprüyü yok etmiştik. Diğer seçenekte koyunlarından arasından geçmekti.

"Tyson," diye seslendim. "Sürüyü mümkün olduğunca uzağa götürebilir misin?"

"Koyunlar yiyecek istiyor."

"Biliyorum! Ama istedikleri insan yemek! Onları patikadan uzaklaştır. Bize kumsala varacak kadar vakit bırak. Sonra da oraya gel."

Tyson kendinden çok emin değil gibiydi ama ıslık çalarak koyunları çağırmağa başladı. "Gelin bakalım, koyuncuklar! Şey, bu tarafta insan yiyeceği var!"

Yavaş yavaş ovaya doğru koşmaya başladı; koyunlar da peşinden gittiler.

"Post'u üstüne sarılı tut," dedim Annabeth'e. "Belki hâlâ tam anlamıyla iyileşmemiş olabilirsin. Ayağa kalkabilecek misin?"

Annabeth ayağa kalkmayı denedi ama suratı aniden kireç gibi oldu. "Ahh. Gerçekten de hâlâ çok iyi değilim."

Clarisse hemen Annabeth'in yanına çökerek onun göğsünü muayene etti. Annabeth'in nefesi kesildi.

"Kaburgaları kırık," dedi Clarisse. "Kemikler kaynamaya başlamış ama kırık oldukları kesin."

"Nasıl anladın?" diye sordum.

Clarisse sert bir bakış fırlattı. "Çünkü benimkiler de birkaç kez kırılmıştı eskiden, bücür! Şimdi onu taşımam gerek."

Daha ona karşı çıkamadan Clarisse Annabeth'i bir un çuvalı gibi kucağına aldı ve kumsala doğru yürümeye başladı. Kıvrıcık'la arkalarından gittik.

Suya vardığımızda *Kraliçe Anne'in İntikamı*'na konsantre

oldum. Gemiye yanımıza gelmesini emrettim. Endişeyle beklediğimiz birkaç dakikadan sonra geminin adanın ucundan bize doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm.

"Kıyıya yanaşiyor!" diye bağırdı Tyson. Tyson patikadan aşağı koşarken arkada kalan koyunlar sinir içinde meleşip duruyorlardı. Kiklop arkadaşları onları aç bıraktığı için kızmışlardı.

"Büyük bir ihtimalle bizi suya kadar takip etmeyecekler," dedim diğerlerine. "Tek yapmamız gereken gemiye kadar yüzmek."

"Annabeth bu durumdayken mi?" diye itiraz etti Clarisse.

"Yapabiliriz," diye direttim. Güvenimi tekrar kazanmaya başlamıştım. Artık kendi bölgemdeydim, yani denizde. "Gemiye varır varmaz eve dönebiliriz."

Neredeyse bunu başarmıştık.

Tam dik vadinin çıkışına doğru yönelmiştik ki müthiş bir kükreme duyduk. Polyphemus yaralı bereli, üstünde artık lime lime olmuş bebek mavisi rengindeki damatlığıyla arkamızdan geliyordu. Her iki elinde de koca birer kaya parçası tutuyordu.

BÖLÜM ON ALTI

GEMİYLE BİRLİKTE BATIYORUM

"Sanki taş parçası kalmadı da bunlarla geliyor arkamzdan," diye mırıldandım.

"Yüzmeye devam et!" dedi Kıvrıcık.

Kıvrıcık'la Clarisse hemen dalgaların içine daldılar. Annabeth, Clarisse'nin boynuna sarılmıştı ve tek eliyle kulaç atmaya çalışıyor ama ıslak Post işini zorlaştırıyordu.

Ama Post canavarın umurunda değildi.

"Hey sen, genç kiklop!" diye kükredi. "Kendi türüne ihanet ettin!"

Tyson donakaldı.

"Lütfen ona kulak asma," diye yalvardım. "Haydi, devam et."

Tyson'ı kolundan çekiştirmeye başladım ama sanki bir dağı yerinden oynatmaya çalışıyordum. Tyson arkasına dönüp daha yaşlı kiklopa şöyle bir baktı. "Ben hain değilim."

"İnsanlara hizmet ediyorsun!" diye bağırdı Polyphemus. "İnsanlara yardım ediyorsun!"

Polyphemus ilk kaya parçasını fırlattı. Tyson yumruğuyla kaya parçasını karşıladı.

"Hain değilim," dedi Tyson. "Sen de benim türümden değilsin."

"Ya ölüm ya zafer!" diye bağırarak Polyphemus suya girdi

ama ayağı hâlâ yaralıydı. Bir anda tökezleyip suratının üstüne düşüverdi. Aslında bayağı komik bir görüntüydü ama hemen toparlanıp ayağa kalktı. Ağzından tuzlu sular saçarak kükrüyordu,

"Percy!" diye bağırdı Clarisse. "Haydi!"

Neredeyse Post'la beraber gemiye varmışlardı. Canavarı biraz daha oyalayabilseydim...

"Git," dedi Tyson bana dönerek. "Koca Çirkin Şey'i ben durdururum."

"Hayır! Seni öldürür." Tyson'ı zaten bir kere kaybetmiştim. Bunun tekrarlanmasına izin veremezdim. "Birlikte savaşırız."

"Tamam, birlikte," dedi Tyson.

Kılıcımı çektim.

Polyphemus dikkatli adımlarla ama daha da kötü bir biçimde topallayarak yaklaşıyordu. Kolundaysa herhangi bir sorun yoktu. İkinci kaya parçasını da fırlattı. Hemen yana kaydım ama Tyson yumruğuyla bunu da parçalamasaydı ben de tuzla buz olurdu herhalde.

Sonra denizin kabarmasını emrettim. Bir anda on metrelik bir dalga beni havaya kaldırdı. Kiklopa doğru gidip gözüne bir tekme savurdum. Dalgalar onu kıyıya doğru sürüklerken ben de başının üstünden atladım.

"Seni yok edeceğim!" diye tükürükler saçarak bağırdı Polyphemus. "Post hırsız!"

"Post'u sen çaldın!" diye bağırdım. "Bunu satirleri öldürmek için kullanıyorsun!"

"Ne olmuş yani? Satirler çok lezzetli!"

"Post'un tedavi amaçlı kullanılması gerek! Onun ait olduğu yer tanrıların çocukları!"

"Ben de tanrıların çocuğuyum!" dedi Polyphemus

üstüme aularak ama kenara kaçtım. "Poseidon Baba, lanetle şu hırsız!" Sanki zorlukla görebiliyormuş gibi gözlerini kır-pıştıyordu. Sonra fark ettim ki beni göremiyor ama sesimin geldiği yöne göre hareket ediyordu.

"Poseidon beni lanetlemez," dedim geri geri giderek. Bu arada kiklop ellerini boşlukta gezdiriyor, beni yakalamaya çalışıyordu. "Ben de onun oğluyum. O taraf tutmaz."

Polyphemos kükredi. Yamacın kenarında duran bir zeytin ağacını kökünden koparıp bir saniye önce durduğum yere fırlattı. "İnsanlar aynı değil! Kötü, düzenbaz, yalancı!"

Kıvrıkcık Annabeth'in gemiye çıkmasına yardım ediyordu. Clarisse deli gibi ellerini kollarını sallıyor gemiye dönmek için işaret ediyordu.

Tyson, Polyphemos'un arkasına geçti.

"Genç olan!" diye bağırdı kiklop. "Neredesin? Yardım et!"

Tyson olduğu yerde durdu.

"Seni doğru dürüst yetiştirmemişler!" diye uludu Polyphemos zeytin ağacından yapılmış sopasını sallayarak. "Zavallı öksüz kardeşim benim! Yardım et!"

Kimse yerinden kıınıldamadı. Tek duyduğum ses okyanusun ve güm güm atan kalbimin sesiydi. Sonra Tyson öne fırlayarak ellerini kendini korumak istercesine havaya kaldırdı. "Savaşma, kiklop kardeş. Sopyayı yere..."

Kiklop sesin geldiği yöne doğru döndü.

"Tyson!" diye bağırdım.

Kiklopun fırlattığı ağaç Tyson'a öyle bir hızla çarptı ki bana çarpmış olsaydı herhalde zeytinli Percy pizzası haline geliverirdim. Tyson arkaya doğru atılarak kumların arasına bir siper kazdı. Polyphemos da hemen arkasında ona doğru koştu; bu arada ben "Hayır!" diye bağırarak Dalgakıran'la atılabildiğini kadar öne atıldım. Polyphemos'u bacağının

arkasından bıçaklamayı umuyordum ama umduğumdan da yükseğe fırlamışım.

"Meeeee!" diye bağırdı Polyphemus bir koyun gibi ve ağacını bana doğru savurdu.

Hemen yere yattım ama bu sefer de sırtıma bir düzine kadar dikenli çalılık battı. Üstümden başımdan kanlar akıyordu, her yerim morarmıştı ve yorgunluktan bayılmak üzereydim. İçimdeki kobay faresi hemen oradan toz olmak istiyordu ama korkumu yenmeyi başardım.

Polyphemus ağacı tekrar bana doğru savurdu ama bu sefer hazırlıklıydım. Ağaç üstümden geçerken bir dalını yakaladım. Dalla birlikte havaya doğru uçarken elimin acısını hiç duymamaya çalışıp kiklopun beni yukarı doğru fırlatmasına izin verdim. Havada tam bir kavis çizmişken dalı bırakıp canavarın suratının üstüne düştüm. Kiklopun zaten yaralı olan gözünün üstüne iki ayağımla birden bir darbe indirdim.

Polyphemus acı içinde kıvranıyordu. Tyson onu yakaladığı gibi yere devirdi. Ben de hemen yanı başlarına düşüverdim; canavarın tam kalbinin ortasına kılıcımı saplayabileceğim mesafedeydim. Ama Tyson'la göz göze geldiğimde bunu yapamayacağımı anladım; bu doğru bir hareket olmazdı.

"Bırak onu," dedim Tyson'a. "Koş."

Güç bela Tyson canavarı itti ve denize doğru koşmaya başladı.

"Seni un ufak edeceğim!" diye bağırdı Polyphemus acıdan iki büklüm olmuş vaziyette. Kocaman elleriyle gözünü tutuyordu.

Tyson'la birlikte kendimizi dalgaların kollarına attık.

Polyphemus "Neredesin?" diye çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Ağaçtan sopasını eline aldı ve bunu suya doğru fırlattı. Sopa hemen sağımıza düştü.

Bir akımın bizi gemiye doğru götürmesi için emir verdim, bir anda hızlanmaya başladık. Clarisse gemiden "Yaşa Jackson! Gördün mü gününü, kiklop!" diye bağırdığında gemiye varabileceğimizi düşünüyordum.

İçimden, kes sesini, demek geliyordu.

"Gırrr!" diye bağırarak Polyphemus bir kaya parçası aldı eline. Bunu Clarisse'nin sesinin geldiğini yöne doğru fırlattı ama kaya parçası tam Tyson'la benim başımın üstünden geçerek gemiye isabet etmedi.

"Tabii, tabii," diye alaycı bir şekilde bağıırıyordu Clarisse. "Aynı bir salak gibi atıyorsun! Bir de benimle evlenebileceğini sanıyorsun, seni gerzek!"

"Clarisse!" diye bağırdım artık dayanamayarak. "Kes sesini!"

Çok geçti. Polyphemus bir kaya parçası daha fırlattı ve bu sefer bunun kafamın üstünden geçerek *Kraliçe Anne'iri İntikamı'mn* güvertesine isabet etmesini çaresizlikle izlemek zorunda kaldım.

Bir geminin ne kadar çabuk battığına inanamazsınız. Gemi gıcırdadı, inledi ve sanki bir oyun bahçesindeki kaydırdaktan kayarcasına sulara gömülmeye başladı.

Küfrediyor, denizin bizi yukarı itmesini emrediyordum ama geminin direği bile suyun altında kalmıştı.

"Hemen dalın!" diye bağırdı Tyson. Kafamızın üstünden bir kaya parçası daha uçarken hepimiz suyun derinliklerine daldık.

Arkadaşlarım hızla suya gömülüyor, çaresizlik içinde köpükler saçarak batan geminin enkazı altında yüzmeye

çalışıyorlardı.

Çoğu kişi bir geminin aynı bir lağım çukuru gibi etrafındaki her şeyi içine çekerek battığını bilmez. Clarisse iyi bir yüzücü olduğu halde o bile zorlanıyordu. Kıvırcık çılgınlar gibi toynaklarını sallıyordu. Annabeth suyun içinde yepyeni bozuk paralar gibi parıldayan Altın Post'a sarılmıştı.

Hepsini kurtaramayacağımı düşünerek arkadaşlarıma doğru yüzmeye başladım. İşin kötüsü etraflarında kereste parçaları yüzüyordu; bunlardan biri bile kafamıza denk gelecek olsa suyla ilgili güçlerimin hiçbiri işe yaramazdı.

Yardıma ihtiyacımız var, diye düşündüm.

Evet. Bu Tyson'ın sesiydi. Sesini gayet net bir şekilde zihnimde duyabiliyordum.

Şaşkınlıkla dönüp Tyson'a baktım. Daha önceden su perilerinin ve diğer su ruhlarının benimle suyun altında konuştukları olmuştu ama bu hiç aklıma gelmemişti... Tyson Poseidon'un oğullarından biriydi. Birbirimizle bu şekilde iletişim kurabiliyorduk.

Gökkuşağı, dedi Tyson.

Ben de onay vermek için kafamı salladım ve gözlerimi kapatıp konsantre olmaya çalıştım. Kendi sesimi Tyson'inkiyle birleştirerek "GÖKKUŞAĞI! Sana ihtiyacımız var!" dedim.

Bir anda suyun derinliklerinde birtakım şekiller hareketlenmeye başladı: bunlar, yunuslardan da hızlı bir biçimde yukarı doğru dörtlüye koşan balık kuyruklu üç attı. Gökkuşağı ve arkadaşları bizim olduğumuz yöne doğru bakıyor, sanki düşüncelerimizi okumaya çalışıyorlardı. Sonra bir anda geminin enkazına dalıp köpükler çıkararak geri geldiler: Kıvırcık, Annabeth ve Clarisse birer denizatının boynuna sarılmıştı.

Denizatlarından en büyüğü, yani Gökkuşağı Clarisse'yi taşıyordu. Hemen yanımıza gelip Tyson'ın da yelesine tutun-

masını sağladı. Annabeth'i taşıyan arkadaşı da benim yanıma geldi.

Suyun yüzeyine çıkıp hızla Polyphemus'un adasından uzaklaştık. Kiklopun arkamızdan hâlâ "Başardım! Hiç Kimse'yi nihayet hatırdım!" dediğini duyabiliyordum.

Yanıldığını asla öğrenmez umarım, diye düşündüm.

Ada ufacık bir nokta kadar kalıp gözden kayboluncaya dek suyun yüzeyinde ilerlemeye devam ettik.

"Başardık," diye mırıldandı Annabeth yorgun bir sesle. "Biz..."

Sonra daha sözünü bitiremeden denizatının boynuna sarılıp uyuyakaldı.

Denizatlarının bizi nereye kadar götürebileceğini bilmiyordum. Nereye gittiğimizi de bilmiyordum. Arada bir uyuyakalıp da suya düşmemesi için Annabeth'i destekliyordum. Onu Alün Post'a sarıp bütün olanlardan sonra kurtulabildiğimiz için sessizce bir şükran duası ettim.

Sonra aklıma geldi: Tanrılara hâlâ bir borcum vardı.

"Sen bir dahisin," dedim Annabeth'e sessizce.

Sonra da başımı Altın Post'a yaslayıp daha ne olduğunu anlamadan uykuya daldım.

BÖLÜM ON YEDİ

MIAMI PLAJINDA BİR SÜRPRİZLE KARŞILAŞIYORUZ

Percy, uyan!"

Tuzlu su yüzümü yalıyor, Annabeth beni omuzlarımdan sarsıyordu.

Uzaktan güneşin bir şehir manzarasının ardında batmakta olduğunu görebiliyordum. Bir sahil yolunun kenarında sıralanmış palmiye ağaçlarını, kırmızı mavili neon ışıklarıyla parlayan mağaza vitrinlerini, yelkenlilerle ve yolcu gemileriyle dolu limanı seçebiliyordum.

"Sanırım Miami'ye geldik," dedi Annabeth. "Ama denizatları biraz tuhaf davranmaya başladılar."

Gerçekten de balığımsı dostlarımız kişniyor, daireler çizerek yüzüyor ve suyu kokluyorlardı. Hiç de mutlu gözüküyorlardı. Bir tanesi hapşırıldı. Ne düşündüklerini anlayabiliyordum.

"Galiba bizi burada bırakacaklar," dedim. "Karada çok fazla insan var. Ayrıca su da bayağı pis... Karaya kadar kendi başımıza yüzmek zorundayız."

Bu durum hiçbirimizin hoşuna gitmemiştir ama Gökkuşığı'na ve arkadaşlarına bizi oraya kadar getirdikleri için teşekkür ettik. Tyson biraz ağladı. İçinde alet kutusunun ve Birmingham'ın enkazından kurtardığı birkaç şey olan kendi yaptığı eğreti eyer torbasını çözdü. Gökkuşığı'na sarıldı ve

ona adada aldığı ıslak bir mangoyu verip veda etti.

Denizatlarının beyaz yeleleri gözden kaybolunca biz de karaya doğru yüzmeye başladık. Dalgalar bizi karaya doğru sürüklüyordu; bir anda ölümlüler dünyasına geri dönmüştük. Buraya tatile gelmiş olan kalabalığın arasından yolcu gemilerinin bulunduğu iskelede yürümeye başladık. Etrafta yolcuların valizlerini taşıyan hamallar koşturuyordu. Taksi şoförleri birbirlerine İspanyolca bağıyorlar, yolcu alabilmek için yarışıyorlardı. Eğer bizi fark ettilerse bile -sonuçta ortalıkta sırlıklam halde gezinen ve daha yeni bir canavarla savaşmış gibi gözükten altı çocuktuk- kimse renk vermedi.

Artık ölümlülerin arasında olduğumuzdan Tyson'ın tek gözü Sis'ten buğulanmış, kıvrık da kasketiyle spor ayakkabılarını giymişti. Hatta Altın Post bile bir koyun postundan cebinin üstünde yaldızla kocaman Omega yazan kırmızı, altın renkli bir lise montuna dönüşmüştü.

Annabeth hemen en yakındaki gazete büfesine koşup Miami Herald gazetesindeki tarihe göz attı. "Haziran'ın on sekizi!" diye bağırdı. "Tam on gündür kamptan uzaktayız!"

"Bu imkansız!" dedi Clarisse.

Ama bunun imkansız olmadığını biliyordum. Zaman canavarların olduğu yerlerde daha farklı geçiyordu.

"Thalia'nın ağacı herhalde ölmek üzeredir," diye sızlandı Kıvrık. "Hemen bu gece Post'u geri götürmeliyiz."

Clarisse kaldırımın üstüne çöktü. "İyi de nasıl yapacağız bunu?" Konuşurken sesi titriyordu. "Yüzlerce kilometre uzaktayız. Paramız yok. Vasıta yok. Aynı Kahin'in dediği durumdayız. Hepsi senin suçun, Jackson! Eğer bu işe karışmamış olsaydın..."

"Percy'nin suçu mu?" diye araya girdi Annabeth. "Cl-

risse, nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Sen dünyanın en büyük...."

"Yeter!" diye bağırdım.

Clarisse kafasını ellerinin arasına aldı. Annabeth öfkeyle ayağını yere vurdu.

Sorun şuydu: aslında bu görev bana değil, Clarisse'ye aitti. Bir an için her şeyi Clarisse'nin gözünden gördüm. Başka kahramanlar gelip de benim görevime burunlarını soksaydı ne olurdu?

CSS Birmingham'ın kazan dairesinde duyduklarımı hatırladım. Ares Clarisse'ye bağıırıp çağırılmış, görevi mutlaka başarması gerektiğini söylemişti. Aslında kamp Ares'in umurunda bile değildi ama eğer Clarisse onu kötü bir duruma düşürecek olursa...

"Clarisse," dedim. "Kahin sana tam olarak ne demişti?"

Clarisse bana baktı. Bir an için beni azarlayacağını sandım ama sonra aniden Kahin'in kendisi için söylediklerini ezberden okumaya başladı:

*"İskelet savaşçılarla dolu bir gemiyle açılacaksın denize,
Aradığını bulacak, saklayacaksın bunu kendine,
Ama kalkışırsan bunu arkadaşların olmadan yapmaya,
Keseceksin ümidini hayattan ve eve tek başına uçmaktan,
Ve gömüleceksin sonsuza dek mezara."*

"Eyvah," diye homurdandı Kıvrıcık.

"Hayır," dedim. "Hayır... bir saniye. Ne demek istediğini anladım."

Ceplerimde para aradım ama tek bir alün drahmi dışında bir şey bulamadım. "Yanında para olan var mı?"

Annabeth'le Kıvrıcık üzgün üzgün kafalarını salladılar.

Clarisse cebinden ıslak bir Konfederasyon doları çıkarıp içini çekti.

"Para mı?" dedi tereddütle Tyson. "Hani... şu yeşil kağıtlardan mı?"

Dönüp Tyson'a bakım. "Evet."

"Şu kamp kumaşından yapılmış çantaların içinde olanlar gibi mi?"

"Evet, ama o çantaları günler önce kaybet..."

Tyson eyer çantasını karıştırıp Hermes'in bize vermiş olduğu eşyaların arasından su geçirmez para dolu bir torba çıkarınca kekelemeye başladım.

"Tyson! Nasıl oldu bu?"

"Bunun Gökkuşaağı için yem dolu bir torba olduğunu sanmışım," dedi. "Suda yüzerken buldum ama içinde sadece kağıt vardı. Özür dilerim."

Bana parayı verdi. Beşlikler, onluklar derken neredeyse üç yüz dolara yakın para olduğunu gördüm.

Hemen sokağın köşesine koşup bir aileyi arabadan indiren bir taksiyi çevirdim. "Clarisse," diye seslendim. "Haydi, havaalanına gidiyorsun. Annabeth ona Post'u ver."

Annabeth'ten aslında Altın Post olan lise montunu alıp ceplerine paraları yerleştirdikten sonra bunu Clarisse'ye verirken artık hangisinin daha büyük bir şok yaşadığını bilmiyorum.

Clarisse "Post'u bana mı veriyorsun?" diye sordu.

"Bu senin görevin," dedim. "Sadece tek bir kişinin uçağa binebilmesine yetecek kadar para var. Ayrıca benim uçağa binmem söz konusu değil. Zeus beni tuzla buz eder. Bak, Kahin'in söylemek istediği şeydu: bunu arkadaşların olmadan yapmaya kalkışırsan derken, yardımımıza ihtiyacının olduğunu ama kampa tek başına dönmen gerektiğini söylü-

yordu. Post'u sağ salim kampa geri götürmelisin."

Clarisse'nin söylediklerimi tartıp biçtiğini görebiliyordum. Önce biraz şüpheyle yaklaşıp ona nasıl bir oyun oynadığımı düşünse de sonra haklı olduğuma kanaat getirdi.

Hemen taksiye atladı. "Bana güvenebilirsiniz, sizi yarı yolda bırakmam."

"Yarı yolda bırakmazsan iyi olur."

Taksi arkasında bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldu. Post nihayet olması gereken yere gidiyordu.

"Percy," dedi Annabeth, "bu bayağı..."

"Cömert bir davranış mıydı?" diye tamamladı Kıvırcık.

"Çılgınca," diye düzeltti Annabeth. "Gerçekten Clarisse'nin bu gece Post'u kampa götürebileceğine mi inanıyorsun?"

"Bu onun görevi," dedim. "Ona da bir şans tanımak gerek."

"Percy iyi kalpli," dedi Tyson.

"Percy fazlasıyla iyi kalpli," diye homurdandı Annabeth ama içimden belki de biraz olsun Annabeth'i etkilemiş olabilirim diye düşünüyordum. En azından bu onun için bir sürpriz olmuştu. Bunu yapmak o kadar da kolay bir şey değildi.

"Haydi," dedim arkadaşlarıma. "Kampa dönmek için bir yol bulmamız lazım."

İşte tam o anda arkamı döndüm ve boğazıma doğrultulmuş bir kılıçla burun buruna geldim.

"Hey, şapşal," dedi Luke. "Amerika'ya hoş geldin."

Luke'un ayı eşkıyaları bir anda yanımızda bitiverdiler. Biri Annabeth'i diğeri de Kıvırcık'ı tişörtlerinin yakalarından tutup havaya kaldırdı. Diğeri de Tyson'ı yakalamaya çalıştı ama Tyson onu çantaların üstüne fırlatarak Luke'a dönüp kükredi.

"Percy," dedi Luke sakın sakın. "Şu devine söyle de geri çekilsin yoksa Oreius arkadaşlarının kafalarını birbirlerine tokuşturup ezecek."

Oreius sırtarak, kendisine tekmeler savurup çıgıklar atan Annabeth'le Kıvırcık'ı havaya kaldırdı.

"Ne istiyorsun, Luke?" diye homurdandım.

Luke suratının bir yanındaki yara izi belli olacak şekilde gülümsedi.

Rihtımın ucunu işaret etti. O anda daha önceden fark etmiş olmam gereken şeyi fark ettim. Limandaki en büyük gemi *Prences Andromeda*'ydi.

"Haydi, Percy," dedi Luke, "Bırak da ağırlayayım sizi."

İkiz ayılar *Prences Andromeda*'ya kadar eşlik ettiler bize. Sonra da bizi havaya sular püskürten çeşmeleri olan yüzme havuzunun önündeki kış güvertesine doğru ittiler. Yılan insanlar, dev yamyamlar ve savaş zırhlarını kuşanmış yarı tanrılar gibi Luke'un bir düzine kadar fedaisi de Luke'un bizi ne şekilde "ağırlayacağını" görmek için gelmişlerdi.

"Söyle bakalım, Post nerede?" diye sordu Luke.

Luke orada durmuş bizi süzüyordu. Kılıcıyla gömleğimi aralamış, Kıvırcık'ın kot pantolonunu dürtüklüyordu.

"Hey!" diye bağırdı Kıvırcık. "Bunun altındaki gerçek keçi postu!"

"Özür dilerim, dostum," dedi Luke gülümseyerek. "Post'u verin, ben de sizi bırakayım da şu küçük doğa görevinizi tamamlayın."

"Meeeee!" diye itiraz etti Kıvırcık. "Ne arkadaş ama!"

"Galiba beni duymadınız. Post diyorum... Nerede?"

"Bizde değil," dedim. Aslında ona bir şey söylememem gerekirdi ama gerçeği söyleyip suratının ne hâl aldığı gör-

mek de eğlenceliydi. "Post'u önceden yolladık kampa. Geç kaldın."

Luke gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun. Bunu yapmış olamazsınız..." Bu ihtimali düşünürce suratı kıpkırmızı kesildi. "Post Clarisse'de mi?"

Evet anlamında kafamı salladım.

"Ona güvenip... Post'u mu verdin?"

"Evet."

"Agrius!"

Dev ayı yerinden fırladı. "E, evet?"

"Hemen aşağı inip atımı hazırla. Sonra da güverteye getir. Hemen Miami Havaalanı'na gitmeliyim, çabuk!"

"Ama... patron..."

"Çabuk!" diye bağırdı Luke. "Yoksa seni drakona yedirim!"

Ayı-adam yutkundu, hantal hantal sallanarak aşağı indi. Luke yüzme havuzunun önünde volta atıyor, bir yandan da antik Yunanca küfürler yağıdırıyordu. Bu arada kılıcını öylesine sıkı sıkıya tutmuştu ki elleri bembeyaz kesilmişti.

Luke'un personelinin geri kalanı endişeli gözüktüyorlardı. Belki de patronlarını ilk kez böylesine çıldırmış şekilde görüyorlardı.

Sonra durup düşünmeye başladım... Eğer Luke'un öfkesinden faydalanıp herkesin önünde çılgınca planlarını anlatmasını sağlayabilseydim...

Yüzme havuzuna bakıyor, çeşmelerin havaya su püskürtüp gün batımına karşı bir gökkuşağı oluşturmasını seyrediyordum; derken aklıma bir fikir geldi.

"En başından beri bizimle oyun oynuyordun," dedim. "Post'u sana getirmemizi sağladın; böylece sen onu arama zahmetine bile girmedin, değil mi?"

Luke kaşlarını çattı. "Tabii ki öyle, salak! Ama her şeyi mahvettin!"

"Seni hain!" Cebimdeki son drahmiyi çıkarıp bunu Luke'un suratına fırlattım. Aynı tahmin ettiğim gibi drahmiden kaçmak için eğildi. Para da gökkuşağı rengine bürünmüş suya düştü.

Sessizce duamın kabul olmasını bekledim. Bütün kalbimle, Ey Tanrıça, bu adağımı kabul eyle dedim.

"Hepimizi kandırdın," diye bağırdım Luke'a. "Hatta MELEZ KAMPINDAKİ DİONİSOS'U bile," dedim.

Luke'un arkasındaki çeşmede bir hareketlenme başladı ama herkesin dikkatini kendi üstüme çekmeliydim. O yüzden Dalgakıran'ın kapağını çıkardım.

Luke dudak büktü. "Kahramanlık yapmanın zamanı değil, Percy," dedi. "O cılız kılıcını kaldır gözümün önünden yoksa seni daha sonra öldürmek yerine hemen şimdi öldürürüm."

"Thalia'nın ağacını kim zehirledi, Luke?"

"Ben tabii," diye hırladı. "Sana zaten söylemiştim bunu. Tartarus'un derinliklerinden bulduğum yaşlı piton zehrini kullandım."

"Kheiron'un bu işle bir ilgisi yok mu yani?"

"Hah! Onun asla böyle bir şey yapmayacağını bilmen gerekir. O bunağın bunu yapacak cesareti yok!"

"Buna cesaret mi diyorsun? Arkadaşlarına ihanet etmeye, tüm kampı tehlikeye atmaya cesaret mi diyorsun?"

Luke kılıcını havaya kaldırdı. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun. Post'u senin almama izin verecektim zaten... tabii onunla işim bittikten sonra."

Luke bunu söyleyince bir an için tereddüt ettim. Neden Post'u almama izin verecekti ki? Yalan söylüyor olmalıydı

ama gözlerini hâlâ üstümden ayırmaması gerekiyordu.

"Kronos'u iyileştirecektin," dedim.

"Evet! Post'un büyüü Kronos'un iyileşmesini hızlandıracaktı. Ama bizi durdurmuş sayılmazsın, Percy. Sadece biraz yavaşlattın, o kadar."

"Ağacı zehirleyip Thalia'ya da ihanet ettin. Tüm bunlar Kronos'un tanrıları yok etmesine yardımcı olmak içindi," dedim.

Luke dişlerini sıktı. "Bunları biliyorsan ne diye tekrar tekrar söylüyorsun?"

"Çünkü dinleyicilerin hepsinin seni duymasını istiyorum."

"Hangi dinleyiciler?"

Luke gözlerini kıstı. Arkasına baktı; fedaileri de aynı şeyi yaptılar. Bir anda hepsinin nefesi kesildi, şaşkınlıktan tökezlediler.

Yüzme havuzunun üstünde beliren gökkuşağı sisinin içinde Dionisos'un, Tantalus'un ve de tüm kampın İris tarafından iletilen görüntüsü gözüküyordu. Herkes yemekhanede oturmuş şok içinde bizi seyrediyordu.

"Eh, bu da planda olmayan bir akşam yemeği eğlencesi oldu," dedi Dionisos tatsız bir şekilde.

"Bay D., Luke'u duydunuz," dedim. "Hepiniz duydunuz. Ağacın zehirlenmesi Kheiron'un hatası değil."

Bay D. içini çekti. "Sanırım değil," dedi.

"Bu İris görüntüsü bir hile olabilir," dedi Tantalus ama dikkati her iki eliyle de sıkı sıkı tuttuğu çizburgerinin üstündeydi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Bay D., Tantalus'a ters ters bakarak. "Sanırım Kheiron'a etkinlik müdürlüğü işini geri vermem gerek. İhtiyar atın bezik oyununu da özledim"

zaten."

Tantalus çizburgerini yakaladı. Bu sefer elinden düşürmemişti. Bunu tabaktan aldı ve sanki dünyanın en büyük elmasıymış gibi şaşkınlıkla baktı. "Oldu!" diye kıkırdadı.

"Artık sizin hizmetlerinize ihtiyacımız kalmadı, Tantalus," dedi Bay D.

Tantalus hayretler içindeydi. "Ne? Ama..."

"Tekrar Yeraltı Dünyası'na dönebilirsiniz. Gidebilirsiniz."

"Hayır! Ama... Hayırrrrrrrrr!"

Tantalus sisin içinde kaybolurken çizburgeri kapıp ağzına götürdü ama artık çok geçti. Tantalus kaybolunca çizburger de tabağa düşüverdi. Kampçılar neşeyle tezahürata başladılar.

Luke öfkeden çıldırmıştı. Kılıcıyla çeşmeye vurdu. İris görüntüsü kayboldu ama artık olan olmuştu.

Luke'un bana dönüp bir cani gibi baktığını görene kadar ben de bu yaptığımdan memnundum.

"Kronos haklıydı, Percy. Sen gerçekten de güvenilmez bir silahsın. Senin yerine başka bir şey lazım."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama bunu düşünecek kadar vakit yoktu. Luke'un adamlarından biri pirinçten yapılmış bir düdük çaldı ve güverte kapıları açıldı. Bir düzine kadar daha savaşı yanımıza gelerek etrafımızı kuşattılar. Elleriindeki mızrakların pirinç uçları sipsivriydi.

Luke bana bakıp gülümsedi. "Bu gemiden canlı çıkamayacaksınız."

BÖLÜM ON SEKİZ

PARTÍ MİDİLLİLERİNİN İSTİLASI

Bu işi teke tek çözelim," dedim Luke'a. "Neden korkuyorsun ki?"

Luke dudağını büktü. Bizi öldürmeye hazır olan savaşçılar tereddüt ettiler; hepsi Luke'un ağzından çıkacak emirleri bekliyordu.

Daha Luke bir şey diyemeden, ayı-adam Agrius uçan bir atla güverteye indi. Bu hayatımda gördüğüm ilk hakiki siyah pegasustu; hayvanın kanatları devasa bir kuzgununki gibiydi. Pegasus kısrığı sıçrayıp kişnemeye başladı; ne dediğini anlayabiliyordum. Agrius'a ve Luke'a öyle hakaretler ediyordu ki Kheiron bunları duysaydı herhalde pegasusun ağzına biber sürerdi.

"Efendim!" diye bağırdı Agrius pegasusun tepmesinden son anda kaçarak. "Atınız hazır!"

Luke'un gözleri hâlâ benim üstümdeydi.

"Sana geçen yaz da söylemiştim, Percy," dedi. "Beni seninle savaşmaya ikna edemezsin."

"Savaşmaktan sürekli olarak kaçıyorsun," dedim. "Savaşçıların yenildiğini görmelerinden mi çekmiyorsun?" diye sordum.

Luke dönüp adamlarına baktı. İşte şimdi onu tuzağa düşürmek üzereydim. Eğer şimdi geri çekilecek olursa adamlarının

karşısında zayıf bir lider gibi gözükecekti. Eğer bana karşı savaşırsa Clarisse'nin peşinden gitmeye vakti kalmayacaktı. Bana gelince tek düşündüğüm Luke'u biraz daha oyalayıp arkadaşlarımın kaçmasını sağlamaktı. Eğer birisi onları buradan kurtaracak planı yapacaksa bu Annabeth olurdu. Öte yandan Luke'un çok iyi kılıç kullandığını da biliyordum.

"Seni öldüreceğim," dedi Luke kılıcını çekerek. Luke'un kılıcı Arkadan Bıçaklayan, benim kılıcımdan otuz santim daha uzundu. Kılıcın ölümlülerin çeliğiyle tanrıların bronzu birleştirilerek yapılmış olan keskin tarafı, gri ve altın renkli kötü bir ışık saçıyordu. Kılıca baktığımda bunun kendi içinde çeliştiğini fark edebiliyordum neredeyse. Sanki birbirine zıt iki mknatıs bir araya getirilmişti. Kılıcın nasıl yapıldığını bilmiyordum ama bunun arkasında bir trajedi olduğunu sezdim. Bu kılıç yapılırken biri ölmüştü. Luke adamlarından birine ıslık çaldı, adam da ona üstü deri ve bronz kaplı bir kalkan fırlattı.

Luke bana bakıp pis pis sırıttı.

"Luke," dedi Annabeth. "En azından Percy'ye de bir kalkan ver."

"Özür dilerim, Annabeth," dedi Luke. "Bu partide herkes kendi silahını kendi getirir."

Kalkan bir sorundu. Her iki elinizi de kullanarak kılıçla savaşmak size güç vereceğinden avantajlı gibi gözükse de tek elle kılıç sallayıp diğer elinizde de kalkan tutmak sizi hem daha çok korur hem de hareket imkanınız artar. Bu şekilde yapabileceğiniz daha fazla hareket vardır, önünüzde de daha fazla öldürme seçeneği... Bir zamanlar bana her ne olursa olsun kampta kalıp kılıçla savaşmayı öğrenmemi öğütleyen Kheiron'u düşündüm. Şimdi onu dinlememiş olmanın cezasını çekecektim.

Luke öne atıldı ve neredeyse daha bu ilk denemesinde beni öldürecekti. Kılıcı kolumun altından geçip gömleğimi deldi ve kaburgalarımı sıyırdı.

Hemen geriye zıplayıp Dalgakıran'la karşılık verdim ama Luke kalkanıyla kılıcımı düşürdü.

"Hey, Percy. Formunu kaybetmişsin," diye azarladı beni.

Bu sefer doğrudan kafama doğru bir hamle yaptı ama kaçtım. Öne atılıp ben hücumla geçtim. Luke kolaylıkla yana kaçtı.

Kaburgalarımdaya oluşan yara yanmaya başlamıştı. Kalbim güm güm atıyordu. Luke tekrar saldırıya geçtiğinde geri geri giderek yüzme havuzuna atladım. Bir anda güç kazandığımı hissettim. Suyun altında kendi etrafımda dönerek bir bulut hortumu oluşturdum. Hortumun en ucundan çıkararak Tam Luke'un suratının önünde beliriverdim.

Suyun baskısı Luke'u yere devirip görüş alanı kapattı. Ama daha kılıcımı sallayamadan Luke yana yuvarlandı ve hemen ayağa kalktı.

Tekrar saldırıp Luke'un kalkanının kenarını kestim ama bu bile onu yavaşlatmadı. Yere çömelip ayaklarıma saldırdı. Aniden kasığımın alev alev yandığı hissettim; o kadar canım yanıyordu ki yere yığıldım. Kotum dizime kadar yırtılmıştı. Yaralanmışım ama ne kadar kötü bir durumda olduğumu bilmiyordum. Luke aşağıdan saldırmaya devam etti. Bir şezlongun arkasına yuvarlandım. Ayağa kalkmaya çalıştıysam da bacağım ağırlığımı taşıyamadım.

"Percyyyyyy!" diye meledi Kıvırcık.

Luke'un kılıcı şezlongu ikiye bölerken tekrar yana yuvarlandım. Şezlong paramparça olmuştu.

Bayılmamaya gayret ederek yüzme havuzuna doğru süründüm. Oraya asla ulaşamayacaktım. Luke da bunu biliyordu.

Yavaş yavaş, suratında bir gülümsemeyle bana doğru geliyordu. Kılıcının ucu kıpkırmızı olmuştu.

"Ölmeden önce seyretmeni istediğim bir şey var, Percy," dedi. Annabeth'le Kıvırcık'ı hâlâ boyunlarından tutan ayı-adam Oreius'a baktı. "Oreius, artık yemeğini yiyebilirsin. Afiyet olsun."

"Heh he! Heh he!" Ayı-adam arkadaşlarımı havaya kaldırıp dişlerini gösterdi.

İşte tam o sırada sanki kıyamet koptu.

Fırrrrrr!

Oreius'un ağzından kırmızı tüylü bir ok sarkıyordu. Kılıcı suratındaki şaşkınlık dolu bir ifadeyle yere yığıldı.

Agrius "Kardeşim!" diye inledi. Pegasusun dizginlerini bıraktı ve tam o anda kafasına bir çifte yedi. Siyah küheylan ona öyle bir çifte atmıştı ki ayı-adam Miami Körfezi'nin üstünde uçtu.

Luke'un muhafızları bir an için ne yapacaklarını bilemediler. Hepsi orada durmuş ikiz ayı kardeşlerin buharlaşıp gitmelerini seyrediyorlardı.

Sonra aniden ortalığı vahşi savaş naraları ve metale vuran toynakların sesleri kapladı. Bir düzine kadar sentor ana merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Midilliler!" dedi Tyson sevinçle.

Artık zihnim gözlerimin gördüğü her şeyi algılayamıyordu. Kheiron da gelenlerin arasındaydı ama akrabaları ona hiç de benzemiyorlardı. Bazılarının gövdesi siyah Arap atları gibi kenarları beyaz yeleli ve kuyruklu altın renkli palominolardı. Aralarında sanki gövdeleri boyanmış gibi gözükten turunculu beyazlı benekleri olanlar da vardı. Bazıları üstlerindeki yazılar gün ışığında parlayan rengarenk tişörtler giymişlerdi. Tişörtlerin üstünde PARTİ MİDİLLİLERİ: GÜNEY FLORIDA ŞUBESİ yazıyordu.

Bazılarında oklar, bazılarında da beysbol sopaları ve boya fırlatan silahlardan vardı. Bir tanesinin suratı Komançi savaşçısı gibi boyanmıştı; elinde de işaret parmağını kaldırmış şekilde köpükten yapılma kocaman bir el vardı. Bir diğerinin göğsü bağı açıktı ve tamamıyla yeşile boyanmıştı. Bir başkasının gözünde göz bebekleri çerçevesinden fırlamış sadece tellerin tuttuğu bir güneş gözlüğü, kafasında da iki yanında içecek kutusu ve kamış koyulacak yeri olan şu beysbol kasketlerinden vardı.

Öyle bir yirtıcılık ve heyecanla girdiler ki güverteye, bir an için Luke bile donup kalmıştı. Bir şeyi kutlamaya mı gelmişlerdi, savaşmaya mı, belli değildi.

Ama anlaşıldı ki bunların ikisini de yapacaklardı. Luke tam kılıcını adamlarına işaret vermek için kaldırmıştı ki sentorlardan biri özel yapım olan ve üzerine bir boks eldiveni geçirilmiş bir ok fırlattı. Ok Luke'un suratının tam ortasına isabet edip onu yüzme havuzuna düşürdü.

Luke'un savaşçıları kaçışmaya başladılar. Haksız da sayılmazlardı. Şahlanan bir atın toynaklarını karşınızda bulmak yeterince ürkütücü ama bu bir de oku olan, kafasındaki içecek koyma yeri olan şapkayla sevinç naraları atan bir sentorsa en cesur savaşçı bile arkasına bakmadan kaçır.

"Haydi, gelin de görün gününüzü!" diye bağırdı parti midillilerinden biri.

Bir anda ellerindeki boya fırlatan silahlarıyla ateş açtılar. Luke'un savaşçıları baştan aşağı mavili sarılı boyalarla boyanmış vaziyette önlerini dahi göremeden kaçmaya çalışıyor, sürekli kayıp düşüyorlardı.

Kheiron Annabeth'le Kıvırcık'a doğru giderek onları güverteden alıp sırtına yerleştirdi.

Ayağa kalkmaya çalışım ama yaralanan bacağım sanki

yanıyordu.

Luke yüzme havuzundan dışarı sürünüyordu.

"Saldırsanıza, sizi sersemler!" diye emir verdi birliklerine. Güvertenin aşağısında bir yerlerde bir alarm zili çalmaya başladı.

Her an Luke'un yedek birlikleriyle karşılaşabileceğimizi biliyordum. Zaten savaşçılar ilk şoku atlatmış, kılıçlarını mızraklarını çekmiş sentorlara saldırmaya başlamışlardı.

Tyson savaşçılardan altısını alt etmiş, onları Miami Körfezi'ni çevreleyen parmaklıklardan aşağı yollamıştı. Ama hâlâ merdivenlerden yukarı savaşçılar çıkıyordu.

"Geri çekilin, kardeşlerim," dedi Kheiron.

"Bunu yanınıza bırakmayacağım, at-adam!" diye bağırdı Luke. Kılıcını kaldırdı ama suratının ortasında bir tane daha boks eldivenli ok patladı. Ok Luke'u bir şezlongun üstüne devirdi.

Yelesi, kuyruğu bembeyaz ama gövdesi altın renkli bir sentor beni sırtına koyarak "Hey, adamım. Şu koca arkadaşını kurtar!" dedi.

"Tyson!" diye bağırdım. "Haydi."

Tyson o sırada birbirine düğümlemekte olduğu iki savaşçıyı bırakıp arkamızdan koşmaya başladı. Sonra o da sentorun sırtına atladı.

Tyson'ın ağırlığı altında neredeyse ezilecek olan sentor "Hey, yavaş ol!" diye homurdandı. "Hiç az karbonhidratlı rejim diye bir şey duymadın mı?"

Luke'un savaşçıları bir araya toplanmaya başlamıştı. Ama tam saldırıya geçeceklerinde sentorlar güvertenin ucuna gitmiş ve korkusuzca aşağı atlamışlardı. Sanki atladıkları yer yerden on kat yükseklikte değilmiş gibi basit bir engeli aşarcasına atlamışlardı. Öleceğimizden emindim.

Rihtıma doğru baş aşağı uçarken sentorlar bir anda asfalta sarsıntısız inerek dörtnala koşmaya başladılar. Miami'nin merkezine doğru ilerlerken sentorlar *Prenses Andromeda*'ya doğru sevinç naraları atıyor, savaşçılarla alay ediyorlardı.

Biz sentorların üstünde böyle dörtnala koştururken Miamililer ne düşünmüşlerdir artık bilmiyorum.

Sentorlar hızlandıkça sokaklar ve binalar silikleşmeye başladı. Etrafımızdaki boşluk sanki gitgide daralıyor, sentorların her adımıyla kilometrelerce uzağa gidiyorduk. Çok geçmeden şehir arkamızda kalmıştı. Upuzun otlarla bezenmiş bataklık tarlaların, göllerin ve kavruk ağaçların yanından geçe geçe yolumuza devam ettik.

Nihayet, kendimizi bir gölün ucundaki bir karavan parkında bulduk. Karavanların hepsi de atların çekeceği biçimde yapılmıştı ama içlerinde televizyonlar, ufak buzdolapları ve pencerelerinde de sivrisineklerden korunmak için teller vardı. Bir sentor kampındaydık.

"Dostum!" dedi parti midillisi eşyalarını yere indirirken. "0 ayı-adamı gördün mü? 'Ahh, ağzımın içinde bir ok var!' deyip duruyordu."

Komik gözlükleri olan sentor gülmeye başladı. "Harikaydı! Çak bir kafa!"

İki sentor birbirlerine doğru son sürat koşup kafalarını tokuşturdular. Sonra da suratlarında muzip birer gülümsemeyle ayrı yönlere dağıldılar.

Kheiron içini çekti. Annabeth'le Kıvırcık'ı hemen benim yanıma serilen bir piknik örtüsünün üstüne yerleştirmişti. "Yani, şu kuzenlerim de kafalarını tokuşturmasalar iyi olacak. Bu şekilde harcayacak kadar beyin hücreleri yok."

"Kheiron," dedim hâlâ onun burada olduğuna inanmakta güçlük çekerek. "Hayatımızı kurtardınız."

Kheiron keyifsizce gülümsedi. "Eh, ölmenize izin vermezdim, değil mi? Özellikle de ismimi temize çıkarmanızdan sonra..."

"İyi de nerede olduğumuzu nasıl anladınız?" diye sordu Annabeth.

"Önceden planlamayla, canım. Canavarlar Denizi'nden sağ salim kurtulduğunuz takdirde Miami sahilinde ortaya çıkacağınızı tahmin ettim. Zaten neredeyse her tuhaf şey Miami Sahili civarına geliyor."

"Sahi mi? Sağ ol," diye mırıldandı Kıvırcık.

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim," dedi Kheiron. "Aman, neyse. Genç satır, seni gördüğüme gerçekten memnun oldum. Percy'nin İris mesajını duyunca sinyalleri takip ettim. İris'le ben yüzyıllardır iyi dostuz. Ondan bu civardaki önemli olayları bana bildirmesini istemiştim. Olan bitenlerden haberdar olunca da hemen kuzenlerime haber verip onları size yardım etmeleri için ikna ettim. Gördüğünüz gibi, sentorlar istedikleri zaman gayet hızlı gidebiliyorlar. Sentorlar için mesafeler insanlara göre daha farklıdır."

Dönüp kamp ateşinin oraya baktığımda, üç sentorun Tyson'a bir boya silahının nasıl kullanılacağını öğrettiklerini gördüm. Başlarına nasıl bir iş aldıklarını biliyorlardır umarım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kheiron. "Luke'un gemisiyle kaçmasına izin mi vereceğiz? Kronos onunla birlikte gemide. Kronos'un parçalan desek daha doğru olur."

Kheiron dikkatli bir biçimde bağdaş kurarak yere oturdu. Kemerine bağlı olan ilaç kesesini açıp yaralarını tedavi etmeye başladı. "Percy, ne yazık ki bugün geri çekilmek zorunda kaldık. O gemiyi ele geçirebilecek sayıda değildik. Luke da peşimizden gelecek kadar hazırlıklı değildi."

Dolayısıyla kimse kazanmış değil."

"Ama Post bizde!" dedi Annabeth. "Clarisse şu anda yolda; Post'u kampa götürüyor."

Kheiron evet anlamında kafasını salladı ama onu rahatsız eden bir şeyler var gibiydi. "Hepiniz gerçek birer kahramansınız. Percy'yi tedavi eder etmez hepinizin Melez Kampı'na dönmesi gerek. Sentorlar sizi kampa götürecekler."

"Siz de mi geliyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, Percy. Kampa vardığımda ben de rahatlayacağım. Kardeşlerim Dean Martin müziğini pek sevmiyorlar. Ayrıca Bay D. ile de konuşmam gerek. Yaz tatili için plan da yapmak lazım. Eğitim sıkı bir biçimde devam edecek. Ve tabii ki şeyi de görmek istiyorum... Altın Post'u."

Ne demek istediğini anlayamamıştım ama birden Luke'un söylemiş olduğu şey yüzünden endişelendim: Post'u zaten sana verecektim... tabii onunla işim bittikten sonra."

Yalan mı söylemişti? Kronos yüzünden genellikle bir planın ardında mutlaka başka bir plan olduğunu öğrenmiştim. Titanların tanrısına boşuna Düzenbaz dememişler. Kronos'un insanlara ne yaptıklarını bile anlamadan dilediğini yaptırma gücü vardı.

Tyson kamp ateşinin yanında boya silahıyla oynuyordu. Mavi renkli bir boya mermisi sentorlardan birine isabet etmiş ve onu arkasındaki göle doğru fırlatmıştı. Sentor sırtarak geri geldiğinde üstü başı bataklık çamuru ve mavi renkli boyayla kaplanmıştı. İki başparmağını havaya kaldırarak Tyson'a aferin işareti yaptı.

"Annabeth," dedi Kheiron, "belki sen ve Kıvırcık kuzenlerim Tyson'a daha fazla haylazlık öğretmeden duruma el koysanız iyi olur."

Annabeth'le Kheiron göz göze geldiler. İkisi arasında gizli

bir anlaşma var gibiydi.

"Tabii, Kheiron," dedi Annabeth. "Haydi, keçi oğlan."

"Ama ben boya savaşını sevmiyorum."

"Evet, seviyorsun." Annabeth Kıvrıcık'ı toynaklarının üstüne kaldırdı ve onu kamp ateşinin oraya doğru sürükledi.

Kheiron bacağını bandajlamayı bitirmişti. "Percy, yolda Annabeth'le biraz konuştum. Kehanet'ten bahsettik."

Eyvah, dedim içimden.

"Bu onun hatası değildi," dedim. "Zorla söylettim."

Kheiron'un gözlerinde sinirli bir ifade vardı. Az sonra işimi bitirecek diye düşündüm ama sonra bakışları daha çok bezgin bir ifadeye büründü. "Sanırım bunu sonsuza kadar saklayamam."

"Yani kehanette bahsi geçen ben miyim?"

Kheiron yara bandı dolu keseyi tekrar çantasına yerleştirdi. "Keşke bilebilseydim, Percy. Daha on altı yaşına gelmedin. Şimdilik seni elimizden geldiğince iyi bir biçimde yetiştirmeli, geleceği de Kader Tanrıçaları'na bırakmalıyız."

Kader Tanrıçaları... Epeydir bu yaşlı hanımları düşünmemiştim ama daha Kheiron isimlerini söyler söylemez beynimde bir ışık yandı.

"İşte anlamı bu," dedim."

Kheiron suratını buruşturdu. "Neyin anlamı bu?"

"Geçen yaz olan bir şey geldi aklıma. Birisinin yaşam kordonunu keserlerken Kader Tanrıçaları bir kehanette bulunmuşlardı. Hemen öleceğimi kastettiklerini sanmıştım ama aslında bunun anlamı düşündüğümünden de kötü. Sanırım sizin kehanetinizle bir alakası var. Öngördükleri ölüm... on altı yaşına girdiğimde gerçekleşecek."

Kheiron'un kuyruğu endişeli bir biçimde otları süpür-

yordu. "Oğlum, bundan emin olamazsın ki. Kehanetin seninle bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Ama Üç Büyüklerin başka melez çocuğu yok ki!"

"Bizim bildiğimiz kadarıyla öyle."

"Bir yandan Kronos da canlanmaya çalışıyor. Olimpos Dağı'nı yok edecek!"

"Bunu deneyecek," dedi Kheiron. "Eğer ona engel olmazsak, Olimpos'un yanı sıra Batı Medeniyeti'ni de yok edecek. Ama onu durduracağız. Bu savaşta yalnız olmayacaksınız."

Kheiron'un beni teselli etmeye çalıştığını biliyordum ama sonra Annabeth'in dediği şeyi düşündüm. En sonunda geriye tek bir kahraman kalacaktı. Batı'yı kurtaracak ya da yok edecek tek bir karar verilecekti. Kader Tanrıçalarının beni uyarmaya çalıştığından emindim. Ya bana ya da bana yakın olan birine çok kötü bir şey olacaktı.

"Ben daha bir çocuk sayılırım, Kheiron," dedim sıkkin bir şekilde. "Kronos gibi bir şeye karşı berbat bir kahraman ne yapabilir ki?"

Kheiron zorla da olsa gülümsedi. "Berbat bir kahraman ne yapabilir ki?" Bir keresinde Joshua Lawrence Chamberlain buna benzer bir şey demişti bana, hem de tam sizin İç Savaşımızın gidişatını tek başına değiştirmeden önce."

Kheiron ok kılıfından bir ok çıkarıp okun jilet gibi keskin ucunu kamp ateşine doğru tuttu. "Bu ilahi bronz, Percy. Ölümsüz bir silah. Bununla bir insanı vurursan ne olur biliyor musun?"

"Hiçbir şey," dedim. "İçinden geçer."

"Bu doğru," dedi. "İnsanlar ölümsüzlerle aynı boyutta yaşamaz. Hatta bizim silahlarımız onlara zarar bile vermez. Ama sen, Percy... sen yarı tanrı, yarı insansın. Her iki dünyada da yaşıyorsun. Dolayısıyla hem her iki dünyadan da

zarar görebilir, hem de ikisini de etkileyebilirsin. Zaten bir kahramanı özel kılan da bu özelliktir. İnsanlığın umutlarını sonsuzluğun dünyasına taşıyorsun. Canavarlar asla ölmezler. Medeniyetin ardında fokur fokur kaynayan karmaşadan ve barbarlıktan güç alarak yeniden doğarlar. Bu özellik de Kronos'u güçlü kılan şey işte. Canavarların tekrar tekrar yenilgiye uğraılmaları, dizginlerinin tutulmaları gerekiyor. Kahramanlar bu çabayı temsil ederler. Her yeni nesil geldiğinde insanoğlunun kazanması gereken savaşları savaşırın ki insanlık devam etsin. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Ben... bilmiyorum."

"Anlamaya çalışmalısın Percy. Çünkü ister kehanette bahsi geçen çocuk ol, ister olma, Kronos bu kişinin sen olduğundan şüpheleniyor. Bugünden sonra da seni kendi tarafına çekmeye çalışacak. Seni şu ana kadar öldürmemiş olmasının tek sebebi bu. Seni kullanamayacağından emin olduğun an seni yok edecek."

"Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz," dedim.

Kheiron dudaklarını büktü. "Zaten onu tanıyorum."

Kheiron'a bakakaldım. Bazen onun ne kadar yaşlı olduğunu unutuyordum. "O yüzden mi ağaç zehirlendiğinde Bay D. sizi suçladı? Bu yüzden mi bazılarının size güvenmediğini söylemişsiniz?"

"Aynen öyle."

"Ama Kheiron... yani, yapmayın! Niye sizin Kronos yüzünden kampa ihanet edeceğinizi düşünüyorlar ki?"

Kheiron'un binlerce senenin hüznünü yansıtan koyu kahverengi gözleri vardı. "Percy, eğitimini hatırla. Mitoloji derslerini düşün. Titanların tanrısıyla benim ne gibi bir alakam var?"

Düşünmeye çalıştım ama her şeyi birbirine karıştırdım.

Mitoloji bu denli gerçekken bile, hayatımda bu denli büyük bir önem taşıırken isimleri ve olayları hatırlamakta hâlâ güçlük çekiyorum. "Siz, şey, Kronos'a bir iyilik mi borçluydunuz? Hayatınızı mı kurtarmıştı?"

"Percy," dedi Kheiron yumuşacık bir ses tonuyla. "Titan Kronos benim babam."

BÖLÜM ON DOKUZ

ARABA YARIŞI BİR PATLAMAYLA SONA ERİYOR

Sentorların seyahat güçleri sayesinde Clarisse'den hemen sonra biz de kampa varmıştık. Kheiron'un sırtında seyahat etmişim ama yolda fazla konuşmamıştık, özellikle de Kronos hakkında. Tüm bunları anlatmasının Kheiron için zor olduğunu biliyordum. Onu zorlamamak için de daha fazla soru sormak istemiyordum. Yani, çocukları için utanç kaynağı olan yığınla anneyle babayla tanışmıştım ama hiçbirisi Batı Medeniyeti'ni yok etmek isteyen kötü kalpli titan tanrısı Kronos gibi değildi. Kronos pek de kariyer gününde okula çağırıp arkadaşlarınızla tanıştırabileceğiniz türden bir baba değil.

Kampa vardığımızda sentorlar Dionisos'la tanışmak için sabırsızlanıyorlardı. Dionisos'un çılgın partiler verdiğini duymuşlardı ama oraya varınca hayal kırıklığına uğradılar. Bütün kamp Melez Tepesi'nde toplandığında şarap tanrısı hiç de parti verecek havada değildi.

Kamp epey zor iki hafta geçirmişti. El işleri kulübesi bir *Draco Aionius'un* saldırısına uğramıştı ki bu anladığım kadarıyla Latince'de "her şeyi nefesiyle havaya uçuran çok büyük bir kertenkele" anlamına geliyordu. Kulübe yanıp kül olmuştu. Büyük Ev'in odaları yaralılarla dolup taşıyordu. Çocuklar en iyi şifacıların bulunduğu Apollon

kulübesine götürülmüşlerdi. Bu şifacılar çocuklara ilk yardım tedavisi uygulamak üzere deli gibi çalışıyorlardı. Thalia'nın ağacının etrafında toplandığımızda herkes yorgunluktan bitap düşmüş gibi gözüküyordu.

Clarisse Altın Post'u ağacın en alt dalına koyduğu andan itibaren ay ışığı daha bir parlaklaşmış, gri renkten berrak bir gümüş rengine dönmüştü. Serin bir rüzgar yaprakları okşuyor, otları dalgalandırıp vadiye dek esiyordu. Her şey bir anda daha da netleşti: ormandaki ateş böceklerinin parıltısı, çilek tarlalarının kokusu, sahile vuran dalgaların sesi...

Yavaş yavaş çam ağacının dikenleri kahverengiden yeşile dönmeye başladı.

Herkes sevinç gösterilerinde bulunuyordu. Tüm bunlar yavaş yavaş oluyordu ama ağacın iyileştiği artık kuşku götürmez bir gerçektir. Post'un büyüü ağaca doluyor, onu yeni bir güçle doldurarak zehri dışarı atıyordu.

Kheiron Post'u koruyacak doğru dürüst bir canavar bulana kadar her gün yirmi dört saat tepede nöbet tutulmasını emretti. Hemen Olimpos gazetesine eleman arayan ilan vereceğini söyledi.

Bu arada Clarisse de kulübesindeki arkadaşları tarafından amfityatroya kadar omuzlarda taşınmış, burada kendisine defne yapraklarından yapılmış bir taç sunulmuştu. Herkes kamp ateşinin etrafında Altın Post'un kampa getirilişini kutluyordu.

Kimsenin ne bana ne Annabeth'e baktığı vardı. Sanki kamptan hiç ayrılmamıştık. Aslında böylesi daha iyiydi, yani kamptan tüyüp görev peşinde olduğumuzu itiraf ettiğimiz anda ceza alırdık. Gerçekten de kimsenin ilgisini üstüme çekmek istemiyordum. Bir kereliğine dahi olsa kamptaki sıradan biri olmak güzeldi.

O gece geç saatlerde ateşte şekerleme eritirken Stoll biraderlerin anlattığı, şeytani kahvaltı çörekleri tarafından diri diri yenen kötü kalpli bir kralın hikayesini dinliyorduk ki Clarisse arkamdan yaklaşıp beni itti. "Bir kereliğine iyi bir şeyler yaptın diye Ares'ten kurtulduğunu sanma sakın, Jackson," dedi. "Seni un ufak etmek için doğru zamanı bekliyorum sadece."

Pis pis sırtttım.

"Ne?" dedi Clarisse.

"Hiç. Geri dönmek güzel."

Ertesi sabah, parti midillileri Florida'ya döndükten sonra Kheiron sürpriz bir açıklama yaptı: savaş arabaları yarışları planlandığı gibi düzenlenecekti. Tantalus'un gidişinden sonra hiçbirimiz yarışların düzenleneceğini ummuyorduk ama yarışların iptal edilmemiş olması aslında iyi olmuştu. Ne de olsa hem Kheiron kampa geri dönmüştü hem de kamp artık güvendedi.

Tyson ilk tecrübesinden sonra tekrar bir savaş arabasına binmeye pek razı değil gibiydi ama Annabeth'le birlikte aynı takımda olduğumuz için sevinmişti. Arabayı ben sürecektim, Annabeth savunma işini üstlenecekti, Tyson da parkur görevlisi olarak takımda yer alacaktı. Ben atları ayarlarken Tyson Athena'nın arabasını tamir etmiş, bir sürü de değişiklik yapmıştı.

Sonraki iki günü canla başla yarışa hazırlanarak geçirdik. Annabeth'le birlikte yarış kazandığımız takdirde kampta iş yapmama ödülünün ikimizin kulübeleri arasında paylaşılmasına karar verdik. Athena kulübesinin daha fazla elemanı olmasından dolayı onlar bu ödülde daha fazla yararlanabilecekti ama benim açımdan bu sorun bile değildi zaten. Ödül

falán umurumda değildi. Sadece kazanmak istiyordum.

Yarıştan önceki gece geç saatlere kadar ahırda kaldım. Atlarımızla konuşuyor, tam onlara son nasihatlerimi veriyordum ki birisi arkamdan "Güzel hayvanlar şu atlar... Keşke ben de düşünebilseydim bunu," dedi.

Orta yaşlı, üstünde kargo görevlisi üniforması olan bir adam ahırın kapısına yaslanmış duruyordu. Adam uzun boylu, kıvırcık siyah saçlı biriydi. Başına bir güneş kaskı takmış, omzuna da bir posta çantası asmıştı.

"Hermes?" diye kekeledim.

"Merhaba, Percy. Koşu kıyafetlerim olmadan beni tanıyamadın mı yoksa?"

"şey..." Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum; diz mi ökmeliydim yoksa ondan pul mu satın almalıydım bilemedim. Sonra neden kampa gelmiş olabileceğini tahmin ettim. "Ee, şey... Tanrı Hermes, bakın Luke..."

Tanrı kaşlarını kaldırdı.

"şey, aslında onu gördük ama..." dedim.

"Aklını başına getiremediniz mi?"

"Yani şöyle bir şey oldu; birbirimizi bir düelloda öldürmeye çalıştık."

"Anlıyorum. Diplomatik bir yaklaşım sergilemişsiniz."

"Gerçekten çok özür dilerim. Yani bize muhteşem hediyeler vermiştiniz. Luke'un geri dönmesini istediğinizi de biliyorum. Ama... Luke kötüleşti. Bayağı kötü biri olup ıktı. Onu terk ettiğinizi düşünüyor."

Hermes'in birden öfkeleneyeceğini sandım. Beni bir kobay faresine falán çevirir diye bekledim ama artık kesinlikle domuz olmak istemiyordum.

Hermes bunun yerine sadece içini çekti. "Senin de hiç böyle hissettiğin oldu mu, Percy? Yani babanın seni terk etti-

ğini düşündün mü hiç?"

Eyvahlar olsun.

İçimden "Eh işte, sadece günde yüz kere falan," demek geçiyordu. Geçen yazdan beri Poseidon'la konuşmamıştım. Daha hiç onun su altındaki sarayına gitmemiştim. Bir de tabii Tyson çıkmıştı ortaya. İnsan bir uyarır, açıklama yapar. Yok, pat diye, bir anda öğreniyorum ki bir erkek kardeşim var. Bununla başa çıkabildiğim için en azından bir telefon açıp aferin demeliydi ama...

Bunu ne kadar düşünürsem o kadar sinir basıyordu içimi. O anda fark ettim ki tamamladığım görev için takdir edilmek istiyordum ama diğer kampçıların takdiri değildi önemli olan. Babamın bana bir şey söylemesini istiyordum. Beni fark etmesini istiyordum.

Hermes omzunda asılı duran posta çantasını düzeltti. "Percy, bir tanrı olmanın en zor tarafı genellikle insanlara karşı duyarsız davranmak zorunda kalmak; özellikle de bu kişiler çocuklarsa. Eğer çocuklarımız her sorunla karşılaştığında işlerine karışacak olsaydık... işte o zaman daha da fazla soruna sebep olur ve insanları öfkeliendirirdik. Ama bu konuyu zaten düşündüğünü sanıyorum. Poseidon seninle yakından ilgileniyor. Dualarının bazılarını kabul etti. Umarım bir gün Luke da benim yaptıklarımı fark eder. Kendini başarılı hissetmiş olsan da olmasan da Luke'a kim olduğunu hatırlatmışsın. Onunla konuşmuşsun."

"Onu öldürmeye çalıştım."

Hermes omuzlarını silkti. "Ailevi işler karışıktır. Hele ölüm-süzlerin ailelerinde ilişkiler iyice arapsaçına döner. Sonuçları her ne olursa olsun bazen yapabileceğimiz en iyi şey birbirimize akraba olduğumuzu hatırlatmaktan ibaret... Ve tabii birbirimizi sakatlamayı ve öldürmeyi de en aza indirmek."

Hermes'in söyledikleri mükemmel bir aile tablosu çizmiyordu. Ama sonra görevimi düşününce belki de haklı olabileceğini fark ettim. Poseidon denizatlarını yardımımıza yollamıştı. Daha önceden hiç farkında bile olmadığım deniz güçlerini vermişti bana. Bir de Tyson vardı ortada. Acaba bilerek mi bizi bir araya getirmişti? Tyson bu yaz kaç sefer hayatımı kurtarmıştı?

Uzaktan artık yatma vaktinin geldiğini belirten deniz kabuğunun sesi geldi.

"Artık yatmalısın," dedi Hermes. "Bu yaz yeterince belaya soktum başını. Sadece bunu getirmek istemiştin sana."

"Bir şey mi getirdiniz?"

"Ben tanrıların ulaştığım, Percy." Sonra posta çantasından elektronik bir imza defteri çıkardı ve bana uzattı. "Şurayı imzala, lütfen."

Bana uzattığı taş kalemin etrafında bir çift minik yeşil yılan olduğunu fark etmeden bunu elime aldım. "Ay!" diye bağırıp kalemi yere düşürdüm.

Of, dedi George.

Aman Percy diye azarladı Martha. "Birinin seni bir ahırda yere düşürmesini ister miydin?"

"Şey, ah, özür dilerim," dedim. Yılanlara dokunmayı sevmezdim ama defteri ve kalemi yerden aldım. Martha'yla George parmaklarıma dolanıp daha ikinci sınıftayken özel eğitim öğretmeninim yaptığı gibi kalemi tutmamı sağladılar.

Bana bir fare getirdin mi? diye sordu George.

"Hayır..." dedim. "Şey, bulamadım da."

Ya bir kobay faresi?

George! diye bağırdı Martha. *Alay etmesene çocukla...*

Defteri imzalayıp Hermes'e uzattım.

Hermes de imzama karşılık bana mavi renkli bir zarf

uzattı.

Ellerim titriyordu. Daha zarfı açmadan bunun babamdan gelmiş olduğunu anlamıştım. Buz mavisi renkli kağıtta bile onun gücünü hissedebiliyordum; zarf sanki okyanusun dalgalarından yapılmıştı.

"Yarın iyi şanslar," dedi Hermes. "Atlarınız da güzelmiş ama şimdi kusura bakmazsan bir de Hermes kulübesine uğramam gerek."

Canım, mektubu okuduğun zaman sakın hayal kırıklığına uğrama, dedi Martha.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Dinleme sen onu dedi George. *Ama bir dahaki sefer unutma, bahşiş olarak fare verebilirsin bana.*

"Siz ikiniz, kesin bakalım," dedi Hermes. "Hoşça kal Percy. Şimdilik..."

Hermes'in güneş kaskından iki ufak beyaz kanat çıktı. Hermes bir anda parıldamaya başladı; gerçek görüntüsüne dönmeden önce tanrıların görüşümü bozacaklarını biliyordum. Muhteşem beyaz bir ışık saçarak Hermes gözden kayboldu. Artık ahırda atlarla yalnız kalmıştım.

Ellerimdeki mavi renkli zarfa baktım. Daha önce geçen yaz Poseidon'un bana gönderdiği paketin üstünde sadece tek bir kez gördüğüm sert ama zarif el yazısı vardı üstünde.

Percy Jackson
Melez Kampı
Çiftlik Sokağı 3.141
Long Island, New York 11954

Bu mektup gerçekten de babamdan gelmişti. Belki de bana Altın Post'u almakla iyi bir iş yaptığımı söylüyordu.

Tyson hakkında bir şeyler anlatmış ya da benimle daha önceden konuşmadığı için özür diliyor olabilirdi. Bu mektubun bana söylemesini istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Zarfı açıp içindeki mektubu çıkardım.

Sayfanın tam ortasında iki basit sözcük yazılıydı:

Kolla kendini.

Ertesi sabah herkes heyecanlı heyecanlı yarış hakkında konuşuyor, bir yandan da gökyüzüne bakıp Stymphalos kuşlarının gelip gelmediklerini kontrol ediyorlardı. Ama etrafta kuş falan yoktu. Masmavi gökyüzüyle, bol güneşli muhteşem bir yaz günüydü. Kamp olması gerektiği gibi gözükmeye başlamıştı: otlaklar yemyeşil olmuş, zengin bir bitki örtüsüyle kaplanmıştı; bembeyaz sütunların parıltısı antik Yunan binalarının üstünde yansıyor; orman perileri neşeyle ormanda oynaşp duruyorlardı.

Ama ben çok keyifsizdim. Bütün gece gözlerimi kırpmadan Poseidon'un uyarısını düşünüp durmuştum.

"Kolla kendini."

Yani bir mektup yazacak zahmete katlanmıştı ama sadece iki sözcük yazmıştı.

Yılan Martha bana hayal kırıklığına uğramamamı söylemişti. Belki de Poseidon'un bu kadar gizemli olmasının bir nedeni vardı. Belki de beni tam olarak hangi konuda uyarması gerektiğini kendisi de bilmiyordu ama önemli bir olayın olacağını hissediyordu. Bu öyle bir şey olabilirdi ki hazırlıklı olmadığım takdirde gafil avlanabilirdim. Zor da olsa düşüncelerimi yarışa yöneltmeye çalıştım.

Annabeth'le birlikte yarış pistine çıkarken Tyson'un ne kadar iyi bir iş çıkardığını fark etmeden edemedim. Athena'nın

savaş arabasının bronz destekleri pırl pırl parlıyordu. Tekerlekler büyümlü bir süspansiyonla tekrar ayarlanmıştı, bu yüzden yerde kayarcasına ilerliyorduk. Atların dizginleri o kadar mükemmel bir şekilde dengelenmişti ki dizginleri hafifçe bile çekince atlar istenilen yöne dönüyorlardı.

Tyson bir de bize üstünde üç düğmesi olan iki mızrak hazırlamıştı. İlk düğme mızrağı isabet ettiği yerde patlatmaya yarıyordu; mızrağın içinden dikenli teller çıkarak rakip arabanın tekerleklerine dolanıp bunları parçalara ayırıyordu. İkinci düğme ucu körelmiş (ama yine de son derece fazla acı veren) bronz bir mızrak ucu oluşturuyordu; bu da bir yarışçıyı arabasından düşürmeye yarıyordu. Üçüncü düğme de rakip bir yarışçının arabasına kilitlenen veya arabayı itmeye yarayan kancalı bir kısıkcacın kullanılmasını sağlıyordu.

Yarış için gayet iyi durumda olduğumuzu düşünüyordum ama Tyson dikkatli olmam için beni uyarıp duruyordu. Diğer yarışçılar da arabalarının içine yığınla tuzak saklamıştı.

"Al," dedi Tyson yarıştan önce.

Bana bir kol saati uzattı. Saatin pek de bir özelliği yok gibiydi; sadece beyazlı, gümüş renkli bir yüzü ve siyah deri bir kayışı vardı. Ama saate daha dikkatli bakınca bunun tüm yaz boyunca Tyson'ın kolundaki saat olduğunu fark ettim.

Genellikle saat takmayı sevmezdim. Saatin kaç olduğunun ne önemi vardı ki? Ama Tyson'ı kıramadım.

"Sağ ol, dostum." Saati alıp koluma taktım ve bunun şaşılacak derecede hafif ve rahat olduğunu fark ettim. Neredeyse kolumda yok gibiydi.

"Yarışa yetiştiremedim, kusura bakma," dedi Tyson. "Özür dilerim, özür dilerim."

"Tamam. Önemli değil."

"Eğer yarışta bir şeylerden korunman gerekirse hemen düğmeye bas."

"Ha, tamam." Saatin kaç olduğunu bilmenin beni nasıl koruyacağını anlamamıştım ama Tyson'ın benim için endişelenmesi beni duygulandırmıştı. Bir şey olduğu takdirde saati kullanmayı hatırlayacağıma dair söz verdim. "Ha, Tyson, bir de..."

Tyson bana baktı.

"Şey diyecektim..." Görev başlamadan önce ondan utanmış, herkese gerçek kardeşim olmadığını söylediğim için nasıl özür dileyeceğimi düşünüyordum. Bir türlü doğru sözcükleri bulamıyordum.

"Ne diyeceğini biliyorum," dedi Tyson utanmış bir ifadeyle. "Poseidon her şeye rağmen benimle ilgileniyor."

"Şey..."

"Seni, bana yardım etmen için gönderdi. Tam da istediğim gibi..."

Gözlerimi kırıştırdım. "Poseidon'dan beni sana yollamasını mı istedin?"

"Ondan bir arkadaş istedim," dedi Tyson gömleğini çekiştire çekiştire. "Genç kikloplar tek başlarına büyür sokaklarda, yoktan bir şeyler var etmeyi öğrenir. Hayatta kalmayı öğrenir."

"Ama bu çok zalimce!"

Tyson saf saf kafasını salladı. "Bu şekilde büyümek bize güzel şeyler için minnet duymayı, Polyphemus gibi aç gözlü ve şişko olmamayı öğretir. Ama korktum işte. O kadar çok canavar kovalayıp pençeleriyle yakalamak istedi ki beni..."

"Sırtındaki izler o canavarlara mı ait?"

Tyson'ın gözleri doldu. "Yetmiş ikinci sokaktaki Sfenks."

Dev bir kabadayıydı. Yardım için babama dua ettim. Çok geçmeden Merivvether'daki insanlar beni buldu. Sonra da seninle tanıştım. Bu hayatımda başıma gelen en güzel şeydi. Poseidon'un kötü olduğunu söylediğim için özür dilerim. O bana kardeşimi yolladı."

Tyson'ın benim için yapmış olduğu saate baktım.

"Percy!" diye beni çağırdı Annabeth. "Haydi!"

Kheiron çoktan başlama çizgisine gitmiş, deniz kabuğu borusunu çalmak üzereydi.

"Tyson..." dedim.

"Git," dedi Tyson. "Yarışı kazanacaksınız!"

"Ben... tamam, o zaman, koca adam. Bu yarışı senin için kazanacağım." Hemen yarış arabasına binip Kheiron sinyali düdüğünü çalarken yerimi aldım.

Atlar ne yapacaklarını gayet iyi biliyorlardı. O kadar hızlı gidiyorlardı ki eğer deri dizginleri sıkı sıkıya tutmamış olsaydım herhalde arabadan düşerdim. Annabeth de arabanın kenarına tutunmuştu. Tekerlekler mükemmel bir biçimde dönüyordu. İlk etabı Clarisse'den tam bir araba boyu önde bitirdik. Clarisse o sırada Hermes yarış arabasındaki Stoll kardeşlerin mızrakla saldırısından kendini korumaya çalışıyordu.

"Geçtik onları!" diye bağırdım ama acele etmişim.

"Geliyoruz!" diye bağırdı Annabeth. İlk mızrağını kancalı kısıkaç fırlatacak şekilde attı ve tam o sırada üstümüze atılan kurşun bir ağdan kurtulmamızı sağladı. Apollon'un arabası bizimkinin yanına yanaşmıştı. Daha Annabeth mızrağını tekrar eline alamadan Apollon savaşçısı sağ tekerleğe bir mızrak fırlattı. Mızrak paramparça oldu ama bu arada tekerlek parmaklarını da yerinden çıkardı. Arabamız sallanıp sendelemeye başladı. Tekerleğin yerinden çıkacağından

emindim ama yolumuza devam etmeyi başardık.

Bu arada atların da yavaşlamamaları için uğraşıyordum. Artık Apollon arabasıyla başa baş gidiyorduk. Hephaistos da hemen arkamızdaydı. Ares ve Hermes arabalarıysa geride kalmışlardı; Clarisse, Connor Stoll'un mızrağına kılıcıyla karşılık veriyordu.

Eğer tekerleğimize bir darbe daha incek olursa devrileceğimizi biliyordum.

"Mahvedeceğim sizi!" diye bağırdı Apollon arabasının sürücüsü. Bu, daha kampa yeni gelmiş olan biriydi. Adını hatırlamıyordum ama kendinden çok emin gözüküyordu.

"Ya, tabii, tabii," dedi Annabeth.

Sonra ikinci mızrağını alarak, ki aslında daha bir tur daha dönecek olduğumuzdan bu çok büyük bir riskti, bunu Apollon arabasının sürücüsüne fırlattı.

Tam isabet ettirmişti. Mızrak sürücünün tam göğsüne geldiğinde içinden ağır bir uç çıktı ve sürücüyü takım arkadaşının üstüne devirerek her ikisinin de parende atarak geriye düşmelerine sebep oldu. Atlar dizginlerin boşaldığını hissedip bir anda çılginlar gibi dörtnala koşup kalabalığa yöneldiler. Atlar çitlerin üstünden atlayınca kampçılar oraya buraya kaçışmaya başladılar. O sırada altın yarış arabası devrildi. Atlar ahıra doğru gidiyor, altın arabayı da arkalarından sürüklüyorlardı.

İkinci virajda sağ tekerleğin yerinden fırlamak üzere olmasına rağmen arabamızı kontrol altına alabildim. Başlangıç çizgisinde geçip sonra turumuza girdik.

Tekerleğimin dingili gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. Atlar yeni yağlanmış bir makine gibi her emrimi dinleyip yerine getirseler de eğreti duran tekerlek hızımızı kesiyordu.

Hephaistos'un takımı git gide hızlanıyordu.

Beckendorf, arabasının kontrol panelindeki bir düğmeye bastı. Mekanik atlarının ön tarafından kablolar fırladı ve arabamızın arka tamponuna dolandı. Beckendorf'un vinç sistemi çalışmaya başlayınca bizim arabamız gerilerken onunki hız kazanmaya başladı.

Annabeth bir küfür savurup bıçağını çekti. Kabloları kesmeyi denedi ama kablolar çok kalındı.

"Kabloları kesemiyorum!" diye seslendi.

Hephaistos'un arabası artık bir tehlike oluşturacak kadar yakınımızdaydı, atları neredeyse bizi çiğneyip geçmek üzereydi.

"Benimle yer değiş!" dedin Annabeth'e. "Dizginleri al!"

"Ama..."

"Güven bana!"

Annabeth kendisini öne doğru çekerek dizginleri yakaladı. Ben de dönüp dengemi kaybetmeden Dalgakıran'ın kapağını açtım.

Kılıcımı savurup kabloları bir uçurtma ipi gibi kesiverdim. Öne doğru atıldık ama Beckendorf'un sürücüsü arabasını solumuza doğru sürerek hemen yanı başımızda belirdi. Beckendorf kılıcını çekerek bunu Annabeth'e savurdu ama araya girip kılıcın Annabeth'e isabet etmesini engelledim.

Nihayet en son tura girmiştik. Yarışı asla kazanamayacaktık. Hephaistos arabasının sürücüsünü etkisiz hale getirip bize engel olmasını önlemeliydim ama bir yandan da Annabeth'i korumam gerekiyordu. Beckendorf'un iyi bir çocuk olması onun bizi gafil avlmasına engel değildi ne de olsa.

Artık başa baş gidiyorduk. Clarisse de arkadan son sürat ilerliyor, kaybettiği mesafeyi telafi etmeye çalışıyordu.

"Görüşürüz, Percy!" diye bağırdı Beckendorf. "Alın, size

küçük bir veda hediyesi!"

Beckendorf arabamıza deri bir kese fırlattı. Kese hemen arabanın zeminine yapıştı ve içinden yeşil dumanlar yükselmeye başladı.

"Yunan ateşi!" diye bağırdı Annabeth.

Küfrettim. Yunan ateşinin neler yapabileceğini daha önceden duymuştum. Patlamadan önce on saniyemiz ya var ya yoktu.

"Yok et şunu!" diye bağırdı Annabeth ama yapamadım. Hephaistos'un arabasıyla yan yana gidiyorduk; hediyeleri patlayana kadar bekleyeceklerdi anlaşılır. Eğer Yunan ateşiyle uğraşacak kadar vakit kaybedersem Annabeth parçalara ayrılacak, araba da her halükarda havaya uçacaktı. Ayağımla deri keseyi itmeye çalıştım ama beceremedim. Kese zemine kene gibi yapışmıştı.

Sonra aklıma Tyson'ın verdiği kol saati geldi.

Ne faydası olacağını bilmiyordum ama saatin kronometresine basmayı başarabildim. Bir anda saat değişip genişlemeye başladı. Saatin metalik çerçevesi eski tarz bir kamera kapağı gibi dışı doğru açılıyor, deri kayışı da 15 metrelik yuvarlak bir savaş kalkanı haline gelene dek koluma sarılıyordu. Kalkanın içi yumuşacık deriden dışıysa incelemek için vaktimin bile olmadığı bir takım kabartmalarla bezenmiş bronzdandı.

Tek bildiğim Tyson'ın hızır gibi yetiştiği idi. Kalkanı kaldırdığım anda Beckendorf'un kılıcı kalkanı çarpıp paramparça oldu.

"Ne?" diye bağırdı. "Nasıl..."

Daha da fazla konuşamadı zaten çünkü yeni kalkanımla göğsüne vurup Beckendorf'u arabasından yere uçurmuş, çamurların arasına yollamıştım.

Tam Dalgakıran'ı kullanıp sürücüye savuracaktım ki Annabeth "Percy!" diye bağırdı.

Yunan ateşinden kıvılcıklar çıkmaya başlamıştı. Kılıcımın ucunu bir spatula gibi kullanarak kesenin altına sokarak zeminden ayırmayı başardım. Ateş bombası yerinden fırlayarak Hephaistos arabasına uçtu ve tam sürücünün ayaklarının altına düştü. Sürücü ciyak ciyak bağırırmaya başladı.

Sürücü bir saniye içinde doğru kararı verdi: hemen yoldan çıkan arabadan atladı. Araba bir anda yeşil alevler saçarak patladı. Metal atlar da kısa devre yapmış gibiydi. Atlar geriye dönüp yanmakta olan arabayı Clarisse'yle Stoll kardeşlerin üstüne sürmeye başladılar ama hepsi birden atlardan kurtulmayı başardılar.

Annabeth son tur için tekrar dizginleri ele aldı. Ben de arabanın devrileceğinden emindim ama yine de dayanmaya çalışıyordum. Fakat Annabeth durumu kurtardı ve atlarımızı bitiş çizgisine götürdü. Kalabalık sevinç gösterileri yapmaya başladı.

Arabamız durur durmaz arkadaşlarımız hemen yanıma koştu. Hep bir ağızdan isimlerimizi söylüyorlardı ki Annabeth sesini yükselterek "Bekleyin! Dinleyin! Yarışı kazanan biz değiliz!" diye bağırdı.

Kalabalık susmak bilmiyordu ama Annabeth nihayet sesini duyurabildi: "Bu yarışı birisinin yardımı olmadan kazanamazdık! Ne Altın Post'u alabilirdik ne Kıvrıkcık'ı kurabilirirdik ne de başka bir şey yapabilirirdik! Hayatimizi Tyson'a borçluyuz, Percy'nin..."

"Erkek kardeşim!" dedim herkesin duyabileceği bir sesle. "Tyson, benim küçük erkek kardeşim."

Tyson kıpkırmızı oldu. Kalabalık yeniden sevinçle bağır-

maya başladı. Annabeth yanağıma bir öpücük kondurdu. Kalabalığın alkışları öpücükten sonra daha da arttı. Athena kulübesindekiler beni omuzlarına oturtuktan sonra birincilik kürsüsüne doğru götürdüler. Kheiron orada durmuş defne yapraklı tacı yarışın galibine takmak için bekliyordu.

BÖLÜM YİRMİ

ALTIN POST BÜYÜSÜNÜ FAZLASIYLA GÖSTERİYOR

O öğleden sonra, kampta o ana kadar geçirdiğim en mutlu günlerden biriydi ama bilemiyorsunuz işte; neyin ne zaman olacağı, dünyanızı yerle bir edeceği belli olmuyor.

Kıvırcık, Pan ile ilgili olan görevini biraz askıya alıp bütün yaz boyunca bizimle kampta kalabileceğini söyledi. Çatal Tırnak Heyeti'ndeki patronları Kıvırcık hâlâ hayatta olduğu, başkalarına da yol gösterdiği için öylesine etkilenmişlerdi ki ona iki aylık bir dinlenme süresi ve yeni bir kaval hediye etmişlerdi. Tek kötü haber şuydu: Kıvırcık tüm öğleden sonra boyunca inatla bu kavalı çaldı ve anlaşıldı ki müzikal yetenekleri fazla gelişmemişti. En son iğrenç bir şarkı daha çaldığında, çilek bitkileri çılgına dönüp bizi boğacaklarmış gibi bacaklarımıza dolanıyorlardı. Haksız da sayılmazlardı.

Kıvırcık artık yüz yüze olduğumuza göre aramızdaki empati bağını sonlandırabileceğini söyledi. Ama ben kendisi de istediği takdirde bu şekilde kalmasını istediğimi söyledim. Kıvırcık kavalını yere koyup bana baktı ve "Ama başım tekrar belaya girecek olursa sen de tehlikeye gireceksin, Percy! Benim yüzümden ölebilirsin!"

"Başım tekrar belaya girecek olursa bundan haberim olsun isterim. Böylelikle tekrar yardımına koşabilirim, Kıvırcık. Başka türlü olmaz zaten."

En sonunda bu bağı koparmamaya karar verdik. Kıvırcık çilekler için tekrar o iğrenç şarkıyı çalmaya başladı. Çileklerin nasıl hissettiğini anlamak için onlarla aramda bir empati bağı olması gerekmiyordu.

Daha sonra okçuluk dersinde Kheiron beni bir köşeye çekti ve Meriwether İlköğretim Okulu'yla olan sorunu hallettiğini söyledi. Okul spor salonlarını yok ettiğim için artık beni suçlamıyordu. Polis de peşimde değildi.

"Nasıl başardınız bunu?" dedim.

Kheiron'un gözleri parıldadı. "Sadece ölümlülerin o gün her şeyi farklı gördüğünü söyledim. Bacanın patlaması senin hatan değildi."

"Bunu dediniz ve onlar da bunu yuttu, öyle mi?"

Kheiron kaşlarını kaldırdı. "Yok, hayır. Seni yine de okuldan uzaklaştırdılar. Müdür Bay Bonsai senin... nasıl desem... senin pek de günümüze uygun olmayan bir auranın olduğunu ve bunun okulun eğitimsel aurasına uymadığını söyledi. Ama yasal olarak başın dertte falan değil; eh, bunu duyunca annen de bayağı rahatladı. Ha, bir de annenden bahsetmişken..."

Ok kılıfından cep telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Bence onu aramanın tam zamanı," dedi.

İşin en kötü yanı başlangıç kısmıydı: "Percy Jackson, ne yaptığını sanıyorsun, seni nasıl merak ettim biliyor musun, kamptan izinsiz ayrılmak da ne demekmiş, korkudan öldürdün beni!" kısmı yani.

Ama en sonunda annem nefes alması gerektiğini hatırlayarak "Of neyse, artık güvende olmana sevindim!" dedi.

İşte annemin en iyi yanlarından biri de bu. Uzun süre

kızgın kalamaz. Bunu dener de aslında ama sürekli kızgın olmak pek de yapısıyla uyuşan bir şey değil.

"Özür dilerim, anne," dedim. "Seni bir daha merakta bırakmayacağım."

"Sakin bana böyle sözler verme, Percy. Sen de gayet iyi biliyorsun ki bundan sonrası daha da zor olacak." Sanki bu gayet normal bir şeymiş gibi söylüyordu bu sözleri ama bayağı sarsılmış olduğunu anlamıştım sesinden.

Onu teselli edece bir şeyler söylemek istiyordum ama bir yandan da haklı olduğunu biliyordum. Melez olmak demek her zaman annemi endişelendirecek bir şeyler yapacak olduğum anlamına geliyordu. Büyüdükçe yaptığım şeyler daha da tehlikeli hale gelecekti.

"İstersen bir süreliğine eve dönebilirim," dedim.

"Hayır, hayır. Kampta kal ve eğitime devam et. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ama gelecek okul dönemi için eve döneceksin, değil mi?"

"Tabii, döneceğim. Beni kabul edecek bir okul bulursak dönerim."

"Merak etme, tatlım," diye içini çekti annem. "Elbet bir yer bulacağız, bizi tanımadıkları bir yer mutlaka vardır."

Tyson'a gelince kampçılar ona kahraman muamelesi yapıyorlardı. Tyson'ın sonsuza dek kulübe arkadaşım olmasını çok isterdim ama o gece kum tepelerine oturmuş Long Island Koyu'na bakarken beni şoke eden bir açıklama yaptı.

"Dün gece rüyamda babam bana geldi," dedi. "Onu ziyaret etmemi istiyormuş."

Bir an için şaka yapıyor olabileceğini düşündüm ama Tyson şaka yapmasını bilmezdi. "Poseidon sana rüyanda mesaj mı yolladı?" dedim.

Tyson evet dercesine kafasını salladı. "Yaz tatili boyunca denizaltına gitmemi istiyor. Kiklopların demirhanesinde çalışmamı istiyormuş. Buna şey dedi... şey... staj..."

"Staj mı?"

"Evet."

Orada durmuş duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. İtiraf edeyim ki biraz kıskanmıştım Tyson'ı. Ama sonra şunu sordum kendime: Tyson gidiyor muydu? Birden çekip gidecek miydi?

"Ne zaman gideceksin peki?"

"Hemen."

"Hemen mi? Yani... hemen şimdi mi?"

"Hemen."

Long Island Koyu'na vuran dalgalara baktım. Deniz günbatımında kıpkırmızı gözüküyordu.

"Senin adına sevindim, koca adam," diyebilirdim ancak. "Gerçekten."

"Yeni erkek kardeşimden ayrılmak çok zor," dedi sesi titreyerek. "Ama ben de bir şeyler yapmak istiyorum. Kamp için silahlar mesela. Bunlara ihtiyaç olacak."

Ne yazık ki Tyson'ın haklı olduğunu biliyordum. Altın Post kampın tüm sorunlarını çözmemişti. Luke hâlâ dışarıda bir yerlerde *Prensese Andromeda'ya* bir ordu toplamakla meşguldü. Bu arada Kronos da altın lahdin içinde tekrar canlanmaya çalışıyordu. Eninde sonunda onlarla savaşmak zorunda kalacaktım.

"Eminim ki en iyi silahları yapacaksın," dedim Tyson'a. Saatimi gururla ona gösterdim. "Hem de zamanı en iyi şekilde gösterecek bu silahlar, bundan da eminim," dedim.

Tyson burnunu çektii. "Kardeşler birbirlerine yardım ederler."

"Sen de benim kardeşimsin," dedim. "Buna hiç kuşku yok."

Tyson öylesine sert bir biçimde sırtımı sıvazladı ki neredeyse beni kum tepesinden aşağı yuvarlayacaktı. Sonra yanağına düşen gözyaşını sildi ve gitmek üzere ayağa kalktı. "Kalkanı iyi kullan," dedi.

"Merak etme, koca adam."

"Bir gün hayatını kurtaracak."

Bunu o denli inandırıcı bir ses tonuyla söyledi ki bir an için Tyson'ın kiklop gözünün geleceği görüp görmediğini merak ettim.

Sonra sahile inip ıslık çaldı. Gökkuşuğu adındaki denizati bir anda dalgaların arasında beliriverdi. İkisinin birlikte Poseidon'un krallığına doğru gidişini izledim.

Gözden kaybolduklarında kolumdaki yeni kol saatime baktım. Saatin düğmesine basınca kalkan tüm görkemiyle belirdi karşımda. Bronz kalkanın üstüne eski Yunan sitilinde kabartmalar yapılmıştı; bu kabartmalar o yaz yaşadığımız maceraları anlatıyordu. Annabeth'in dev yamyam yakantop oyuncusunu kılıçtan geçirişi, benim Melez Kampı'nın tepesinde bronz boğalarla yaptığım savaş, Tyson'ın Gökkuşuğu'yla beraber *Prenses Andromedaya* gelişi, *CSS Birmingham'ın* Kharybdis'i topa tutuşu... Bunların hepsi kalkanın üstündeki kabartmalardaydı. Tyson'ın elinde bir Canavar Kurabiyesi kutusuyla Hidra'ya karşı savaşını gösteren kabartmayı okşadım.

Üzüntüme engel olamıyordum. Tyson'ın okyanusun dibinde harika vakit geçireceğine emindim. Ama onun her şeyini özleyecektim: atlara duyduğu hayranlığını, yarış arabalarını tamir edişini, çıplak elleriyle metalleri un ufak etmesini, kötü adamları birbirlerine düğümlemesini... Hatta

tüm gece boyunca yer sarsıntısı gibi horlamasını da özleyecektim.

"Hey, Percy."

Arkamı döndüm.

Annabeth'le Kıvırcık kum tepesinin üstünde durmuş bana bakıyorlardı. Sanırım gözlerime kum tanecikleri kaçmıştı, sürekli gözlerimi kırıştıtırıp duruyordum.

"Tyson..." dedim, "onun gitmesi..."

"Biliyoruz," dedi Annabeth yavaşça. "Kheiron söyledi."

"Kiklop demirhaneleri," diye titredi Kıvırcık. "Oradaki yemekhanenin yemeklerinin berbat olduğunu duymuştum. Meksika böreği bile yapmıyorlarmış."

Annabeth elini uzattı. "Haydi, Yosun Kafa. Yemeğe gidelim."

Üçümüz birlikte aynı eskiden olduğu gibi yemekhaneye doğru yürümeye başladık.

O gece bir fırtına koptu ama genellikle bütün fırtınalarda olduğu gibi Melez Kampı'nı atlayıp geçti. Ufukta kopan şimşekleri, kocaman dalgaları görebiliyorduk ama bizim kampın oradaki vadiye tek bir damla bile düşmüyordu. Altın Post sayesinde eski güvenliğimize kavuşmuş, büyülü sınırlarımız içinde huzura ermiştik.

Ama buna rağmen hâlâ tatsız rüyalar görüyordum. Kronos'un ta Tartarus'un derinliklerinden benimle alay ettiğini duyabiliyordum. "Polyphemus zafer elde ettiğini düşünerek körü körüne mağarasında oturuyor, genç kahraman. Senin de aklın başından gitti mi onun gibi?" Titan'ın insanın kanını donduran kahkahası karanlığı dolduruyordu.

Sonra rüyam değişti. Denizin dibinde Poseidon'un krallığına varana kadar Tyson'ı izliyordum. Burası mavi ışıklı,

parıl parıl parlayan, zeminleri de incilerle kaplı bir yerdi. Mercandan yapılmış tahttaysa babam oturuyordu; üstünde sıradan bir balıkçının giydiği tarzda haki renkli bir şort, bir de güneşten rengi solmuş bir tişört vardı. Güneşten bronzlaşmış yüzüne ve koyu yeşil gözlerine bakınca sadece iki sözcük söyledi: "Kolla kendini."

Yerimden zıplayarak uyandım.

Birisi güm güm kapıya vuruyordu. Kıvırcık izin bile almadan odaya daldı. "Percy!" diye kekeledi. "Annabeth... tepede... o..."

Kıvırcık'ın gözlerindeki ifade bana korkunç bir şeylerin olduğunu anlatıyordu. O gece Annabeth, Altın Post'un başında nöbet tutmakla görevliydi. Eğer bir şey olduysa...

Hemen yatak örtüsünü üstümden attım; sanki damarlarımda akan kan donmuştu. Kıvırcık kekeleyemeden konuşmaya çalışırken üstüme bir şeyler giydim ama o öylesine korkmuştu ki nefes bile alamıyordu. "Orada... boylu boyunca... uzanmış yatıyor."

Hemen dışarı koşup kampın ortasındaki bahçenin yanından geçtim. Kıvırcık da hemen arkamdan geliyordu. Daha şafak ancak sökmek üzereydi ama tüm kampta bir kıpırtı vardı. Kampçılardan birkaçı tepeye doğru yola koyulmuşlardı bile; bunlar üstlerinde yarı zırh yarı pijamaları olan satirler, periler ve kahramanlardı. Bu kılıkta öyle tuhaf gözüküyorlardı ki.

Tam arkamdan at nalı sesleri gelince Kheiron'un suratında tatsız bir ifadeyle bize doğru dörtlü geldiğini gördüm.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordu Kıvırcık'a.

Kıvırcık bir şey söyleyememişti, sadece evet anlamında kafasını sallıyordu.

Neler olup bittiğini sormaya çalıştım ama Kheiron beni kolumdan tuttuğu gibi zahmetsizce sırtına yerleştirdi. Melez Tepesi'ni beraber çıktık. Tepede bir kalabalık birikmişti bile.

Çam ağacının dallarında Altın Post'u görmeyi ummuyordum ama Post hâlâ oradaydı ve sabahın ilk ışıkları altında parılıyordu. Bu sırada fırtına parlamış, gökyüzünü kan kırmızısı bir renge büründürmüştü.

"Lanet olsun Titan tanrısına," dedi Kheiron. "Bizi yine kandırıp kehanetin kontrolünü ele geçirdi."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Post," dedi. "Post görevini fazlasıyla yerine getirdi."

Öne doğru atılarak herkesin bize yol açmasını sağladık. Ağacın dibinde bir kız kendinden geçmiş vaziyette yatıyordu. Üstünde antik Yunan zırhlı olan bir başka kız da yerde yatan kızın yanına eğilmişti.

Kulaklarım uğulduyordu. Doğru dürüst düşünemiyordum. Annabeth saldırıya mı uğramıştı? Peki, Post niye hâlâ ağaçtaydı?

Ağaç gayet sağlıklı ve tam gözüküyordu; her yanı Altın Post'un özüyle bezenmişti.

"Post ağacı iyileştirmiş," dedi Kheiron çatlak bir sesle. "Ve de tersine çevirdiği tek şey zehir değilmiş anlaşılır."

Sonra bir anda yerde yatan kızın Annabeth olmadığını fark ettim. Yerde yatan Yunan zırhlı kızın yanındaki Annabeth'ti. Bizi görür görmez Kheiron'a koştu. "O... kız... bir anda..."

Annabeth'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama ben hâlâ olanları anlayamamıştım. Aslında mantıklı bir tahmin yürütmeye de korkuyordum. Hemen Kheiron'un sırtından inip yerde yatan kıza doğru koştum. Kheiron "Percy, bekle!"

diye bağırdı arkamdan.

Kızın yanında diz çöktüm. Kısa siyah saçları ve burnunun üstünde çilleri vardı. Sanki bir uzun mesafe koşucusu gibi esnek ve güçlü bir bedeni vardı; giysileri punk ve Gotik tarzı arası bir şeydi: siyah bir tişört, siyah yırtık kot pantolon ve de düğmeleri daha önceden hiç duymadığım grupları gösteren deri bir ceket giymişti.

Bu kız kamptan değildi. Hiçbir kulübeye ait değildi. Ama sanki onu daha önce de görmüşüm gibi bir hisse kapıldım...

"Evet doğru," dedi Kıvırcık nefes nefese. "İnanamıyorum..."

Hiç kimse kızın yanına gitmiyordu.

Elimi kızın alnına koydum. Teni buz gibiydi ama parmak uçlarım sanki yanmış gibi titredi.

"Nektarla ambrosiaya ihtiyacı var," dedim. Kız kesinlikle bir melezdirdi ve kamptan olup olmaması da önemli değildi. Bunu bir dokunuşta anlamıştım. Bu arada herkesin neden bu kadar korktuğunu anlayamıyordum.

Kızı omuzlarından tutup olduğu yerde oturttum, başını da omzuma yasladım.

"Haydi!" diye bağırdım diğerlerine. "Neyiniz var sizin? Onu hemen Büyük Ev'e taşımamız."

Hiç kimse yerinden kıılmıdamadı, hatta Kheiron bile. Herkes olduğu yerde donup kalmıştı.

Sonra kız içine hafif bir nefes çekti. Öksürüp gözlerini açtı.

Kızın göz bebekleri inanılmaz derecede masmaviydi, elektrik mavisi rengindeydi.

Kız yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette tir tir titriyordu. "Sen kimsin?"

"Ben Percy," dedim. "Artık güvendesin."

"Çok tuhaf bir rüya..."

"Her şey yolunda."

"Ölüyorum."

"Hayır," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Gayet iyisin. Adın ne?"

İşte tam o anda kızın kim olduğunu anladım. Daha bana adını söylemeden kim olduğunu anlamıştım.

Kızın masmavi gözleri gözlerimin içine bakıyordu; Altın Post görevinin ne amaçla yapıldığını o anda fark ettim. Ağacın zehirlenmesi... Her şey... Kronos bunu birini daha oyuna sokmak için yapmıştı, yani kehaneti kontrol edebilmek için.

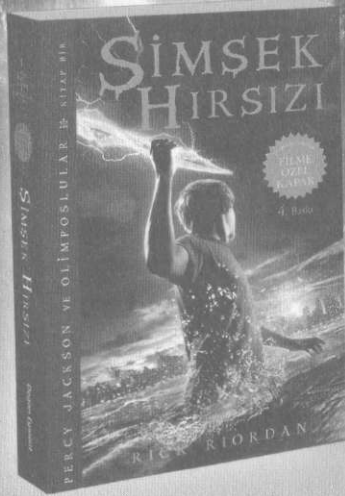
Bu anı sevinç gösterileriyle kutlamaları gereken Kheiron, Annabeth ve Kıvırcık dahi hayretten dona kalmışlardı. Bunun gelecek açısından ne anlama geldiğini düşünüyor olmalıydılar. Ve ben de kollarımda ileride ya en iyi dostum ya da en azılı düşmanım olacak olan kişiyi tutuyordum.

"Ben Thalia," dedi kız. "Zeus'un kızıyım."

TEŞEKKÜRLER

Sayırs cesur yardımcılarımsın desteği olmasa, bu hikayeyi baskı aşamasına götürmek isterken bir sürü canavar tarafından çoktan öldürülmüştüm. Hikayeyi ilk okuyan kişi olan büyük oğlum Haley Michael'a; altı yaşında olmasına rağmen ailemin en mantıklı bireyi küçük oğlum Patrick John'a; Melez Kampı'nda geçirdiğim uzun saatlere tahammül edebilen karım Becky'ye teşekkürlerimi yolluyorum. Ayrıca, ortaokul test kadromda bulunan, Hermes kadar zeki ve atik Travis Stoll'a; Athena kadar sevilen C. C. Kellogg'a; Avcı Artemis kadar keskin görüşlü Allison Bauer'e ve ortaokul İngilizcesini anlamamıza yardımcı olan Mrs. Margaret Floyd'a da teşekkürler. Mükemmel bir klasik edebiyat bilgini olan Profesör Egbert J. Bakker'a; summa cum laude temsilcisi Nancy Gallt'a; Jonathan Burnham'a; Jennifer Besser'a ve Sarah Hughes'a da Percy'ye olan inançları için minnettarım.

Filmin kitabını
bir solukta okuyacaksın...

2005 New York Times
Yılın Kitabı
*
A Child Magazine
Yılın En İyi Kitabı
*
A School Library Journal
Yılın Kitabı

New York Times tarafından 2005 yılının en iyi kitabı ödülünü kazanıp
satış rekorları kıran ve daha pek çok ödüle doyamayan
Percy Jackson ve Olimposlular dizisi artık Türkiye'de...

www.doganegmont.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.